

200 let šolstva v Šempetru v Savinjski dolini

NAŠA MISEL

SPOMINSKO GLASILO

OSNOVNA ŠOLA ŠEMPETER V SAVINJSKI DOLINI

**ZBORNIK BESEDIL OB 200-LETNICI ŠOLSTVA V
ŠEMPETRU V SAVINJSKI DOLINI**

**SPOMINSKO GLASILO NAŠA MISEL –
IZBOR BESEDIL IN GRAFIKE IZ OHRANJENIH ŠOLSKIH GLASIL IN
DRUGIH PUBLIKACIJ OD LETA 1977 DO 2018**

Šempeter v Savinjski dolini, november 2018

KAZALO

NAGOVOR RAVNATELJA ŠOLE	3
SPREMNA BESEDA UREDNIC	4
ROSEN CVET V ZAVIHKU NAŠEGA ČASA (prozna besedila)	6
ESENCA STIHA (pesemska besedila)	68
Z DRŽAVNIM PRIZNANJEM OVREDNOTENA BESEDILA IN DRUGJE	
OBJAVLJENA LITERARNA DELA UČENCEV ZADNJIH LET	76

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

821.163.6-93-82

ZBORNIK besedil ob 200-letnici šolstva v Šempetru v Savinjski dolini : spominsko glasilo
Naša misel - izbor besedil in grafike iz ohranjenih šolskih glasil in drugih publikacij od leta
1977 do 2018 / [zbrali in uredili, spremna beseda Valentina Toman Čremožnik, Barbara Cotič
Papotnik ; avtorji objavljenih besedil, likovnih grafik učenci in učitelji Osnovne šole Šempeter
v Savinjski dolini od 1977 do 2018]. - Šempeter v Savinjski dolini : Osnovna šola, 2018

ISBN 978-961-288-830-5
1. Toman Čremožnik, Valentina
296999936

NAGOVOR RAVNATELJA ŠOLE

Aprila 2018 smo na šoli izvedli dva posebna dneva, ki smo ju posvetili 200-letnici šolstva v Šempetru. Bilo je nekaj posebnega, naša čustva so delovala na višjih frekvencah. Takrat sem v eni izmed delavnic prebiral stara šolska glasila Naša misel. Mojemu padanju v globino zlitih besed učencev izpred 10, 20, 30 in več let, ni bilo konca. Užival sem v čistosti, iskrenosti in preprostosti na papir zlitih besed, v otroškem pogumu, brez predsodkov.

Vesel sem, da sta urednici uspeli narediti izbor prispevkov, besedil, ki nas vrnejo v preteklost in izvabijo malo drugačna čustva. Hvala za neprecenljivo delo. Prav tako se lahko zahvalim vsem piscem, tudi tistim, ki svojih zapisov nimate objavljenih v tem spominskem glasilu, name ste vsekakor naredili močan vtis.

Vsi ravnatelji, učitelji in drugi zaposleni ter učenci, ki ste kadarkoli delovali ali obiskovali šempetrsko šolo, ste pustili sledi. Vsaka sled je delček mozaika sedanjosti, da smo danes natančno tu in natančno takšni, kot smo.

Zato, razvijajmo lepe misli, zapisujmo lepo slovensko besedo in z odkritimi odnosi ter dejanji ustvarjajmo svet okoli nas lepši.

Kako preprosto in lepo je lahko življenje, kajne?

Ob prebiranju glasila vam želim obilo užitkov.

Uroš Vidmajer

Šolska glasila – spominski kamenčki nekega časa

»Branje je umik vase, zbiranje školjk na neskončni obali, pletenje žarkov v snope svetlobe, v vrvežu dragocen nauk in klepet neizgovorjenih besed ...«

/Helena Cestnik, Črna/

Spoštovani bralci,

v branje vam ponujamo zbornik – spominsko glasilo, izdano ob 200-letnici šolstva v Šempetru v Savinjski dolini in pripravljeno kot spomin in zahvala na dolgoletno tradicijo izhajanja ter izdajanja šolskih glasil na Osnovni šoli Šempeter. Obležitev častitljive, žlahtne obletnice si zaslužijo vsa izdana in ohranjena šolska glasila in zborniki, delček njihove vsebine pa se razgrinja pred vami v **zborniku – spominskem glasilu Naša misel** z letnico 2018.

Razdeljeno je na tri temeljne sklope, in sicer na prozo, z naslovom *Rosen cvet v zavihku našega časa*, poezijo, naslovljeno *Esenca stiha*, in nagrajena besedila, ki nosijo naslov *Z državnim priznanjem ovrednotena besedila in drugje objavljena literarna dela učencev zadnjih let*. Vsak sklop je obogaten z grafiko, ki je bila objavljena v glasilu Mlada misel, 1977/1978, in z drobci iz uvodnikov že objavljenih literarnih glasil – besedilom, ki bralca tega sklopa lirično nagovori.

Izhajanje in izdajanje šolskih glasil ima na naši šoli že dolgo in lepo tradicijo. Pregled nad tovrstnim ustvarjanjem pa je malce težaven, saj ni sistematično zbranega in arhiviranega gradiva iz najzgodnejših obdobj šolstva v Šempetru. V šolskem letu 1984/1985 lahko v kroniki šole preberemo, da se je glasilo od 1976 do 1980 imenovalo **Mlada misel**.

Urednice in mentorice mladim urednikom ohranjenih šolskih glasil, literarnih glasil, tematskih in jubilejnega zbornika ter samostojnih knjižnih publikacij na Osnovni šoli Šempeter od leta 1977 so bile Zdenka Došler, Marjeta Mikola, Valentina Toman Čremožnik, Barbara Cotič Papotnik in Katarina Čokl. Te učiteljice so bile tudi mentorice piščim učencem.

Pomembno vlogo pri izdaji šolskih glasil so imeli »likovniki« – vsako šolsko glasilo so z likovno govorico kot rosen cvet v zavihku nekega časa svetlili črke na listu papirja. Njihove mentorice, učiteljice razrednega pouka in likovni pedagoginji, Jolanda Petek ter Angela Pinter, so skušale v otroških stvaritvah prebuditi morebiti kdaj spečo domišljijo.

Da lahko glasilo živahno izhaja, mora imati dobre pisce, le-ti pa za svoje delo potrebujejo veliko dobre volje, poguma, vztrajnosti, pripravljenosti za delo, truda, lastne ustvarjalnosti, domišljije, pa tudi prostega časa, ki ga ob vseh izvenšolskih dejavnosti in zahtevah, ni zmeraj dovolj. Treba je imeti tudi veliko poguma in drznosti, da se javno izpostaviš z zapisanim. Pri delu so mlade podpirale učiteljice razrednega pouka, slovenščine in urednice glasil.

Učenci so se in se zavedajo, da s primerno izbiro besede in njenim pomenom izražamo svoj odnos do sveta, zato je pravilna izbira besed, glasbe človeških glasov, še kako pomembna v življenju. Samo otrokom v času otroštva uspe ustvariti drug svet, svet, v katerem je poleg njih samih prostora le še za njihova občutja: ljubezen, milino, nežnost, lepoto ... In potem začnejo odraščati, vsak v svoj svet, tudi v svet drugega. Še vedno čutijo. Vendar ne tako močno, kot če bi se vse, kar so občutili, zares dogajalo njim. V resnici se jim je zgodilo samo to, čemur ne ubeži nihče od nas; prerasli so svet, ki so mu odvzeta bremena drugačnosti, in prestopili v tistega, ki mu vedno znova poskušamo odvzeti lepoto vsega, tudi lepoto tišine ...

Mladi literati so s svojimi literarnimi deli sodelovali na številnih literarnih natečajih oziroma razpisih na občinski, regijski, državni in meddržavni ravni. Najpogosteje so sodelovali na naslednjih natečajih: V oblakih domišljije, Z domišljijo na potep, Moja rodna domovina, Natečaj Slovenske železnice, Roševi dnevi, Naj pesem pove, Rima raja, Bodi pisatelj, Osnovnošolski haiku natečaj, Literarni natečaj Medobčinske splošne knjižnice Žalec, Literarni in fotografski natečaj Šolskega centra Šentjur, Združenje veteranov vojne za Slovenijo, Natečaj za izvirno otroško literarno delo 2018 in Pesniški natečaj ELA – Mali Pranger. Mnogi učenci so za svoje zapise prejeli priznanja, nagrade in/ali pohvale. Odločili so se, da imajo večkrat nagrajeni učenci z različnih natečajev v spominskem glasilu objavljeno le eno nagrajeno besedilo.

Ko sva prebirali zapisane verze nagrajenih pesmi, besede proznih iztisov v literarnih zbornikih in šolskih glasilih, sva zmeraj na novo očarani uživali; koliko mladostne radoživosti, iskrivosti, a hkrati že resnosti in bridkosti, soočene od bolečine z resničnostjo otroškega in mladostniškega življenja v iskanju svojega jaza in biti sva zaznali.

Brali sva res izjemna besedila. Nekatera tudi tako izjemna, da sva se odločili in izbrali dve besedili istega avtorja, in sicer prozno in pesemsko besedilo. Teh je malo, a vendar si zaslužijo ponovno »prebujanje« v branje. Izbrana, naključno razvrščena besedila v spominskem glasilu so takšna, kot sva jih izbrskali in pretipkali iz izvirnika, tudi rokopisa, opremljena so z imenom in priimkom avtorja, razredom, naslovom dela ter letnico in kdaj tudi s številko izida, ponekod pa je navedeno samo šolsko leto. Morebiti so bila deležna majhnih popravkov (predvidevava, da so bile zgolj tipkarske napake), vsebinsko pa so ostala nespremenjena. Ravno zato želiva, da jih berete, razumete, (po)doživljate zgolj kot literarna besedila, kot odsev piščevega pogleda v določenem obdobju, zato ne odražajo ideologije tistega časa. Otrok – avtor čuti, sprejema, zavrača, se smeji, joče, hrepeni, izraža sebe, svoje doživljanje in čutenje, na svoj način oriše šolski dogodek, in to zapiše, ne glede na to, v katerem družbenem okolju odrašča. In tako je prav! Z izbranimi in objavljenimi besedili sva želeli pri bralcu zgolj obujati spomine na pretekle čase.

Izbirali sva in izbrali. Sebi po duši, tudi po vesti, kot je zapisal slovenski poet, a upava, da v dobro literature in njenih ljubiteljev ter zapisanih spominov na pretekle šempetrske osnovnošolske dni, ujete v duhu časa, na katere smemo biti upravičeno ponosni.

Upava, da boste uživali v besedilih, preko njih obujali spomine na dni v šoli, se nostalgичno vrnili v čase, ki so v našem kraju in šoli puščali in pustili sledi!

ROSEN CVET V ZAVIHKU NAŠEGA ČASA (prozna besedila)

Tudi v osnovni šoli vzcvetijo raznobarvni cvetovi izpovedi in domišljije, so izraz rosne svobode mladosti: intimne izpovedi čustev in odnosa do sveta ter razmišljanja o pomembnih in obrobni življenjskih vprašanjih.

Severin Mohorič, 6. a

LISTJE

Mlada misel, šolsko leto 1977/1978, št. 2

Sergeja Planko, 8. b

RDEČA VRTNICA V SLOVO

Naša misel, šolsko leto 1986/1987, št. 3

Ljudje se spoznavamo, spoprijateljimo, videvamo ... Zdi se, kot da je že prva vez med dvema človekoma obsojena na slovo – kajti kogar ne poznaš, ne moreš za njim žalovati, čustvovati ob takšnem ali drugačnem slovesu.

Z nami, sošolci in učitelji je podobno, spoznali smo se, da bi se razšli. Celo osnovnošolsko obdobje smo pol dneva preživeli skupaj sošolci in učitelji. S slednjimi največkrat pri pouku, oddaljeno, odsotno ... Sošolci med sabo pa smo sodelovali v vseh mogočih in nemogočih stvareh. Spoznali smo se kot ljudje. Ob opazovanju drugih dovršuješ tudi svojo osebnost. Prilagodili smo se karakterjem, navadam pa tudi šibkim točkam sošolcev in tovarišev učiteljev. O našem razredu vlada mnenje drugih, da smo dober, kolegialen kolektiv. Prav prijetno je, včasih bolj, včasih manj delati, se učiti, ustvarjati v sredini ljudi, ki so ti blizu, ki jim zaupaš. Zdravo delovno okolje je ravno tako kot kvaliteten aparat – če je dovršen, dobro dela, ravno tako tudi mi v našem razrednem vzdušju. Vse, kar smo gradili in izpopolnjevali teh osem dolgih let, se bo zrušilo, zblinilo. Kajti prijateljstva kljub vsemu zatrevanju in obljubljanju ne bomo obdržali. Čas teče dalje, terja svoje žrtve. Bliža se konec, slovo ...

Ko trgam še zadnjo rdečo, dehtečo vrtnico za tovarišico, se mi zdi, da so kaplje rose, ki so se usule z njenih zelenih listov, moje solze – solze bolečine slovesa. Bodeč trn mi rani prst in pritečejo mi drobne rdeče, ravno tako rdeče kot vrtnica, tople kapljice krvi – kot da bi krvavelo srce ... »Vsako slovo je upanje na ponovno snidenje,« je dejal nekdo.

Darja Lužar

NA OBZORJU NEBA

Naša misel, šolsko leto 1983/1984, št. 1

Počasi se dan prevrača v večer, mrak v temo. Večer je ... Drevesa v gozdu dobe čudno barvo, kot bi se spakovala in sramovala svojih oblik. Tam daleč na nebu se vidijo sledovi zatona. Barvni odtenki se prelivajo – rdeč v rumenega, sinje moder v temno liso ... Pokažejo se prve zvezde in med njimi je le ena, ki jo poznam – Severnica. Ura se bliža osmi. Že so na nebu sledovi večerne zarje – lune, ki vstrajno kroži okoli Zemlje in ponoči daje neznatno malo svetlobe. Vse je tako tiho, kot da na Zemlji sploh ni življenja. Vsakič, ko se prebudi šumenje listja, ki drsi z drevja, vem, da je prisoten veter. Tudi on je del narave, ki jo v večernih urah še polepša. Nobenega oblaka ni ... Jutri bo lep dan, vsaj tako kaže. Odpravljam se spat, kot se je spat odpravilo sonce. Pri odprtem oknu se še enkrat zazrem v nebo in nenadoma se mi zazdi, da so mi zvezde pomižiknile. Skozi zatemnjeno okno prihaja tisti delček lunine svetlobe, ki sobo osvetli za neznaten odtenek ...

Aljaž Majer, 7. b

KONČNO PRVAKI!

Naša misel, šolsko leto 2009/2010

V torek, 13. 4. 2010, je v dvorani Tivoli v Ljubljani potekalo finale osnovnošolcev. Tam je nastopala tudi naša OŠ. Igrali so proti OŠ Kanal, s katerimi so že lani igrali v finalu. Lani so izgubili, letos pa so jih naši presenetili in zmagali. Prvi niz so igrale deklice in rezultat je bil 18 : 18. Lahko delo za fante, ki so potem samo povedli in puncam napravili lahkotnejše delo. Fantje so do konca držali rezultat 11 točk prednosti. Šempetrani so končno dočakali naslov ŠKL prvakov v odbojki in se z zmago poslovili od ŠKL-ja. Za najboljšega igralca je bil izbran naš Jernej Vrhunc – Jerry, za najboljšo igralko pa Eva Mori iz OŠ Kanal.

Polona Jelen, 8. a

SPOZNANJA

Naša misel, šolsko leto 1996/1997

Tekala si s psičkom po travi, lovila metulje in bila zadovoljna s svetom okoli sebe. Z naivnimi modrimi otroškimi očmi si gledala pot pred sabo. Kadar si zmajala z glavo, se je raztresla rdeča pentlja v tvojih mehkih, dolgih laseh. V rokah si nosila medvedka z imenom Medi in se igrala z njim, kot bi bil pravi. Ljudje so se ti nasmihali, vsi so te imeli radi, prav tako kot ti njih. Z veseljem si sprejemala vse, kar ti je prinesel nov dan. Potem si začela hoditi v šolo, kjer ti je bilo vse zelo všeč. Z veseljem si se učila črk in se veselila dni, ko boš lahko hitro in gladko brala. Iz las si potegnila svojo rdečo pentljo, medvedka si odvrгла, na njegovo mesto pa je prišla knjiga pravljic, ki ti jo je kupila mamica za rojstni dan. Nekje v globini svojega srca si si želela, da bi bila Sneguljčica zaradi njenih lepih oblekic, mogoče pa tudi zaradi njenega princa na belem konju. Ko je prišel, si ga bila vesela. Pravzaprav ni bil noben princ! Pravljičice so se pozabile! Bil je le najstnik v kavbojkah, z lepimi očmi in kitaro na rami. Nekaj se je začelo vrteti v tvoji glavi. Mogoče je bila to tvoja prva ljubezen. Bilo je že dovolj, če si bila naslonjena na njegovi rami in si občutila neko varnost. To so bili verjetno najsrečnejši dnevi v tvojem mladem življenju, saj nisi mogla verjeti, ko ti je rekel, da si zanj le še zgodovina, ena od njegovih bivših deklet. Spoznala si pravi pomen besede žalost. Hodila si kot mesečnik. Če si kdaj hotela pokazati nasmeh, se ti je zdelo, da se boš vsak trenutek zjokala.

Dan in noč sta živela naprej in vsak dan si postajala starejša. Včasih si spoznala, da svet ni propadel, da nima smisla žalovati za izgubljenimi trenutki. Nasmeh se je spet vračal na tvoja lica in postajala si spet stara, dobra ... in najpomembnejše – srečala te je pamet in te še vedno ni spustila. A nekaj se je spremenilo na tebi – tvoje modre oči niso več tako naivne.

Diana Ribič, 3. a

BILI SMO V ŠOLI V NARAVI

Literarna priloga, šolsko leto 1988/1989

Na morje smo prispeli srečno. Pot v Banjole je bila dolga. Tam je bilo zelo vroče. Kopali smo se trikrat na dan. Dneve in dneve smo preživel na obali. Na zajtrk smo hodili v restavracijo. Bila je zelo lepa. Zelo radi smo lovili morske ježe. Matjaž je imel v vodi raka. Na obali smo vedno dobili pomaranče ali pecivo. Zvečer smo peli pesmice ob morju. Bilo je zelo lepo. Zelo mi je bilo dolgčas po mamici. Tam bi ostala še več dni le, če bi bila z menoj mamica.

Robi Štojs, 8. a

REKREACIJA V DOMAČEM KRAJU

Naša misel, šolsko leto 1986/1987, št. 3

Rekreacija! Kaj je to? Je to morda žival, ki vse poje, kar vidi pred sabo? Ali pa mogoče nekaj, kar prija telesu, mu daje dobro počutje, voljo do dela, smeha in veselja. Držalo bo to drugo. Zamislite si! Kakšni bi bili ljudje, če se ne bi vsaj malo rekreirali? Vozili bi se v avtomobilih, trebuhe bi imeli tako velike, da bi jih morali pritrditi na kolesčke ... To pa v vsakem primeru ne bi bilo prijetno.

Rekreacija je v našem kraju kar solidno razvita. Imamo veliko ekip v republiških ligah in gojimo veliko športnih panog. Pri nas prevladuje odbojka. Mnogi jo ocenjujejo kot šport za »nežnejši spol«. Vendar to ni res. Odbojko štejejo med najbolj tehnično zahteven šport. Da pridobimo osnovo, rabimo približno dve leti, nato leto za izpopolnjevanje. Brez naporov in stoddotne angažiranosti na treningih ni nič. Pri nas se dela že od »korenin«. To pomeni, da se prične učenje v četrtem razredu. Nato se do 8. razreda »pili« na tehniki, kakor bi rekli odbojkarji. Letos smo imeli pionirji točno 160 treningov; to je približno 350 ur odbojke. To je zelo naporno, toda če delamo z vsem srcem, ni ničesar pretežko. Imamo pa tudi mladinsko in člansko rokometno ekipo ter dve članski odbojkarski. Vse štiri ekipe so v slovenskih ligah. Rekreacija v Šempetru poteka redno v telovadnici. Organizirani sta ženska in moška vadba. Moško vadbo organizirata tovarni SIP in AERO. Drugače pa v našem kraju ni več rekreacije, razen pri nekaterih posameznikih, ki so včlanjeni v razna društva, kot so: kolesarsko, planinsko, taborniško ... V našem kraju bi se dalo še veliko storiti na račun tega. Lahko bi organizirali razne pohode, piknike in zabave, lahko bi povečali telovadnico ... Vendar je to vprašanje finančnih zmožnosti. Mislim pa, da za tako majhen kraj, kot je Šempeter, rekreacija ni več »črna ovca«. Se pravi: ZDAV DUH V ZDRAVEM TELESU!

Ana Jančigaj, 9. a

ŽIVLJENJE JE SOVRAŠTVO, VEČEN BOJ

Naša misel, šolsko leto 2008/2009

Zapisan naslov takoj spodbudi, prebudi razmišljanje o našem obstoju, bivanju in smislu življenja. Neka pesem pravi, da je življenje lepo, če ga živiš. Pa je res? Življenje je lepo, vendar je v njem polno ovir, s katerimi se vedno boriš. Za marsikoga je težko, pravi boj za preživetje. Nikoli ni popolno in nas vedno znova preseneča. Včasih je tudi naš največji sovražnik.

Pesnik Dragotin Kette je v svoji pesmi z naslovom *Na otčevem grobu* zapisal znameniti, vsem poznani verz: »Življenje je sovrašstvo, večni boj.« S tem je želel povedati svojemu pokojnemu očetu, kako krut je svet in da mu je tam, kjer je – v grobu, veliko lepše. Večina ljudi pa ve, da je bilo v tistem času življenje vseh pesnikov zelo težko. Zato tudi pesnik gleda na življenje kot na sovrašstvo, ki te spremlja vse do smrti. Znebiš se ga šele, ko umreš. Če gledamo na življenje, kot je nanj gledal Kette, je res bolje, da se ne bi rodili. Vendar pa potem sploh ne bi občutili življenja, njegovih radosti in temnih plati. V današnjem času je življenje lahko res naš sovražnik. Ljudi tudi prepriča, da svoje življenje končajo prej, kot bi jim bilo namenjeno. S tem mislim, da napravijo samomor. Tako se rešijo krute realnosti življenja, kar pa ni vedno najboljši način. Bolje je, če se s sovražnikom bojuješ in tako v nekaterih bitkah zmagaš, v drugih doživiš poraz. Zmage naredijo naše življenje lepše. Zaradi njih pozabimo na vse poraze, ki smo jih že doživeli in nam pomagajo, da se z novimi ovirami lažje soočimo. Pri vseh vzponih in padcih nam po navadi ob strani stojijo naši najbližji, prijatelji in ljudje, ki jim zaupamo. Tudi brez denarja se danes ne da preživeti. Pravijo, da je denar sveta vladar. Za današnji čas bo to kar držalo. Vendar v denarju ni vse! Pomembno je le to, da si srečen z njim ali brez njega.

Zato si našo srečo, način in veselje do življenja gradimo sami. Uživajmo svoje življenje in premagujmo težave, saj jih sami zmoremo, le da tega ne vemo! Življenje ni vedno sovražnik, ampak je lahko tudi naš prijatelj!

Neža Strniša, 7. a

PRIREDJE

Naša misel, šolsko leto 1993/1994, št. 2

Pri matematiki smo se učili o enakostraničnih, enakokrakih in pravokotnih trikotnikih. Za matematiko je sledila ura slovenskega jezika. Tovarišica vpraša: »Kaj je priredje?« Pravilen odgovor naj bi bil zveza enakovrednih stavkov. Neka učenka pa vsa navdušena dvigne roko in reče: »Priredje je zveza enakostraničnih stavkov.« Vsi smo se ji glasno smejali. Potem se je hitro popravila in rekla: »Ne, ne, priredje je zveza enakokrakih stavkov.« Takrat smo vsi s tovarišico vred planili v smeh. Učenka nas je presenečeno gledala in začela brskati po zvezku, da bi našla pravilen odgovor.

Peter Kočever, 3. b

TOVARIŠ TITO V NAŠEM KRAJU

Naša misel, šolsko leto 1980/1981, št. 3

Hodil sem v prvi razred. Nekega dne smo zvedeli, da bo tudi naš kraj – Šempeter obiskal tovariš Tito. Vsi smo nestrpno čakali dan njegovega prihoda. Vsi učenci smo se skupaj odpravili proti cesti. V rokah smo imeli cvetje in zastavice. Ker smo vedeli, da se bo tovariš Tito pripeljal iz Ljubljane, smo vsi strmeli v to smer. Po težkem pričakovanju smo najprej opazili spremstvo. Nato se je prikazal velik črn mercedes, v katerem je sedel tovariš Tito. Prisrčno se nam je smehljaj in nas pozdravljaj z roko.

Meni je srce udarilo kot zvon. Mislil sem si, da se bo avtomobil ustavil in da bo iz njega izstopil naš dragi predsednik. Rad bi mu segel v roko in ga poljubil na tako lep obraz. Žal se mi to ni uresničilo. Žalski pionirji so imeli vsaj toliko sreče, da so mu lahko izročili šopek. Po odhodu dragega gosta sem še nekaj časa strmel za njim. Ko sem opazil, da na cesti leži cvetje, sem se spomnil, da imam svoj šopek še vedno v rokah.

Vrgel sem ga na cesto in se z mamico in sestro odpravil proti domu. Vso pot smo se pogovarjali le o tem dogodku. Bil sem srečen, da sem vsaj enkrat v življenju videl našega predsednika, ki ga danes žal ni več. Vsi smo ga imeli radi, zato bomo hodili po Titovi poti.

Leandra Florjan, 7. b

BANJOLE SO PAČ BANJOLE

Naša misel, šolsko leto 1987/1988, št. 1

V 4. razredu smo šli v šolo v naravi v Banjole. In ravno tam je bilo zelo zanimivo. V sobi smo spale tri. Spominjam se:

1. Prišli smo s kopanja in seveda mi ne bi bili mi, če ne bi kopalk ožemali skozi okno. Spodaj pa so učenci 3. razreda imeli pouk. Pripombe so bile: »Tovarišica, tukaj pa dol teče!« »Tovarišica, jaz imam pa čisto moker list!« »Tršica, dežuje!«
2. Zvečer, ko so že vsi spali, smo v naši sobi »malo« razgrajale. Luči so bile čudne oblike. Lestenec si lahko spustil ali dvignil. Moja sošolka ga je nežno položila dol, jaz pa sem močno udarila. Tovarišica je vsa prestrašena pritekla v sobo ter vprašala: »Ste mogoče kaj slišale?« Spogledale smo se in enoglasno odgovorile: »Ne!«
3. V sobi smo zagledale žuželko. Hitro smo poklicale sošolca Tomaža, vendar ni prišel samo on, ampak vsi sošolci. Podil se je za njo, me pa smo se smejale. Končno je žuželka odletela.
4. V naši kopalnici so se pojavile mravlje. Odpraviti smo jih hotele z bonbonom. A naslednji dan jih je bilo še več.

Maša Smajila, 7. a

PRIJATELJSTVO JE NEVIDNA VEZ

Naša misel, šolsko leto 2010/2011

Veliko ljudi ne ve, kaj točno si lahko razlagamo pod besedo prijateljstvo. Vemo pa, da je prijateljstvo nevidna vez, ki nas povezuje. To so občutja, ki jih čutimo do ljudi, ki so nam blizu, ki skrbijo za naše počutje, ko smo žalostni, nas znajo nasmejati. Če imamo skrbi, nam rečejo: »Vse se bo uredilo.« To, kar bi prijatelji naredili za nas, nam daje občutek, da se nekdo zanima za nas, mu ni vseeno. Z njim lahko deliš vse svoje negativne in pozitivne skrivnosti. Lahko ga objameš, greš z njim v kino, se družiš z njim. Ni meja. Prijateljstvo te naredi posebnega. In ni pomembno, koliko prijateljev imaš, pomembno je, koliko pravih prijateljev imaš. Tistih, ki ti bodo stali ob strani, ne glede na vse.

Natalija Dolar, 8. a

INTERVJU Z NATAŠO HLADE

Naša misel, šolsko leto 1986/1987, št. 3

Skoraj ni proslave, da za klavirjem ne bi sedela Nataša Hlade in spremljala pevski zbor, solistov, flavte in podobno. Priznati moramo, da je njeno igranje na visoki ravni. Nataši sem zastavila nekaj vprašanj, na katera mi je z veseljem odgovorila.

Ali ti je igranje na klavir v zadovoljstvo?

Nataša: Da. Res ni prav prijetno hoditi na vaje že mesec dni pred nastopom, vendar se ti zdi potem lepo, če prireditev uspe. Ne razumem pa, zakaj nekateri skrivajo svoj talent.

Glasbeno šolo obiskuješ verjetno že dlje časa. Ali igraš poleg klavirja še kak drug instrument?

Nataša: Da, letošnje leto sem poleg klavirja začela igrati še flavto. Glasbeno šolo obiskujem že osmo leto. V prvem razredu sem obiskovala pripravnico, nato šest let klavirja in sedaj prvo leto flavte.

Glasbena šola ti vzame kar precej časa.

Nataša: Prvih šest let sem hodila v Žalec trikrat na teden, sedaj pa le enkrat tedensko, saj nimam več teorije, flavto pa vadim vsak petek po eno uro.

Poleg glasbe se ukvarjaš tudi z odbojko. Kako si ureliš čas za učenje in prosti čas?

Nataša: Kar dobro moram misliti!

Zanima me tudi, katerih tekmovanj si se udeleževala in kakšne uspehe si dosegala?

Nataša: Tekmovala sem v odbojki, rokometu, košarki, Veseli šoli, matematiki, kemiji, smučanju ... Dosegla sem nekaj dobrih, pa tudi slabših rezultatov. Najbolj sem uspela v smučanju in Veseli šoli, ekipno pa tudi v odbojki.

Kje boš nadaljevala šolanje?

Nataša: Naravoslovno-matematična smer.

Zakaj se nisi odločila za glasbo?

Nataša: Moja želja je študij farmacije. Glasba bo še naprej ostala moj hobi, ne pa tudi poklic.

Roman Zvonar, 7. a

NARAVNE LEPOTE IN KULTURNA DEDIŠČINA

Naša misel, šolsko leto 1980/1981

Razlika je med naravnimi lepotami in kulturnimi. Naravno lepoto je ustvarila narava, kulturne lepote pa so delo človeških rok. Ljudje imamo različne okuse, eni se odločamo za naravne, drugi pa za kulturne dediščine.

V domačem kraju imamo naravno in kulturno zanimivost. Tudi narava zna oblikovati iz kamena razne figure. To priča predvsem jama Pekel v našem kraju. Po ozki dolini teče potok Peklenščica, ki ga obdaja kamenje, poraslo z žametnim mahom. Že pogled na potok in na dolino je pomirjujoč in lep. Pred jamo raste različno rastlinje, ki se ujema z zeleno barvo gozda v ozadju. Skratka, dolinica je odličen motiv za slikarja, ki naravno lepoto upodablja v kulturno. Povrnimo se k jami in vstopimo vanjo. Kapniki različnih oblik in figur se zlivajo v različnih rjavih in sivih barvah. Narava je poskrbela za posebna čudesa, to so predvsem kapniki različnih človeških in živalskih figur. V našem kraju imamo tudi veliko kulturno zanimivost ali dediščino, to je Rimska nekropola. Rimljani so že pred našim štetjem izdelovali različne kipe in krasote, ki se za sedANJI čas zdijo skoraj nemogoči.

Naša nekropola dokazuje vztrajnost in potrpežljivost rimskih umetnikov. Skozi naš kraj je vodila rimska cesta, ki jo je še del ohranjene. Tako so arheologi v našem kraju spoznali mnogo novih stvari o rimljanski kulturi in jo dopolnjevali s to znamenitostjo.

Danica Štorman, 8. b

NA RAZPOTJU

Mlada misel, šolsko leto 1977/1978, št. 2

Življenje je polno poti in stranpoti, po katerih mora vsak človek sam hoditi. Dolžnost staršev je, da svoje otroke pripravijo na to, da bodo kasneje v življenju znali pravilno in samostojno odločati o svoji usodi. Otroku je edina skrb šola in učenje. Svojo zrelost pa prvič resneje preizkusimo ob koncu osemletke, ko se znajdemo na razpotju. S križišča vodi veliko poti, prava pot pa je le ena sama. To pot izbrati je težko. Zato mora vsakdo dobro premisliti, kakšen bo naslednji korak v njegovem življenju. Samo enkrat se živi in neumno bi bilo, če bi si to kratko življenje pokvarili z eno samo odločitvijo. Izbira poklica je obvezna in nuja vsakega človeka, saj v današnji družbi le denar nekaj velja. Kdor je prepričan vase in v svoje zmožnosti, mu izbira poklica ni tako težka. Vendar pa jih je mnogo, ki nihajo med enim in drugim. Jaz sem se že dokončno odločila in zame so vse druge poti napačne. Sploh pa ne vem, kaj bom počela, če me ne bodo sprejeli na pedagoško gimnazijo. Vendar pa odganjam te črne misli in si z vsem srcem želim, da se niti jaz niti nihče drug ne bi kesali svoje odločitve.

Sabina Kulić, 5. b

NE, NITI V SANJAH SI NISEM UPALA POMISLITI NA ...

Naša misel, šolsko leto 1993/1994, št. 1

Pa naj kdo reče, da presenečenj ni! In to še prijetno presenečenje. Za Oskar junior sem napisala scenarij in ... niso bile sanje, ko mi je gospa ravnateljica prišla v razred povedat, da so klicali s TV Ljubljana. Torej, sem napisala scenarij, ki jim je ugajal, da bo po njem posnet kratek film. Vse v meni je vzkipelo. Kako, kdaj, kdo, kje ...

Začelo se je 24. januarja. S sošolci, starši in razredničarko smo se dogovorili in televizijska ekipa je imela pravo delo. Prvi dan sta me strah in trema spremljala na vsakem koraku. Snemanje se je začelo pri nas doma v kuhinji. Dopovedovala sem si, da bo vse lažje, če bom verjela v to, kar delam, kar sem napisala. Pri mojem vživljanju v igro je odigral veliko vlogo potrpežljivi, umirjeni režiser in kamerman. Iz ure v uro sem bolj uživala, dokler ni bilo že toliko ur dela, da me je res utrudilo. Potem mi je enostavno zmanjkalo moči. Najhuje mi je bilo jokati. Zame to v resnici sploh ni problem, ampak tisti trenutek pred kamero solze niso in niso hotele teči. Vživela sem se v vlogo Mojce in tudi tisti trenutek filma je uspel. Drugi, tretji, četrti dan ... kamere sploh nisem več videla in ne čutila ob sebi. Živela sem globoko v filmu, vživela sem se v »mojo« Mojco.

Ti dnevi snemanja so bili naporni, to moram priznati, a se jih bom še dolgo rada spominjala in ne zaradi napora, ampak vsega lepega, kar sem ob snemanju doživela in spoznavala okrog sebe.

Tilen Bukšek, 6. b

PONOSEN SEM NA SVOJEGA BRATA

Naša misel, šolsko leto 2009/2010

V torek, 13. 4. 2010, smo se odpeljali z avtobusom v Ljubljano. V Hali Tivoli smo si ogledali finale ŠKL v odbojki. Naša šola se je potegovala za visoko uvrstitev v odbojki, zato je pripeljala veliko navijačev. Tekma je bila zelo napeta. Nasprotniki so bili učenci OŠ Kanal ob Soči. Najprej sta bili obe ekipi izenačeni, potem so Šempetrani povedli in držali prednost do konca. Zmagali so z rezultatom 64 : 54 in tako postali državni prvaki v odbojki ŠKL. V ekipi dečkov je igral tudi moj brat. Alen je dober učenec, pa tudi zelo uspešen športnik. Redno trenira odbojko in nogomet. Pri treningih je zelo resen in zavzet. Čeprav mu treningi vzamejo veliko časa, dosega lepe rezultate tudi pri šolskem delu. Ko sem v Tivoliju spremljal igro naših fantov, sem bil zelo ponosen na dobro igro naše šole. Ponosen sem bil, da imamo v Šempetru tako dobre odbojkarje. Še posebej sem ponosen na svojega brata, ki mi je v športu velik vzornik. Želim, da bi bil nekoč jaz tako uspešen športnik, zato že sedaj treniram.

Anastazija Žnidar, 9. a

KOT AJDA NA POLJU JE NAŠE ŽIVLJENJE

Naša misel, šolsko leto 2009/2010

Zgodaj spomladi kmetje preorjejo njivo in jo pripravijo za setev žita. Bolj ko je njiva skrbno pripravljena, boljšo žetev si lahko obeta kmet. Do žetve skrbno opazuje, kako ajda raste in pripravlja bogato žetev. Takšno je tudi naše življenje. Ko se rodimo, nas starši z ljubeznijo in potrpežljivostjo usmerjajo in opazujejo, kako odraščamo in se pripravljamo na življenje. Lepe besede, topli objemi, spodbudna dejanja, vse to je kot sonce in toplota na njivi za rast ajde oz. tudi našo rast. Tako kot kmeta skrbi, da ne bi nevihte in neurja uničila pridelka, tako tudi naše starše skrbi, da nam ne bi napačne odločitve uničile življenja. Ko odraščamo, je naše življenje tako bujno, kot je bujna rast ajde. Nepravilna odločitev je kot nevihta na polju, zlomi naša stebila in tako naše poti zaidejo v nepravo smer. Polomljena stebila ne morejo več normalno rasti in zrna ostanejo drobna in slabotna. Če pa neviht ni, se kmet veseli dobre letine in ima poplačan trud. Tako kot so tudi naši starši veseli in ponosni na nas, če sprejemamo pravilne odločitve in ne skrenemo s prave poti. Zato je naše življenje kot ajda na polju.

Peter Hadolin, 8. b

SREČANJE NA SNEGU

Mlada misel, šolsko leto 1977/1978, št. 2

Med prvomajskimi prazniki sem bil v Italiji v Cortini.

Vreme je bilo nepopisno lepo. Proge za smučanje odlično pripravljene. Ta dan sem se že drugič spustil po dolgi devetkilometrski progi. Bil sem že nekje na sredini, ko je mimo mene švignil fantastičen smučar. Tako sem se zagledal vanj, da nisem opazil, da drvim proti prepadu. Naenkrat sem zaslišal za seboj strahotne krike. Pogledal sem nazaj in videl, kako nekdo maha z rokami in vpije: »Attenzione, attenzione!«, kar pomeni v našem jeziku: »Pazi, pazi.« Pogledam naprej in se kot nor vržem na tla. Ostal sem tik nad prepadom. Bil sem ves iz sebe, da še vstati nisem mogel. Takrat se je pripeljal k meni človek, ki mi je rešil življenje. Kmalu sem ga spoznal. Bil je sam trener slovitega smučarja Stenmarka, za katerim sem maloprej gledal. Nekoliko me je pokaral, češ, naj gledam naprej, ko se vozim. Pomagal mi je vstati. Počakala sva Stenmarka, da se je pripeljal na vrh k nama. Trener mu je povedal, kaj sem je zgodilo z mano. Stenmark se je od srca nasmejal in me povabil, naj vozim z njim, da me bo naučil nekaj tekmovalnih zavojev. Z veseljem sem povabilo sprejel. Ko sem prišel zvečer v hotel, sem s ponosom pripovedoval tovarišem o tem dogodku in srečanju. Nekateri so mi zavidali in rekli, da res nisem vreden takšne časti. Drugi pa so me prosili, naj jim naslednji dan pokažem, kaj sem se naučil od slavnega tekmovalca.

Lara Krajnc, 8. a

ŽIVLJENJE JE TREBA ŽIVETI TUKAJ IN ZDAJ

Šolsko leto 2013/2014

Nekateri živijo za preteklost, za spomine, za pozabljene želje, misli, dejanja in celo ljudi ter pozabljajo, da čas beži, se spretno izmika in kaže na naših obrazih in mislih. Spet drugi živijo za prihodnost, kujejo načrte, ki jim jih čas vztrajno preprečuje. Veliko pa je tudi takih, ki živijo vsak trenutek, kakor da je njihov zadnji in se ne obremenjujejo s preteklostjo ali prihodnostjo.

Tako živijo tudi glavni liki iz mladinskega romana avtorice Dese Muck, ki nosi naslov *Nebo v očesu lipicanca*. V njem se prepletajo zgodbe treh glavnih junakov, najstnikov, ki se spopadajo z različnimi težavami.

Prvi literarni lik tega romana je štirinajstletna deklica Almira. Njena starša prihajata iz Bosne. Ima veliko več težav kot običajne najstnice. Z družino se kar naprej selijo iz kraja v kraj, zato oče, s katerim se ne razume preveč dobro, kar naprej menjuje službe, poleg tega ima Almira eno nogo krajšo od druge, zato si misli, da se ji ljudje posmehujejo, boji se konjev ter vseh velikih živali, težko se navaja na novo okolje, ima pa še kup ostalih težav, ki ji otežujejo življenje. Ko se Almira končno navadi na Celje, kjer živijo, se morajo preseliti v Lipico. Almiri se to zdi grozno. Zdi se ji, da se bodo novi sošolci norčevali iz nje, iz njenih staršev, da sploh ne more biti huje. Njena starša pa imata o novem kraju povsem drugačno mnenje. Lipica jima je prečudovita. Almira ju še nikoli ni videla tako srečna, njen oče pa je izjemno zadovoljen s svojo službo v konjskih hlevih. Ker se Almira počuti zelo osamljeno in žalostno, se odloči, da bo zbežala k teti v Ljubljano, s katero njena mama ne govori že več let. Ko prispe tja, se zlaže teti, da jo doma pretepajo, zato ji dovolijo ostati. Z njeno sestrično pa zapadeta v slabo družbo ter se podata v alkoholizem in droge. Njena zaskrbljena starša sta vsa iz sebe, njen oče ne hodi več v službo, zato pokličeata policijo, ki najde Almiro. Na koncu se vse izide dobro, Almira se pobota s svojimi starši in si v Lipici najde najboljšo prijateljico. Ker pa oče in mati še vedno mislita, da ji Lipica ni všeč, oče tam pusti službo in si jo najde drugje. Ko starša Almiri sporočita, da se selijo, postane zelo nesrečna, ker ji je v Lipici vse postalo popolno. Srečala je tudi najstnico Medeo, ki jo je naučila jezdit, in ji povedala, da se ji ni treba bati konjev, ki jih na koncu Almira obožuje, predvsem kobilu Batosto. Nazadnje se vse dobro izide, ker starša dobita novo službo v Lipici in se jim ni treba preseliti, Almira pa je presrečna, ker se nekje končno počuti sprejeto.

Drugi književni lik je Aljaž, ki že celo svoje življenje živi v Lipici, tam se ima krasno, navdušen je nad konji, s katerimi dela. Nekega dne pa se z očetom hudo spre zaradi neke zabave. Ker je Aljaž že polnoleten in lahko sam sprejema odločitve, se odloči, da se bo preselil v Ljubljano in zapustil Lipico. V Ljubljani si najde službo. Ko pa nekega dne izve, da je zbolel njegov najljubši žrebiček Miško, se mu podre svet. Ker je Miško v ljubljanskem veterinarskem domu, ga Aljaž vsak dan obiskuje, s tem pa videva tudi svojega očeta. Ko se zdi, da Mišku ni več pomoči, se zgodi čudež in žrebiček začne okrevati. Aljaž vzpostavi tudi odnos z očetom. Pobotata se. Na koncu pa se zaljubi še v mlado italijansko jahačico Medeo.

Medea je tretji lik v tem romanu. Je mlada Italijanka, ki obvlada ježo in preskakovanje ovir s konji. Njena mama je do nje zelo stroga in jo kar naprej priganja ter od nje zahteva več, kot je mogoče. Medea je zelo nesrečna, ker ji mama kar naprej govori, da je debela, čeprav je njena postava idealna. Ko njena kariera ne blesti več, jo mama odpelje v Lipico, ker želi, da bi trenirala na lipicancih. Medea se zelo naveže na konja Angela, ki so ji ga dodelili, vendar pa mama ne želi več ostati v Lipici. Zato se mora Medea od konja posloviti. Ko pa dopolni 18 let, se odloči, da ne bo več poslušala ukazovalne mame, zato se odpravi nazaj v Lipico, k Angelu. Tam začne delati namesto Aljaža, ki se je preselil v Ljubljano in začne služiti, da si bo lahko kupila Angela. Čez nekaj časa izve, da se je zanj pojavil kupec, ki je pripravljen odšteti toliko denarja, kolikor si ga Medea sploh ne more predstavljati, zato s konjem zbeži. Na koncu se izkaže, da je kupec njena mama, ki ji kupi Angela. Medea je zelo srečna, da je konj končno njen, z mamo pa se tudi pobota. V Lipici najde simpatijo, Aljaža. Zgodba me je zelo navdušila, saj pisateljica piše tako, da pritegne predvsem mlade bralce. Že na splošno pa zelo rada prebiram knjige Dese Muck, ki se je med drugim preizkusila tudi kot negovalka duševno motenih otrok, pomočnica vzgojiteljice, sedaj pa deluje kot svobodna umetnica. Za svoja dela je prejela tudi veliko nagrad, rodila pa se je 29. 8. 1955. Da, življenje je treba živeti tukaj in zdaj! Vendar pa ni nič narobe, če se včasih spomnimo lepih trenutkov iz preteklosti ali pa naredimo kakšno stvar vnaprej.

Mitja Četina, 7. b

SANJE MED ŠOLSKO URO

Naša misel, šolsko leto 1993/1994, št. 1

Pri pouku slovenskega jezika gleda moja majhna klop proti devetim velikim oknom. Skozi ta okna pa se odpira čudovit razgled po dolini in hribih, ki se začrtavajo na obzorju. In kadar nam učiteljica razlaga nepomembne reči, mi pogled kaj rad uide skozi ta okna. Ustavi se mi šele na sosednjih hribih, ki kakor bogovi iz onstranstva nevidno čuvajo in bdijo nad dolino, ki se vsa duši v snegu in umazaniji. In ko oko zazre te vrhove, ki se bleščijo v jutranji zarji, se mi v srcu utrne iskrica, ki me prevzame od teh vrhov. In še tisti moment me prevzame takšno hrepenenje, da bi najraje ušel iz tega dolinskega kaosa in se zatekel na te samotne vrhove. Savinjsko hribovje se namreč v tem letnem času kaže kot pisana kulisa, ki zapira Savinjsko dolino in preprečuje, da bi umazan zrak, ki ga proizvajajo tovarne v Zasavju, razpihnil po vsej naši prelepi dolini. To je tudi najbolj primeren letni čas za hojo po tem hribovju, saj ni ne prevroče ne premrzlo. Vendar so šolske ure za takšne sanje skoraj vedno prekratke. In ko se zopet zbudim v tej kruti realnosti, mi ostanejo samo še lepi spomini.

Nataša Vidmar, 4. a
ZBIRALI SMO PAPIR

Naša misel, šolsko leto 1983/1984, št. 1

3. oktobra 1983 smo imeli v šoli zbiralno akcijo odpadnega papirja. Te zbiralne akcije se je udeležil tudi naš razred. Papir smo zbirali že deset dni prej. Z vozičkom smo »potovali« po vasi. Ko je bil poln, smo ga šli sprazniti k Marku. Z veseljem ga je vzel pod streho. Ko je prišel zbiralni dan v šoli, smo zopet šli k Marku. Naša tovarišica je pomagala pri tehtanju papirja. Pomagal ji je hišnik. Zbiralna akcija je potekala od enajste do štirinajste ure. Papir smo zbirali po vaseh. Tudi jaz sem nekaj prispevala. Nekateri smo papir vozili kar s kolesom, tudi jaz. Naš razred je imel največ papirja. Tega uspeha smo bili vsi najbolj veseli, saj smo ga imeli prvič toliko. Trudili se bomo, da ga bomo imeli pri naslednjih zbiralnih akcijah še več in bomo tako presegli šolski rekord, ki je 686 kg.

Milena Svet, 7. a
KARTANJE IN ...

Naša misel, šolsko leto 1980/1981

Fantje iz našega razreda so stanovali v dveh brunaricah, ki sta bili za domom. Neko popoldne so prišli na partijo kart v našo sobo. Ko smo zaigrali nekaj partij, smo postajali čedalje bolj glasni. Verjetno je bil hrup prevelik in tovarišica nas je prišla »obiskat«. Slišali smo jo šele takrat, ko je že stopala po stopnicah. Prijateljica ni vedela, kaj bi storili. V sobi smo imele prazno omaro. Fantje so hitro stopili vanjo, prijateljica pa je rahlo priprla vrata. Tovarišica je prišla noter in vprašala, kje so fantje. Odgovor je našla v omari, ki je ravno takrat zaškripala. Ko je tovarišica odprla vrata omare, so sošolci kar popadali iz nje. En sošolec je hitro zbežal iz sobe, vsi drugi pa so dobili »pritisk tovarišičine roke« na lice. Prijateljica je bila kregana, a spomin na ta dogodek nam zmeraj prižene smeh na ustnice. V istem nadstropju smo prebivale učenke iz a- in b-razreda ter učenci iz b-razreda. Fantje so nas vabili, da pridemo k njim igrati karte. Kartanje naj bi bilo v času, ko že nismo smeli več hoditi po hodnikih. Zaradi tega je šla na kartanje samo ena punca. Čistilke so na žalost tudi stanovali v našem nadstropju, zato so se iz svoje sobe prikazale takoj, ko je kaj zašumelo na hodniku. Punca, ki je šla na »partijo«, se je hitro splazila po hodniku in šla v sobo fantov. Nekaj časa so mirno kartali, a kmalu se je »oglasila« čistilka. Zahtevala je, da ji odklenejo. Dekle se je v hipu splazilo pod posteljo, a oseba zunaj je neusmiljeno trkala. Eden od fantov ji je odprl. Začela je kričati nad njimi in dejala, naj pride tisti, ki je pod posteljo, ven. Dekletu so se namreč videla stopala. Ko je prilezla izpod postelje, je dobila zaušnico. Čistilka je vprašala, v kateri sobi prebiva. Oglasil se je fant, ki pa je namerno povedal napačno številko. Zjutraj je čistilka potrkala na vrata sobe, v kateri sta bila Marko in Ivan. Odprl je Marko in prejel klofuto, ki bi jo morala dobiti punca, ki je prejšnji večer kartala pri fantih.

Bor Kustelj, 6. b

O IZUMITELJSTVU

Jubilejni zbornik OŠ Šempeter v Savinjski dolini ob desetletnici Od – Oda Odam, šolsko leto 2013/2014

Človek se vsak dan spopada s problemi, večjimi ali manjšimi. Za nekatere probleme so se našle rešitve, ki jih uporabljamo še danes. Po naključju so odkrili rentgen in način za preizkušanje prisotnosti kovin. Dandanes smo že tako tehnološko napredni, da je težko še kaj izumiti. Danes bi po mojem mnenju moralo človeštvo strmeti k alternativnim virom energije in k odkrivanju novih planetov. Želim biti izumitelj. A če mi to ne bo uspelo, pa želim vsaj pomagati pri razvoju človeške družbe. Zato sva se z Jakobom že pred nekaj časa odločila poskusiti uresničiti najino idejo za alternativno letalo. Mislim, da bi bilo prav, da bi se gospodarske velesile obnašale bolj ozaveščeno in ne ignorirale pobude znanstvenikov k izboljšanju okolju prijazni energiji. Včasih je bolje prej premisliti, kot pa zaradi denarja slab patent poslati na trg. Če bi dobro premislili, ne bi nikoli uporabljali CFC-ja za potisni plin ali svinca v gorivu, ampak to je vse sestavni del izumljanja in razvoja.

Nives Kalčič, 7. b

KAKŠNA MAMA SI ŽELIM BITI?

Naša misel, šolsko leto 1986/1987

Ko bomo odrasli, bomo skoraj vsi postali starši. Le redkokdo ne bo imel otrok. Če me zdaj očka in mamica karata za vsako malenkost, jaz svojih otrok že ne bom. Vsaj mislim si tako. A saj vem, da ne bomo drugačni, le zdaj tako mislimo. Otroke bom bolj razumela in zato mi bodo zaupali, še bolj kot jaz mojim staršem. Mislim, da je zanimivo vzgajati otroke, če so ti ubogljivi in pridni v šoli. Zdaj veliko razmišljam o tem in si vse tako predstavljam. Imeli bomo lepo hišo, avto. Tudi kakšno žival. Najraje psa, da se bosta otroka lahko igrala. Želim imeti dva otroka. Dečka in deklico. Imela bosta vsak svojo sobo. Poleti bomo šli na morje, pozimi pa na smučanje. Tudi potovali bomo veliko, če bomo le imeli za to pogoje. Otroka bom lepo oblačila, če bosta pridna v šoli in mi doma pomagala. Imela ju bom rada in jima nudila vse, kar bom lahko. Želim si, da bi se moje želje res uresničile.

Lea Oprešnik, 5. b

TOVARIŠ POSTAJA OČE

Naša misel, šolsko leto 1993/1994, št. 2

Imeli smo spoznavanje družbe. Učili smo se o temperaturah primorskega sveta. Sošolec želi nekaj povedati in reče učitelju: »Oči, mene pa zanima ...« Po teh besedah nismo mogli nadaljevati, ker smo vsi planili v smeh. Njega pa je bilo sram. Ta dogodek mi bo ostal še dolgo v spominu.

Petar Milovanović, 8. a

KRONIKA DOGODKOV: SNEMANJE PRI ANGLEŠČINI

Naša misel, šolsko leto 2004/2005

V četrtek, 14. aprila 2005, je na našo šolo prišla snemalna ekipa z Zavoda RS za šolstvo, da posname učence 8. in 9. razreda pri ustnem ocenjevanju znanja pri angleščini. Učiteljica nam je razložila, da bodo posnetki namenjeni za izobraževanje učiteljev angleščine po vsej Sloveniji. Učenci, ki so želeli biti vprašani pred kamero, so se lahko javili teden dni prej. Tudi sam sem se odločil, da bom sodeloval, saj se mi je snemanje zdelo kot zanimiv izziv. Ko smo prišli v učilnico, smo zagledali veliko mikrofонов in dve kameri. Snemali smo ustno ocenjevanje. Pred snemanjem smo bili vsi malo živčni. Spraševanje je potekalo tako, da nam je učiteljica dajala različne naloge. Prva naloga je bila dialog v restavraciji. Z različnimi nalogami je učiteljica želela preizkusiti našo sposobnost govora, besedišče in podobno. Po končanem spraševanju se je učiteljica pogovorila z razredom o vsakem učencu. Bilo je zelo zanimivo in počutili smo se kot filmski igralci.

Petra Došler, 8. a

IZLET Z NEDELJSKIM DNEVNIKOM

Naša misel, šolsko leto 1986/1987, št. 1

V soboto, 22. 11. 1986, sem se s sošolko Heleno in tovarišico udeležila izleta, ki ga je organiziral Nedeljski dnevnik za marljive in vestne prodajalce na šolah. Že od daleč sva prepoznali avtobus po nalepki, in prav pristrčno so naju sprejeli ostali udeleženci in organizatorji. Tovariš Dušan, predstavnik iz Ljubljane, nas je vso pot spremljal z zanimivimi in poučnimi besedili o krajih, skozi katere smo se vozili. Pot nas je vodila skozi Vransko do Trojan in Domžal v glavno mesto Ljubljano. Peljali smo se tudi mimo stavbe Nedeljskega dnevnika. Zaradi goste megle smo Ljubljansko barje bolj slabo videli. Pot smo nadaljevali skozi Logatec, Razdrto, Divačo, Postojno do pristanišča v Kopru. Ogledali smo si luko ter mesto. Imeli smo nekaj prostega časa, v katerem smo s tovarišico obiskale slaščiarno. Že nas je pot vodila proti Izoli, kjer smo imeli kosilo v hotelu. S polnimi želodci dobrot smo se odpeljali v Portorož in Piran, kjer smo si ogledali zanimivo zgodovinsko mesto. Med prostim časom smo s tovarišico zavile v Akvarij. Čas je hitro tekel in že smo se vračali proti domu. Tudi sedaj nas je vodič ves čas zanimivo in poučno vodil po naši lepi domovini in kljub utrujenosti smo ga pridno poslušali. Predstavnica Nedeljskega dnevnika iz Celja pa nam je podelila zanimiva pisala, ki smo jih bili vsi veseli. Ta izlet mi bo ostal vedno v spominu, ker sem slišala in videla toliko novih, zanimivih stvari.

Živa Nežmah Pečar, 7. a

POTOVANJE PO ZAKLADNICI BABIČINEGA DNEVNIKA

Šolsko leto 2017/2018

Nekega dne sem se odločila pospraviti babičino podstrešje. Previdno sem stopila na stare stopnice, ki so se v obliki spirale vile nad menoj. Ko sem prišla do stare zakladnice zanimivih stvari, sem od navdušenja vzkliknila. Zelo všeč mi je brskanje po starih stvareh, ko si ves neučakan, kaj se skriva v škatli, ko premlelaš, ali so zgoščenke še uporabne. Najraje prebiram stare knjige in gledam albume, ob katerih se včasih lahko nasmejim. Stopila sem do kupa prašnih škotel. Z roko sem pobrisala prah s prve in ugotovila, da na njej nekaj piše. Nisem znala prebrati. Pobrisala sem še po drugi škatli in ugotovila, da je na obeh škatlah narisana vijuga z isto barvo. Vse se mi je skupaj zdelo že rahlo sumljivo. Z roko sem pobrisala še po ostalih škatlah, ki so bile postavljene v stolp. Tudi na njih so bile črke in vijuge. Poskusila sem jih postaviti v ravno črto, vendar nisem znala nič prebrati. Nato sem začela med seboj premetavati črke, sestavljati vijuge in čez kakšne pol ure sem sestavila sliko, ki se mi je zdela smiselna. Sezula sem čevlje in stopila na naslonjalo največjega kavča, kar ga je premoglo podstrešje. Uzrla sem najlepše, najbolj cvetoče in najbolj živahno polje besed. Pisalo je: »Si šele na začetku poti, čaka te veliko potovanje.« Nisem vedela, kaj naj bi to pomenilo. Čez kratek čas pa se mi je utrnila iskrica. Na sliki so bile narisane različne osebe, slaščice, rože in igrače, ki so bile obrnjene v sredinsko škatlo. Skočila sem na kavč, ki me je ob mojem skoku poprašil s prahom. Bila sem kot strašilo, ki straši samega sebe. Od nestrpnosti se nisem mogla niti otresti. Hitro in previdno sem stopila do sredinske škatle. Odprla sem jo s kančkom strahu in ravno pravšnjo mero radovednosti. Zagledala sem še eno škatlo in v njej še eno manjšo in še eno, dokler nisem prišla do majhne škatlice, velike približno dva krat dva centimetra. Odprla sem jo in v njej zagledala ključ, na katerem je s tiskanimi črkami pisalo: »POTOVANJE PO ZAKLADNICI DNEVNIKA«. Ura je bila že skoraj osem zvečer in vedela sem, da bo mami kmalu zaklicala, da je čas za spanje. Z jezo sem se odpravila po stopnicah navzdol. Po umivanju sem se udobno zleknila na kavč. Ob devetih sem se odpravila v posteljo in zaspala. Bila sem nemirna, zato sem se okoli pol dvanajste ure zbudila in se odpravila po stopnicah navzgor. Med hojo sem se kar tresla od strahu. Ob vsakem koraku je zaškripalo in jaz sem se na skoraj vsaki stopnici obrnila in gledala, če je kdo za menoj. Ko sem prišla do predzadnje, sem pogledala predse in na steni zagledala svetlobo. Skočila sem in se nerodno prekucnila po starih stopnicah. Kotalila sem se ... Odločila sem se, da bom stekla v svojo sobo ter se zavila v toplo odejo. Naenkrat sem se ustavila, hudo sem treščila na tla. Nad mojo glavo se je zamajala stopnica, ki se je nato odprla kot knjiga. Počasi sem vstala in v njej zagledala dnevnik. Luči, ki sem se jih prej ustrašila, so zagorele iz njega. Vzela sem ga v roke in opazila, da ga odklepa ključ s podstrešja, ki sem ga še vedno imela v žepu. Odprla sem ga in prelistala. Ugotovila sem, da je to dnevnik moje babice. Premamila me je radovednost.

Prebrala sem odlomek: *Noč. Prehajanje iz ene resničnosti v drugo. Brezglasna spokojnost. Sanje so še vedno žive in resnične. Polagoma ugašajo. Se spremenijo v nič. Le s silo jih je moč obdržati pri življenju. Odprte oči. Soba v temi. Sence znanih predmetov; ure, zofe, ptičje kletke, mize, omare ... Papagaj še vedno spi in v snu nekaj čivka, nekaj sanja. Polna luna na nebu. Smreke se izrisujejo v mrak, pasji lajež je zamrl. Prehod iz sanj v življenje.*

Tadej Čakš, 9. b

AH, TO ŽIVLJENJE!

Naša misel, šolsko leto 2008/2009

Življenja ne smemo vzeti kot sovraštvo. Mnogo ljudi ima prav, ko pravijo, da je dar. Življenje nam je bilo podarjeno ob rojstvu, zato smo zanj lahko hvaležni. Od nas pa je odvisno, kako bomo ravnali, kako si ga bomo ustvarili, živeli. Verjetno se najde kje tudi kakšen človek, ki pravi, da je življenje eno samo sovraštvo. Sam menim, da to misli takrat, ko mu gre vse narobe in ne more razmišljati pozitivno zaradi vseh skrbi. Ampak nič ni večno. Prav tako tudi žalost in trpljenje nista. Zato življenje ne more in ne sme biti ustvarjeno iz samih slabih stvari. Ko se bo tako mislečemu človeku zgodilo nekaj lepega, upam, bo spremenil mišljenje in bo doumel, da je lahko tudi čudovito. Je pa res, da je življenje večni boj. Borimo se na vsakem koraku. In če vztrajamo, nam uspe. Zavedati se moramo, da bomo ljudje ostali večni borci. Tako je tudi prav. Sam spadam mednje.

Božena Svet, 8. a

POLETNI DNEVI

Naša misel, šolsko leto 1985/1986, št. 1

Že je tu jesen, ki naznanja september – začetek šolskega leta oziroma konec počitnic. Vsak jih je, kar se je le dalo, lepo preživel in med njimi sem tudi jaz. Med počitnicami sem bila veliko zdoma, najprej na republiškem mnogoboju v Mariboru, kjer je bil hkrati tudi 9. izlet slovenskih tabornikov, potem na taborjenju, na morju, na vodniškem tečaju v Krokarijah, nazadnje pa še na počitnicah pri stari mami. Od vseh teh dogodkov pa je bil vodniški tečaj najvažnejši. Od Šempetranov smo šli štirje.

Tečaj je trajal 9 dni, od 15. 8. do 24. 8. 1985. Tam je dan minil približno takole. Zjutraj je bilo ob 7. uri vstajanje, potem pa telovadba, ki smo jo vsi mrzili. Sledilo je umivanje, pospravljanje in že je bil tu težko pričakovani zajtrk. Po njem je bilo predavanje ali pa gozdna šola, ki je trajala do kosila. Popoldne smo imeli ali orientacijski pohod, opis poti, gozdno šolo, ki je trajala do kosila, in redkokdaj tudi prosto. Pred večerjo pa smo šli v gozd po drva, po njej pa smo sedli po partizansko – stalni ogenj in peli ter se zabavali. Tako je minil dan in za njim teden in več. Zadnji dan smo imeli pohod na Čreto. Na pohodu nas je bilo tudi nekaj mokrih – predvsem punc, in sicer zaradi polivanja fantov. Po prihodu v tabor smo imeli kosilo, potem smo podrli šotore ter jih pospravili. In tu je že bil zadnji zbor za spuščanje zastave. Tam nam je zborovodja Emil razdelil izkaznice oziroma potrdilo o opravljenem vodniškem tečaju, nato je sledilo pospravljanje in odhod domov. Tako sem preživela počitnice, sedaj pa se bo treba potruditi za tako lep učni uspeh, kot so bile lepe počitnice.

Neja Dvornik, 9. a

ŠPORT ZA ŽIVLJENJE

Naša misel, šolsko leto 2004/2005

Tečeš. Bežiš stran od vsega, od vseh skrbi, od vseh obveznosti. Bežiš od življenja. Samo tečeš, plavaš, plešeš, udarjaš žogo ali pa hodiš – karkoli. Ne misliš na nič težkega. Samo na pot pred seboj. Počutiš se lahkega, nič te ne vleče k tlom. Medtem ko si v gibanju, se v tebi prebujata hormon sreče, serotonin. Zato pa je šport tako pomemben – ker nas dela srečne in zdrave. Si predstavljate, kako lep bi bil svet, če bi se vsi tisti, ki Zemlji delajo sive lase, ukvarjali s športom? Mogoče bi potem imeli veselje do življenja, ne pa do znašanja nad svetom! Samo pomislite: do boljšega življenja in sveta brez vojn nam manjka približno urico ukvarjanja s športom na dan. Kdo pa nima rad druženja s prijatelji? Če poleg tega še kaj zanimivega počneš, na primer igraš odbojko na mivki, mečeš na koš, ali pa se odpraviš na tenis, je še toliko bolj zanimivo. Še posebej, če si z osebo, ki ti je všeč ... Si takrat potemtakem dvojno srečen? Pa vendar je šport tudi nekaj več kot le zabava. Verjamem, da nam je vsem v veselje spodbujati tekmovalce med tekmo, a kaj, ko je toliko ljudi, ki raje kritizirajo dosežke ali nastope tekmovalcev! Marsikdo ne ve, koliko truda in časa je bilo vloženega v to. V športu so prav tako kot v življenju vzponi in padci. Prenesti pa jih je treba z nogami na trdnih tleh, vse. Če ne, ne moreš napredovati. Za en sam nastop je potrebno veliko priprav, časa, truda in odrekanih. A ko začutiš zaupanje vase, veš, da je bilo vredno. Zanima me, kako se počutijo zmagovalci, ko izvejo za rezultat, ko stojijo na najvišji stopnički in gledajo dviganje državne zastave, zraven pa poslušajo himno in se zavedajo, da so osrečili svojo državo, svoj ponos. Da so v nekaj minutah na stopnički poplačana vsa odrekanih, vsa ta leta. Verjetno takrat stojijo na stopnički svojega življenja. Toliko vse nam nudi tudi šport. Smešno, kako lahko ena beseda pomeni toliko različnih dejavnosti, mnenj, priložnosti in navsezadnje različnih ljudi, združenih v eno samo ljubezen – šport. To je čas druženja, vzponov in padcev. Šport za življenje, življenje za šport.

Maja Eržen, 3. a

ŽEHATA

Naša misel, šolsko leto 1994/1995, št. 1

Babica mi je pripovedovala, kako so včasih prali perilo. Ker se je pralo na roke, je pranje potekalo več dni, in to enkrat na teden. Dan za žehto se je pričel v petek zvečer, ko so perilo namočili v vodo. V soboto zjutraj pa so na štedilniku na trdo gorivo prekuhali perilo. Nato so perilo drgnili na pripomočku za pranje perila (rifel). Namesto praška so uporabljali milo, ki so ga naredili sami doma. Ker včasih niso imeli kopalnic, so prali v velikih čebrih, največkrat pri vodnjaku. Perilo so nato odnesli v košu k studencu, kjer so ga v tekoči vodi spirali. Nato so ga odnesli domov in obesili. Ker je bilo delo naporno, se babica ni nikoli veselila žehate.

Anja Oset, 8. b

LJUBEZEN JE LAHKO TUDI ODGOVORNOST

Naša misel, šolsko leto 2005/2006

Končno doma. Ta anoreksija me je držala v bolnišnici celo leto. Vsi so pozabili name. Na začetku se še prihajali vsi po malem, največkrat Tončka. Pa saj je bilo vseeno. Tam je bil tudi neki Matevž, ki je tudi bolehal za anoreksijo, in tudi njega so ozdravili.

Vse se je začelo, ko so me iz šole odpeljali z rešilcem. Ja, res ta moja bolezen je bila tako daleč, da sem pogosto padala v nezavest. Na koncu tudi v šoli. Nazadnje se mi je to zgodilo kar v razredu. Vsi so panično kričali, da naj že vendar nekdo pokliče rešilca, ki me je odpeljal v bolnišnico. Sprva sem bila res besna nanje. V tistih trenutkih sem se počutila izdano. A naredili so nekaj dobrega. Ker so me zadrževali v bolnišnici, sem tam spoznavala ljudi svoje starosti, ki so prihajali in odhajali. Moram pa poudariti, da oddelek ni bil le za nas, »za anoreksike«. Kmalu sem dobila družbo. V sobo so pripeljali fanta, ki je bil videti kot okostnjak. Nekaj dni je le spal ter tu in tam kaj zaužil. Ko pa je le prišel k sebi, sva se začela pogovarjati. Izvedela sem, da mu je ime Matevž in obiskuje prvi letnik bežigradske gimnazije. Pogovarjala sva se vse do večera, ko naju je sestra opomnila, da je čas za spanje. Dnevi so minevali kot za stavo, najina teža pa se ni spremenila. So pa pogovori postajali vse bolj osebni, saj sva postala prava prijatelja.

Nekega jutra pa sem se zbudila in na nočni omarici našla štručko. Nisem je želela pojesti. Matevž me je nekaj časa gledal, nato pa dejal: »Veš kaj, celo večnost ne mislim biti zaprt v tej sobi. Rad bi videl, kaj se dogaja po mestu. Morava začeti jesti in se rešiti tega zapora. Si za to, da tekmujeva, kdo se bo prej zredil in zapustil to ječo?« Kako se ne bi mogla bolj strinjati! Oba sva imela razlog in sedaj tudi cilj, da čim prej zapustiva to okolje. In kdo bi si mislil, oba sva jedla in jedla. Celo sestre sva prosila za čokolade. Teža nama je počasi naraščala. Končno sva dosegla želeno, kajti sama sem pridobila 3 kilograme, Matevž pa 4. Ko sva nekoč jedla, je med nama preskočila iskrica. Ampak to ni bila tista, o kateri pišejo pisatelji, o kateri govorijo v filmih, temveč prav tista, ki te zapeče in metuljčki kar naenkrat letajo po tvojem trebuhu.

Večer pred odhodom nisem vedela, kaj naj počnem. K nama je prišla sestra ter naju razveselila z novico, da naslednji dan oba odhajava domov. Matevž je srečen zaspal, jaz pa sem vzela list papirja in mu napisala nekaj besed, ki sem jih nato spravila še v stavke. Med njimi je bila tudi beseda »LJUBEZEN«.

Še vedno ne vem, kako se je odzval na moje sporočilo. Zjutraj me je čakal listek na nočni omarici. S cmokom v trebuhu sem ga razprla in prebrala. Pisalo je: »*Hvala, jaz si ne bi upal. P. S.: Danes ob 17. uri pri Tromostovju.*«

Točno ob določeni uri sem vznemirjena čakala, ko sem ga v množici ljudi zagledala z rdečo vrtnico v roki. Spoznala sem, da je ljubezen obojestranska. Minilo je že 5 let in še vedno se prenašava.

Nataša Zagoričnik, 7. b
KAKO SI ZAMIŠLJAM SEBE V DRUŽINI
Naša misel, šolsko leto 1986/1987

Večkrat me ati in mami razjezita tako, da najraje en teden ne bi govorila z njima. Ko sem bila še mlajša, sem jih za kakšno neumnost tudi »dobila«. Največkrat takrat, ko sva se z bratom stepla. In že sem pred vprašanjem. Kakšna mama bom sploh jaz? Na prvem mestu: PREPOVEDAN TEPEŽ. Imela bom dva otroka. V šoli se bosta morala dobro učiti. Oblečena bosta po zadnji modi. Za igro bosta imela psička ali mucko in polno plišastih igrač. Hodili bomo na zabave, sprehode, na morje, v hribe in na potovanja. Imeli bomo lepo hišo. Res bi rada po Evropi peljala otroka! Ob koncu tedna si bomo privoščili pravi počitek s kopanjem v kakšnih bližnjih zdraviliških toplicah. To so samo moje želje v razmišljanju. Ali se bodo uresničile? Želje so – uresničitev le-teh pa bo velika.

Aljaž Štahl, 7. a
KOZJAŠKA RJUHA MI NI PUSTILA SPATI
(Pripoved o nočnem izgredu)
Naša misel, šolsko leto 2009/2010

V ponedeljek, 15. marca 2010, smo prispeli na Kozjak v dom Škorpijon. Tu naj bi v naravi preživel 5 dni. Bližal se je večer in s tem čas za spanje. V naši sobi, ki se je imenovala Neptun, smo bili Luka, Jon, Aljaž, Nejc in jaz. Imeli smo ogromno zalogo sladkarij in te je bilo potrebno čim prej pospraviti. Pred spanjem smo se pogovarjali o različnih stvareh in zraven grizljali sladke dobrote. Sklenili smo, da bomo bedeli do polnoči, nato pa odšli spat. Ko je odbila polnoč, sem bil res utrujen od dolge vožnje iz Šempetra pa do doma Škorpijon. Zaspal sem za dobre pol ure, nato pa mi je sošolec v obraz posvetil s svetilko in me prebudil. Skupaj smo se odločili, da se bomo pogovarjali. Pogovori so bili nadvse zanimivi, saj so trajali do 2. ure zjutraj. Malo sem ponovno zadremal, a so me prebudili kriki ostalih. Strašili smo se s svetilkami ter skakali po posteljah. Ob 4. uri sta se dva sošolca odločila, da bosta bedela do jutra. Sam sem bil že pošteno utrujen, zato sem zaspal. A sošolcema samo bedenje ni bilo dovolj, glasno sta se smejala, hodila na stranišče in skakala po posteljah. Po večkratnem opozorilu je učiteljicama prekipelo. Ob petih smo morali pospraviti celo sobo, si stvari spraviti v kovčke, se obleči in tiho čakati, da prideta učiteljici. Najprej smo tekli po kolovozu, nato pa smo morali odmetati sneg na igrišču. Ob sedmi uri zjutraj smo morali poklicati še starše in jim povedati, kaj smo ušpičili. Zabavno, ni kaj. A jutranja energija je že do kosila počasi pojenjala. Neznansko me je bolela glava, sanjal sem o postelji, a za kazen nisem smel leči nanjo, temveč sem moral napisati spis o naši dogodivščini. Na koncu sem spoznal, da se naše nočno norenje vendarle ni izplačalo.

Eva Jančigaj, 9. a

USTVARJALNE DELAVNICE NA SREČANJU OSNOVNOŠOLCEV IZ ŠEMPETROV PO SLOVENIJI IN IZ ZAMEJSTVA

Naša misel, šolsko leto 2006/2007

V četrtek, 11. 1. 2007, je na naši šoli potekalo srečanje Šempetrov iz vseh koncev Slovenije. Prišlo je kar šest osnovnih šol: OŠ Pivka, OŠ Šempeter pri Gorici, OŠ Bistrica ob Sotli, OŠ Otočec, OŠ Sečovelje, in prav posebni gostje, ki so prišli k nam iz Italije, to so bili učenci OŠ Špeter pri Čedadu.

Sama sem sodelovala na srečanju kot spremljevalka. Moja naloga je bila, da sem učence, njihove učitelje ter ravnatelje sprejela in jih peljala najprej v garderobo in nato v avlo naše šole, kjer jih je čakal kratek program. Tam smo si ogledali tudi film o našem Šempetru, ki smo ga pripravili ravno za to priložnost. Nato smo učence popeljali v delavnice. Kasneje sem pomagala v jezikovni delavnici z imenom Vsaka vas ima svoj glas, in vsak Šempeter tudi. Na začetku sem imela veliko tremo, toda ko sem videla, kako so učenci drugih šol prijetni in zanimivi, me je trema v hipu minila. V tej delavnici smo spoznavali narečja drugih Šempetrov. Reševali smo delovne liste, kjer smo med drugim opisovali svojega prijatelja v domačem narečju. Ta dan smo popolnoma pozabili na knjižni jezik. V delavnici je bilo zelo pestro, saj smo se smejali neznanim besedam, in včasih kakšnega novega prijatelja sploh nisem razumela, kaj je povedal. Spoznala sem veliko novih besed, za katere še nikoli nisem slišala. Najbolj sem mi je zdelo zanimivo, kako rečejo vodnjaku na Primorskem. Pravijo mu »pč«. Po drugi delavnici nas je čakalo obilno kosilo iz časa Rimljanov. Jedli smo same dobrote; od pečenih bučk, mesa, mlincev do popečenega kruha z medom. In tu je bila še zadnja delavnica, v kateri se nam še misliti ni več dalo, saj smo bili vsi siti od dobrega kosila. Sledilo je poročanje z delavnic in zaključek. Nato pa smo odšli na ogled jame Pekel, ki je znamenitost našega kraja. V jami je bilo zelo zanimivo, čeprav sem jamo že večkrat videla. Toda, ni mi bilo pomembno, kaj bom videla v jami, ampak druženje z novimi prijatelji. Srečanje je šlo počasi h koncu. Učenci drugih šol so se počasi odpravili na pot proti domu. Mi pa proti svojemu.

Dan je zelo hitro minil. Vsem pa so ostali lepi spomini na srečanje ter seveda elektronski naslovi novih prijateljev. Upam, da se bomo imeli kdaj priložnost srečati.

Kevin Kolenc, 1. a

HIŠKA POLEG STOLPNICE

Naša misel, šolsko leto 2006/2007

Bila je stolpnica, ki je imela največ ljudi. Blizu stolpnice je bila majhna hiška lepe barve in imela je rdečo streho. V tej hiški že dolgo ni živel nihče. Ta hiška je začela razpadati. Potem se je hiška začela jokati. Stolpnico je vprašala, kako se naj popravi. Poklicala je ljudi iz stolpnice in popravili so hiško.

Nace Pogačar, 9. r.

KAJ JE RADOVEDNOST?

Jubilejni zbornik OŠ Šempeter v Savinjski dolini ob desetletnici Od – Oda Odam, šolsko leto 2013/2014

Radovednost je lastnost, značilnost radovednega človeka. Vsaj tako pravi Slovar slovenskega knjižnega jezika. Je pa tudi »energija, ki pripelje do novih spoznanj«. Kdo pa je radoveden človek? Radovednež. Že ob sami razlagi radovednosti smo radovedni. Kaj šele pri neki širši, mogoče še neraziskani temi. Mogoče ste prav zdajle radovedni, kakšno radovednost vam bom še vzbudil. Mogoče zaradi tega ne boste spali, a ne skrbite. Danes bom bolj milosten glede tega. Da postaneš radovednež, moraš najprej nekaj že vedeti, nato pa biti čim bolj radoveden. Le tako prideš do nekega cilja. Mogoče do slave in denarja, v večini primerov pa samo do mentalnega miru. V obeh primerih smo nekaj dosegli. Dosegli pa so tudi različni radovedneži oziroma znanstveniki po celem svetu. Ker me osebno najbolj zanima elektrika in skoraj vse okrog nje, mi je pri srcu Nikola Tesla, ki je povedal: »Elektrika je zame vse«. Za s Teslo primerljive dosežke pa ni dovolj le radovednost. Pri tako velikih rečeh potrebuješ še veliko znanja. Tako je bil Tesla znanstvenik, fizik, elektroinženir in matematik ter posledično velik izumitelj. Osebno mi je najljubši njegov izum tuljava zaradi vsestranske uporabnosti. Tudi jaz pa sem se odločil za srednjo šolo, ki me bo skozi znanje vodila k radovednosti – in če bo vse posreči – do uspeha v življenju. Sicer pravijo, da radovednost ni lepa čednost, a upam, da na povsem drugačen način, kot si radovednost predstavljam sam.

Ana Apat, 2. a

BABICA ŠE VEDNO ŽIVI V MOJEM SPOMINU

Naša misel, šolsko leto 1996/1997

Ko sem bila stara dve leti in pol, sem začela hoditi v vrtec. Do takrat me je pazila babica. Bila je skrbna in dobra. Imela je temno rjave lase in zelene oči.

Spomnim se, da me je mami zjutraj, ko je šla v službo, še v spanju nesla v posteljo k babici. Njena postelja je bila mehka in topla. Vsako jutro sem se privila k njej in ponovno zaspala še za kakšni dve uri. Potem sem ji bila ves dan za petami. Če je le imela čas, se je z mano igrala in me učila pesmice. Spomnim se, da je nekega dne padla po stopnicah in odpeljali so jo v bolnišnico. Od tam se ni vrnila. Umrla je. Kasneje so mi povedali, da je babica umrla od kapi.

Od takrat je minilo že šest let, vendar se še vedno velikokrat spomnim nanjo. Rada gledam albume z njenimi slikami. Ko gledam slike, je tako, kot da je še vedno tukaj.

Mateja Križnik, 8. a

ŽE DIŠI PO JESENI

Naša misel, šolsko leto 2006/2007

Polja s hmeljem so prazna, to je prvi znak, da že diši po jeseni. Na njive so se pripeljali traktorji in odpeljali koruzo, sladkorno peso, v vinogradih je že utihnil glas klopotca, kajti ljudje so obrali grozdje. Rože na balkonih in vrtovih pa še lovijo zadnje žarke sonca. Ptčki se podijo po trsih, iščejo zadnje grozdne jagode, posedajo po zrelih sončnicah ali se zbirajo v jatah, da odletijo v tople kraje. Na Vrbensko jezero so že prileteli labodi, ker bodo tam prezimili. Mamice so kar malo zaskrbljene, saj računajo, koliko jih bodo stala jesenska in zimska oblačila za otroke. Mi pa se veselimo jesenskih praznikov in krompirjevih počitnic.

Nejc Pogačar, 7. a

ZDELO SE MI JE SMEŠNO

Naša misel, šolsko leto 2007/2008

Tone Partljič je pravi zdravnik žalosti. Piše večinoma komične stvari (Gospa poslančeva, Politika, bolezen moja ...). Njegovo najbolj znano delo je Moj ata, socialistični kulak. Pri pisanju se skušam približati dvema sorodnima dušama, Tonetu Partljiču in Slavku Preglu. Slednji namreč prav tako piše na zelo zabaven način.

Neke hude zime smo se odpravili na sneg. Zima ima sicer veliko prijetnih in tudi manj prijetnih stvari. Prisili te tudi k pisanju domačih nalog oz. k učenju, lahko pa lenariš oz. poležavaš v topli postelji, buljiš v televizijski ekran ali pa greš na sneg. Tam te lahko zadene veliko dogodivščin. Kepa lahko prileti v glavo tvoje najboljše prijateljice, čeprav si ciljal mimo nje, ali pa prileti za vrat mlajše sestrice. Razume se, da tudi nje nisi nameraval zadeti. Če verjamete. Kot že rečeno, odpravili smo se na sneg. Na Golte. Z nami so bili družinski prijatelji. Mulci smo organizirali snežno dirko, nekakšno »formulo 1«. Naše mame so imele bolj »polžjo« tekmo. Na Golteh je bilo veliko »velikih« in malih smučarjev, glede na smučarsko znanje, se razume. Vsi »mali« smučarji so nosili oblečene varnostne brezrokavnike, ki pa nam niso kaj dosti pomenili. Ker pod svojimi smučarskimi očali nisem imel pravih očal, nisem prav dobro videl pred seboj, zato sem dobesedno priletel v neko punčko in jo uporabil za odskočno desko proti cilju. Pri tem nisem preveč užival. Obtičal sem v snegu, smuči pa so švignile naprej, kot da ne bi vedele, da je vljudno počakati lastnika. Takrat se je mimo pripeljala moja mami in bila deležna par krepkih besed punčkinega očeta. Jaz pa sem se potuhnil za njo. Vljudno se je opravičila in zagotovila, da se kaj podobnega ne bo več zgodilo. Pričakoval sem rafal iz maminih ust, a ko me je videla, da sem kot kup nesreče, ki se je v mislih že pokesal svojih grehov, se me je usmnila.

Ko smo mulci prišli malo k sebi, smo bruhnili v gromozanski smeh. Ta dan je bilo kasneje še veliko smeha, čeprav bi se dogodek lahko tudi bolj žalostno končal.

Meta Kočever, 5. a

O POVODNEM MOŽU JEZERKU

Naša misel, šolsko leto 2009/2010

Za enajstimi gorami in sedmimi dolinami je stal prečudovit grad. Imel je dva stolpa, bil je zlate barve in ovit v bršljan ter snežno bel zimski puh. V gradu je vladalo božično jutro. Pekli so se slivovi, čokoladni, cimetovi in marelični rogljički. Kuhali so se sadni kompoti, zimski čaj in sokovi. Grad je imel kralja in kraljico po imenu Ian in Andreja. Ta božič, ki je vladal v gradu, se ni in ni hotel končati. A točno čez dve leti je kraljica umrla. In tisti dan ni bilo kot po navadi na božič. Vse je bilo črno in pusto. Kot naročeno je začelo še deževati. Deževalo je teden, dva, tri, in še ni prenehalo. Vsi na gradu so pobrali vse svoje stvari in se utaborili na bližnjem hribu, le kralj je ostal na gradu ter spal. Nič ga ni moglo prebuditi. Teden dni kasneje se je prebudil v vodi. Bilo je čudno, saj je kralj lahko dihal pod vodo, kot da je riba ali kaj podobnega. Okoli njega so plavale morske deklice. Ena izmed njih ga je vprašala: »Kako vam je ime?« »Ian,« je odgovoril. Morske deklice so stopile skupaj in zaslišalo se je: »Ja, ne, ja, ne.« Naenkrat so vse v en glas rekle: »Ja!« Kralj je dobil novo ime, Jezerko, a kralju ime ni bilo všeč. »Kje pa sem?« je vprašal morske deklice. »V Leku, to je kraj pod vodno gladino.« In zagledal je pisan in velik grad. V mislih si je zaželel, da bi on tudi imel takšnega. Kralj je v Leku preživel še tri leta in v tistem času se je zelo zabaval. Bil je varuh manjših morskih bitij. Na gradu so ga klicali podvodni mož Jezerko. Ko se je tako nekega dne sprehajal po morskem dnu, je našel školjko, v kateri je zagledal podobo svoje žene. Takoj se je spomnil nanjo in zajokal. Ko se je solza dotaknila školjke, je Jezerko ugotovil, da je vse samo sanjal in da njegova žena mirno spi ob njem. Zgodbo, ki jo je sanjal, je zapisal, zato jo vi lahko danes berete.

Veronika Kuhar, 7. a

JESENSKI LIST MI JE POVEDAL NA UHO

Literarno glasilo Iskrice domišljije, šolsko leto 2006/2007

Ko sem jeseni poskakovala med listi vseh različnih barv, sem zagledala prav posebnega. Nekaj časa sem ga opazovala, in nisem mogla verjeti svojim očem, ko sem videla, da se je list premaknil, ne da bi bila zunaj kakšna sapica. Ušesom nisem mogla verjeti, ko me je list ogovoril: »Kako ti je ime deklica?« Ker sem še bila malo prestrašena, sem jecljavo povedala, da mi je ime Veronika. List je odvrnil: »Lepo ime. Prosim, dvigni me k svojim ušesom, da ti nekaj zaupam.« Začel je pripovedovati. »Nekoč, ko tebe še ni bilo, so si otroci za novo leto sami izdelovali darila in si jih menjavali. Nekatera darila so dali tudi staršem. Največkrat so si naredili punčke iz kosov blaga ali pa narisali risbico. Tiste čase je pomenilo otrokom to, kar jim danes različne igrače. Upam, da si se iz tega naučila, da božično-novoletna skrivnost ni v igračah, ki jih dobijo otroci, temveč v ljubezni do vseh ljudi.« To je bilo konec pogovora za to jesen. Drugo leto sva se spet pogovarjala, o čem, to pa naj ostane skrivnost.

Slobodan Simič, 6. a

TEKMOVANJE V ŽALCU

Naša misel, šolsko leto 1980/1981

Bilo je lepo vreme. Sonce je še v septembru kar žgoče sijalo. Vsi smo nestrpno čakali na začetek tekmovanj. Tudi zame je bil to zelo velik dogodek. Tekmoval sem namreč v teku na 600 m. Tekmovalcev je bilo zelo veliko, nad 30 nas je bilo. Start je bil zelo prepirljiv. Vsakdo se je hotel povzpeti na prvih 10 mest. To se je meni tudi zgodilo, zato sem si kar malo oddahnil. Nato sem začel povečevati hitrost, dokler nisem bil sedmi. Nekateri tekmovalci so zaostajali, drugi so se prebijali v vrh, a niso prišli daleč. Do cilja je bilo še 400 metrov. Nihče ni hotel zaostajati, vsakdo se je boril za boljše mesto. Bilo je namreč tako, da so prvim petim povedali končne rezultate, ostalim pa ne več. Zato sem pomislil, če bi dosegel vsaj peto mesto, bi bil to velik uspeh zame. Že smo se približevali cilju. Začeli smo finiširati. Sprva sem prehitel enega tekmovalca, proti koncu pa tudi drugega. Prebil sem se na peto mesto in prišel na cilj z rezultatom 1.57.09, kar je bil zame velik uspeh. Po vrhu tega pa sem še postavil rekord za mlajše pionirje, kar me je posebej razveselilo. Zato želim spomladi še več tekmovati in poseči tudi po boljših rezultatih, kajti brez truda in marljivosti ni nič.

Andreja Karnovšek, 8. b

NOVA TRŠICA

Naša misel, šolsko leto 1986/1987, št. 3

Napočil je čas, ki ga učenci dobro poznamo. Uganete? To je 1. september, začetek pouka za šolarje. Tudi naš razred se je zbral pred šolo. Samo pred kakšno šolo!? Bila je nova, lepa in velika, z velikimi okni. Ravnateljica nas je »odpravila« v naš novi razred – likovno učilnico. Posedli smo se v klopi, kamor se nam je zahotelo, in pričakovali novo »tršico«, ki nas bo učila vse premete. »Motiš se,« mi je rekla sošolka. »Imeli bomo več učiteljev. Za vsak predmet drugega.« »Več učiteljev?! Tudi dobro,« sem si rekla. V mislih smo si vsi kovali predstavo o naši novi tršici. Ali bo lepa ali grda? Bo prijazna ali osorna? Oh, nihče ne ve. Sebastjan si jo je celo predstavljal kot debelega zmaja z rdečimi očmi in strupenim jezikom. Jaz pa sem si zamislila, da ...

Vrata se odpro in v razred stopi tršica, suha in z nasmehom do ušes. »Nova tršica, nova tršica ...«, je šlo od ust do ust. Predstavila se nam je kot nova razredničarka z imenom Marjeta in priimkom Mikola. Tedaj mi je šinilo v glavo, da jo od nekod poznam. Seveda! Tršica vodi knjižnico! Tisti dan smo bili bolj tiho. Vsi smo se je malce bali, kajti zunanji videz je bil strog. Uredili smo stvari glede knjig, zvezkov in urnika in odšli domov, vsak z mešanimi občutki.

A pozneje smo odkrili, da naša nova tršica ni tako stroga. S skupnimi močmi pa smo prišli celo do konca 8. razreda.

Biserka Ledinšek, 8. a

OH, TI STARŠI

Naša misel, šolsko leto 1980/1981

Otroci smo mnogokrat jezni na starše, oni pa na nas. Mi godrnjamo, da so starokopitni, oni, da smo mi mladi v norih letih. Vedno hočejo imeti zadnjo besedo.

Kadar odidemo ven na zrak, se vedno sliši za nami: »Ob mraku, da si doma!« Potem pa, ko se vrneš s polurno ali večjo zamudo, pa se nikoli ne rešiš »pridige«. Kje najdejo starši toliko besednega zaklada, ali imajo res toliko časa, da nam tolmačijo te litanije, ki gredo pri tem ušesu noter, pri drugem ven. Vsi njihovi nauki se začnejo: »Ko smo bili mi toliko stari, smo ...« Res, da so bili takrat težji in hujši časi, po disciplini in uspehu pa je malo verjetno, da so bili kaj boljši. Kadar pa se oni odpravijo na obiske in družabne večerje, jim mi nikoli ne zapovedujemo, kdaj naj se vrnejo. Lahko vsaj gledamo televizijo tako dolgo, dokler ne zaslišimo ropota avtomobilskega motorja na dvorišču, kar pomeni, da so se le »priguncali« domov. Seveda se največkrat naredi, da še pred vrnitvijo staršev domov zaspim. Televizor je prižgan, stanovanje je razsvetljeno, kot bi bil v gledališču. Drugi dan te čakajo jasni obrazi. Dobri nasveti kar bruhajo iz njihovih ust: »Elektrika je draga, vse gre gor, leto stabilizacije.« Ti kimaš, odgovarjaš na vprašanja, z mislimi pa si še pri včerajšnjem filmu. V šolo prideš neprespan in nerazpoložen. Kot naročeno morajo ravno ta dan spraševati, da se potiš pred tablo, učitelj pa sedi za katedrom in te gleda s porogljivim, nedolžnim pogledom. Nato se mu oči zabliskajo in zaslišiš: »Sedi! Ena!« Kar streseš se, ko pomisliš, kaj bo, ko bodo govorilne ure ali roditeljski sestanek. Na takšen dan je bolje, da se še pravočasno prilizneš staršem: pospraviš, skuhaš kosilo in podobno, ali pa že spiš, preden se vrnejo in se jim jeza ohladi.

Sprašujejo te, kako si dobil slabo oceno, in še preden odpreš usta, ti že zastavijo novo vprašanje. Dobre ocene se jim zdijo nekaj čisto običajnega, zaradi slabih pa se takoj razburjajo. Verjetno so vsi starši takšni. Mislim, da mi, ki smo sedaj v tako imenovanih »norih letih«, ne bomo nič boljši.

Tadej Lužar, 3. a

LIMONA

Naša misel, šolsko leto 1992/1993, št. 2

Zelo všeč mi je rastlina limona. Ko sem bil še majhen, sem si zelo želel, da bi imel svojo rastlino. Čez nekaj let se mi je želja izpolnila. V časopisu sem prebral, da vsak lahko posadi limono. Seveda sva z očijem takoj poskusila. Ko je limona pokukala iz zemlje, je bila hitro visoka približno štiri centimetre.

Limona najbolj uspeva na sončnem mestu. Stebelce je srednje veliko. Če je ne zalivamo redno, se rada posuši. Listi so tanki, veliki in zelene barve. Raste v cvetličnem lončku. Cvetov še nima. Ko bo stara dve leti, bo obrodila. Ko bom velik, si želim imeti svojo limono.

Petra Melanšek, 8. b

SANJE ZA ZAPRTIM OKNOM

Naša misel, šolsko leto 1986/1987

Siva, mračna pokrajina se razprostira za močno zapahnjenim oknom moje sobe. Nerodno se presedam na kavču, v rokah držim knjigo in na tleh je razprostrt zemljevid Jugoslavije. Zemljepis, kako zoprn postane vsak predmet, ko mi mami reče, naj se grem učiti. Žalostno, ampak resnično! Uh, to učenje! Koliko preglavic povzroča nam, učencem, koliko šele tovarišem učiteljem, ko v šoli naslednji dan nič ne znamo. Grozno! Zagledam se v bližnjo brezo, ki raste pred mojim oknom. Veter jo maje in maje, a ona se mu upira in še tako močan veter ji ne more do živega.

»Ko bi se tudi jaz lahko tako upirala staršem, ko mi rečejo, naj se grem učiti,« je moja neumesna pripomba. Breza trdno stoji, le njeni listi počasi in neenakomerno odpadajo. Če bi bila jaz eden izmed teh lističev, bi se trudila in trudila, da bi čim dlje ostala v zraku in tako s ptičje perspektive gledala na človeštvo, na ljudi, na pokrajino, na vsa zaprta okna, ki nam preprečujejo biti list ... »Prve kaplje so že tu,« ugotovim čez nekaj časa, čeprav že kakšne pol ure dežuje. »Kako rada bi bila kapljica!« pomislim in že nisem več za oknom moje sobe, v zraku sem, padam, padam na ljudi, ki jih bom umila, ko bom padla nanje. Umila, očistila jih bom vsega gorja, sovraštva tega sveta. Namesto rudninskih in drugih snovi, ki se skrivajo v vsaki kapljici, bodo v meni čustva, polna ljubezni, sreče, veselja ... »Ah«, zavzdihnem, ko ugotovim, da to sploh ni mogoče. Pogledam brezo, še kar stoji. Pogledam kapljice: zgubljajo se v lužah in se utapljajo. Ne, kapljice ne osrečujejo človeka, kapljice dežja nas razžalostijo, potrejo ... »Zakaj si večno želim nemogoče?« se sprašujem. »Zakaj?« Največje nemogoče vprašanje pa je: »Zakaj si ne morem odpreti okna in se osvoboditi tega mučnega učenja?« Posijalo bo sonce, posijalo bo sonce tudi zame, samo meni ... Takrat, ko se bom naučila in pred mano ne bo zaprtih oken, ne zaprtih vrat, še najmanj pa deževnih dni ...

Eva Cotič, 6. a

NEPRIJETNA IZKUŠNJA

Naša misel, šolsko leto 2000/2001

Oči, najina prijatelja Luka in Dani ter jaz smo odšli na Braslovško jezero. V vasi pred jezerom je živel Danijev prijatelj. Kar peš smo se odpravili do njega. Ko smo se vračali, je bil Luka pameten. Hvalil se je, da pozna pot nazaj, zato sva šla sama naprej. Na križišču so se odprle tri možnosti. Jasno ... Zavila sva po napačni. Po nekaj časa prehojeni poti sva ugotovila, da sva se izgubila. Luka, ki je dve leti starejši od mene, je postal bolj paničen kot jaz. Začel je jokati, za njim pa seveda še jaz. Jokala sva na ves glas. Kmalu sva ugotovila, da naju jok ne bo nikamor pripeljal, saj naju ni nihče slišal. Odločila sva se, da greva nazaj po isti poti, do križišča, kjer sva zavila na napačno pot. Prava odločitev! Na poti sva srečala očeta in Danija, ki sta naju že iskala. Oddahnila sva si.

Aleš Lednik, 3. b

SMEH V ŠOLSKIH KLOPEH

Naša misel, šolsko leto 1980/1981

Nekega dne je sošolka Danica prinesla k uri likovnega pouka muco, da bi jo opazovali in narisali. Bila je siamska. Muca je postala zbegana in ni vedela, kaj bi počela. Začela je skakati in tekati po razredu in klopeh. Prav ničesar ni ubogala. Ves razred je bil na na nogah in v smehu, zato smo na risanje kar pozabili. Da bi se muca nekoliko umirila, smo ji dali klobaso, ki jo je slastno pojedla. Potem se je stisnila v kot in zadremala. Nekaj trenutkov smo imeli mir pred njo, da smo jo lahko risali. A nerodni Damjan ni videl muce. Stopil ji je na rep. Muca je prhnila skozi nos, v razredu pa je zavrešalo. Damjan se je tako prestrašil, da je brez besed stekel iz razreda. Za hip smo se zbali, da se mu ni kaj zgodilo. V razred je prišel miren in tih. Ker smo videli, da jo je odnesel brez prask, smo si oddahnili in se iz srca nasmejali.

Tjaša Oplotnik, 4. b

TITO V NAŠEM KRAJU

Naša misel, šolsko leto 1980/1981, št. 3

Naš kraj Šempeter stoji ob glavni cesti, ki pelje iz Ljubljane proti Mariboru. Kadar se je tov. Tito peljal skozi naš kraj, smo ga prisrčno pozdravljali z zastavicami in cvetjem. Želeli smo si, da bi se kolona avtomobilov vsaj za trenutek ustavila. Radi bi od blizu videli svojega voditelja in prijatelja, radi bi mu stisnili roko in se z njim pogovarjali. Mi, žal, te sreče nismo imeli, starejši krajan Šempetra pa se s ponosom spominjajo dveh krajših Titovih obiskov. Po pripovedovanju naše tovarišice se je tov. Tito prvič ustavil v našem kraju 19. septembra leta 1954. Peljal se je na veliko ljudsko zborovanje na Ostrožno pri Celju. Povsod ob glavni cesti so ga ljudje veselo pozdravljali. Delavci mehanične delavnice Agroservis Šempeter so takrat čez cesto postavili mogočen slavalok. Tov. Titu je bil slavalok tako všeč, da se je ustavil in si ga od blizu ogledal. Pogovarjal se je z delavci, ki so ga povabili v novozgrajeni bife. Ob slovesu so delavci na željo tov. Tita zapeli njegovo najljubšo slovensko narodno pesem Pleničke je prala pri mrzlem studenc.

Drugič je maršal nenapovedano obiskal Šempeter, in sicer 26. julija leta 1962. Ko se je peljal mimo našega kraja, je ob cesti opazil napis Rimska nekropola. Ker je bil ljubitelj starin in zgodovinskih znamenitosti, se je ustavil in si ogledal naše rimske izkopenine. Pogovarjal se je le s tamkajšnjim oskrbnikom, tov. Dolarjem. Učenka 1. razreda, Cvetka Kosu, je odhitela v vrt, natrgala šopek cvetlic in ga podarila tov. Titu. To krajše prisrčno srečanje s tov. Titom bo ostalo delavcem in krajanom Šempetra v trajnem spominu. Zadnjič se je tov. Tito peljal skozi Šempeter leta 1978. Kolona avtomobilov je zmanjševala hitrost in vsi smo zagledali dragega maršala. Vesel in nasmejan nam je mahal in odzdravljajal skozi odprto okno avtomobila. Čeprav sem ga videla le bežno, mi bo njegov prijazen obraz ostal trajno v spominu.

Neža Četina, 7. a

IZUMITELJI – KAJ JE NJIHOVO POSLANSTVO?

Jubilejni zbornik OŠ Šempeter v Savinjski dolini ob desetletnici Od – Oda Odam, šolsko leto 2013/2014

Izumitelji so različni – nekateri svoje izume ponosno razkazujejo svetu, drugi pa tiho poskušajo ali celo zatrejo svoje zamisli, ideje. Vsak človek iznajde nekaj – novo igro, delo, recept. Če ne bi bilo vsakega posameznika in njegovih izumov, ki bi jih predstavil svetu in bi jih kasnejše generacije nadgradile, bi še danes živeli, kot so to počeli prvi ljudje v pradavnini. A ker so si posamezniki drznili predstaviti svoja odkritja in jih deliti z drugimi, se človeštvo razvija in napreduje. Verjetno bi človeštvo izumrlo – podobno kot živali, ki se niso prilagodile času in življenju v njem. Ljudje izumljamo nove stvari zaradi radovednosti, nekateri tudi zato, ker je to njihov poklic. Vsak posameznik gradi človeštvo in ga na nek način »varuje« pred izumrtjem. Sama se ne počutim kot izumiteljica, a si vseeno želim ustvariti snov, iz katere bi lahko naredili plovilo, ki bi bilo okolju prijazno in bi pomagalo človeštvu, če Zemlja ne bi bila več primerna za bivanje. Moja največja želja pa je, da bi našli zdravilo proti AIDS-u, ki bi ozdravilo milijone ljudi po svetu – predvsem otroke, ki so s tem virusom okuženi od samega rojstva ali zgodnjega otroštva. Ljudje gradimo prihodnost za nas in svoje potomce – zato upam, da bodo naši izumi koristili celotnemu človeštvu in ne zgolj posameznikom.

Tomaž Toman, 4. b

TRAVNA BILKA MI JE ZAUPALA

Naša misel, šolsko leto 1993/1994, št. 1

Bil je lep sončen dan. Sonce je močno pripekalo, zato sem se odločil za kratek sprehod po travniku.

Zaradi lepote, ki mi jo je nudila, sem pozabil na vse. Sedel sem v travo in tokrat sem poleg sebe zaslišal nežen glas. Začudil sem se, kajti nikogar nisem opazil. Še bolj pa sem bil začuden, ko sem zaslišal, da je spregovorila majhna travna bilka. Takole se mi je predstavila: »Sem majhna travna bilka. Pred dobrima dvema mesecema sem pokukala iz zemlje. Takrat sem skoraj umrla, saj je zemljo pokrila sneg. Toda imela sem srečo, da so posijali topli pomladanski žarki in stopili sneg. Od takrat se je zame začelo novo življenje. Imela sem dovolj hrane, zato sem postajala čedalje večja.« Bilka je za trenutek pomolčala, nato pa nadaljevala z žalostnim glasom: »Zaupala ti bom še nekaj. Že čez nekaj dni bo prišel kmet s traktorjem, me pokosil in posušil na soncu. Že sedaj me je tega strah.« Nenadoma sem zaslišal cviljenje. Ozrl sem se in zagledal svojega psa.

Melanie Delakorda, 9. a

POGUM – KDO GA IMA?

Jubilejni zbornik OŠ Šempeter v Savinjski dolini ob desetletnici Od – Oda Odam, šolsko leto 2013/2014

Kaj je šola za pogum? Šola za pogum je, da narediš tisto, v kar verjameš, zapisal neznani avtor. Pogum ni samo to, ko princ v pravljici reši princeso pred strašnim zmajem. Pogum je to, da narediš nekaj, kar si dolgo želiš, a si ne upaš, ker te je strah kritik. Pogum je beseda, ki te na poti spremlja ob uresničitvi svojih sanj. Gasilci, zdravniki, ti tvegajo življenje za ljudi, ki ni pomembno, ali so revni ali bogati, majhni ali veliki. Te osebe spoštujemo in si res zaslužijo besedo pogum, hvala. To besedo si zasluži lahko vsak, tudi otrok, najstnik ali starejša oseba. Če nekomu pomagaš, ali se izpostaviš majhni nevarnosti, te bodo ljudje spoštovali in ti izrekli »pogumna si«. Sama beseda te lahko zelo osreči. Pravim, bodi pogumen, sledi svojim sanjam, jih uresniči, saj živi se samo enkrat ... Če ti tisto, kar boš poskusil, ne bo všeč, pojdi dalje, nabiraj si čim več izkušenj, ne oziraj se na kritike, da te bi to oviralo pri uresničitvi želja. Bodi pogumen, priznaj napake, jih popravi, ne oziraj se na preteklost, živi sedanjost.

Mojca Knez, 6. b

TINKA IN SMREČICA

Naša misel, šolsko leto 2005/2006

Nekoč je živela deklica z imenom Tinka. Živela je v majhni vasici blizu gozda. Vsak dan je hodila v gozd. Tam je srečevala živali, se z njimi igrala, nosila jim je hrano in se zabavala. Velikokrat jim je povedala svojo željo, da bi tudi ona imela okrašeno smrečico, vendar ji starša nista dovolila.

Nekega dne je Tinka prišla v gozd in že od daleč je zagledala okrašeno smrečico. Sedla je pod njo. K njej so prišle tudi živali in ji povedale, da so to smrečico okrasile tri dobre vile. Skupaj so sedli pod smreko in se pogovarjali. Naenkrat Tinka zasliši milo igranje na violino. Vse živali, tudi deklica, so gledale pod grme, od kod se sliši to milo igranje. Tinka je pogledala naokoli in zagledala škrate, ki je sedel pod drugo smreko in igral na violino. Tinka ga je povabila v družbo, škratek pa si ni upal k njej, ker je bil majhen in plašen. Deklica ga je prijela za roke in ga poljubila na nos. V tistem hipu se je škratek spremenil v lepega dečka. Tinka ga je pripeljala k smrečici. Deček je hitel razlagati, kaj se mu je zgodilo. Predavnimi časi je igral pod to smreko. Prišla je čarovnica in hotela posekati smreko. Deček jo je ugriznil v nogo. V tistem hipu ga je spremenila v škrate. Tinka ga je povabila k sebi domov, rešila ga je s prijaznostjo.

Čez sedem let sta se poročila in imela tri otroke. Te še danes peljeta pod to smrečico, ki jo vile praznično okrasijo z ledenimi okraski. Pojdite tudi vi tja, morda boste videli ravno to smreko.

Žiga Voh, 4. b

PRVOAPRILSKA POTEHAVŠČINA

Naša misel, šolsko leto 1996/1997

Bližal se je prvi april, dan, ko se lahko lažemo in norčujemo na »tuj račun«. Tega dne ne bom nikoli pozabil.

V družini sem storil pravo zmešnjavo. Ko sem prišel iz šole, sem začel premišljevali, kako bi omo nahecal za 1. april. Hitro sem se domislil. Vzel sem telefon in ves prestrašen govoril omi, naj hitro pride k meni domov, da so nam vdrli v stanovanje in pokradli veliko stvari. Oma je bila vsa iz sebe. Da je bila mera polna, sem poklical še omo v Petrovče in ji povedal isto zgodbo. Tudi ona se je močno prestrašila in takoj prišla. Ko sta bili obe pri meni, sem jima povedal, da je 1. april. Jeza je kar bruhala iz njunih oči, iz ust pa ni prišla na dan. Zatožili sta me očku in mamici.

Bil sem kaznovan in od takrat sem ob prvoaprilskih potehavščinah bolj previden.

Manca Pečnik, 7. b

NEKOGA MORAŠ IMETI RAD

Naša misel, šolsko leto 1991/1992, št. 1

Mnogo ljudi me obdaja, ki jih imam rada. Čutim, da moram imeti nekoga rada. Brez teh občutkov bi se počutila prav prazno, puhlo. Vendar najrajši imam svojo kitaro.

Vsak dan me popelje v svet glasbe. Oblika kitare je prav gotovo vsem znana. Moja je čisto navadna, pa vendar meni tako draga, tako blizu, da brez nje ne znam več preživeti dneva. Tudi jezna sem kdaj nanjo, a tudi to mora biti. Je tudi moja dobra sogovornica, prijateljica ... In to že od devetih let! Kadar mi je hudo, sem žalostna, osamljena, razočarana, jo vzamem v roke in se ji izpovem. Razume me in sprejme mojo potrto. Zvoki me prevzamejo, povedejo v najin svet in od srca se mi odvali težak kamen. Prsti kar naenkrat začnejo z veseljem drseti po strunah, ki ne privabljajo več otožnih zvokov, ampak tudi živahnejše, vedrejšje. »Oh, moja kitara, ti me res razumeš in znaš potolažiti!« Toda tudi ona ima težave, a se mi ne more zaupati. Tako dobri prijateljici sva, da čutim, kdaj je v težavah. Takrat noče iz sebe spraviti takšnega zvoka, ki si ga jaz želim. Vem, da je njeno počutje odvisno od strun, zato ji te skrbno izberem in potem je tudi ona vesela.

Rada imam glasbo in zato lahko trdim, da bo moja kitara ostala za vedno moja najboljša, najzvestejša prijateljica ob vseh drugih živih bitjih, ki se bodo prikradla v najino odkrito prijateljstvo. Veliko ur preživiva skupaj. Najsrečnejši pa sva, ko uspeva na tekmovanju. Uspeh znova in znova potrjuje, da se imava res radi.

Ines Posedel, 6. b

LETNI ČASI SE MENJUJEJO ... ŽIVIJO KOT ŠOLSKO LETO

Naša misel, šolsko leto 2006/2007

Pomlad

Tisto, kar je s soncem obsijano, z ljubeznijo obdano ... Tisto je pomlad.

V pomladi se vsi še tako stari ljudje počutijo mladi in se imajo vedno bolj radi.

Otroci se igrajo, veselo se smehljajo in kličejo pomladi, da jo imajo neizmerno radi.

Ljudje se veselijo, se vedno bolj potijo, ker ... Prihaja poletje.

Poletje

Poletje je vroče kot klimatsko gretje. V tem času težko najdeš hladno in senčno zavetje.

V poletju gremo na morje, kjer zvečer opazujemo prelepo obzorje.

Ljudje veliko pohajkujejo in veliko nakupujejo, saj otroci šolske potrebščine potrebujejo.

Oh, da ne pozabim ... Prišla je jesen.

Jesen

Jesen, v kateri nismo prav vsi zdravi kot dren ...

Hitro se nahladiš, na poletje kar pozabiš in se v prelepe barve drevja vživiš.

Mladi se učimo, da na koncu leta lep uspeh usvojimo.

Drugi pa obirajo sadove in pobirajo odpadle plodove, nosijo prelepe vence na grobove ...

Pa pride čas, ko prične padati nekaj belega na nas ...

Zima

Iz dimnikov se vedno bolj kadi in hladen sneg nas v hipu ohladi.

Oh, ta zima, tako je mrzla, da bi potrebovali veliko krzna.

Otroci plašče si oblečejo, se kepe mečejo, postavijo snežaka ...

A kaj kmalu sonce ga stopi in pomlad se spet budi ter z njo se nov prelep cvet rodi.

Tomaž Šuen, 3. b

ČE BI BIL JAZ UČITELJ

Naša misel, šolsko leto 2000/2001

Sedim v klopi in opazujem delo učitelja. Premišljuje. Kako bi delal jaz kot učitelj? Najprej bi povedal učencem, kaj bomo tisto uro delali pri pouku. Npr. pri uri slovenskega jezika, da bomo pisali narek. Potem bi jim narekoval povedi. Nato bi popravil napake in narek ocenil. Vrnil bi jim zvezke. Za domačo nalogo bi naredili popravo. Ne bi bil preveč strog, pa tudi preveč popustljiv ne. Prijazen pa! Samo nekaj bi vam še rad povedal. Ne bi bil rad učitelj, ker se mi zdi to delo zelo zahtevno in odgovorno.

Ana Bojinović, 8. b

KAM NAJ GREM?

Naša misel, šolsko leto 1994/1995, št. 1

Ekonomska, trgovska, gostinska šola, ali pa kar gimnazija? Hmmm, ne vem, kaj bi storila, kam bi se vpisala v srednjo šolo. Mami in oči mi pravita, da še nimam niti najmanjšega pojma o življenju, jaz pa naj se odločim za poklic za vse življenje že zdaj, v osmem razredu. Tu ni nobene logike! Mislim, da se strinjaš tudi ti. Morda imaš tudi sam podobne težave. Sploh, če si osmošolec. Vsi ti svetujejo, kam naj greš, vsi pravijo, da vedo, kako je, če nisi sprejet na zdravstveno, rad pa bi bil zdravnik. Potem pa še rečejo: »Žal mi je, premalo točk imaš! Pojdi pogledat na kmetijsko. Morda še imajo kaj prostora ...« Potem hodiš od ene do druge šole in pristaneš na kmetijski, ki te še najmanj veseli. Potem pa se država čudi, zakaj nimamo uspešnih agronomov tako kot v drugih državah. To je le en primer, kako je osmošolec zapečaten za vse življenje. Seveda tisti, ki nimajo pojma o tem, rečejo: »Bi se pa učil in imel več točk in boljši uspeh.« To je seveda res. Brez učenja ne dosežeš zelenega uspeha. Od petega razreda se moraš truditi, da bi imel čim boljše ocene, pa še sam ne veš, zakaj. V petem pa še res ne veš, kaj je poklicno usmerjanje in zbiranje točk, pa eksterno preverjanje, tega še ne razumeš! A se vseeno učiš. Učiš se vse do osmega, ko se je treba odločiti, kam boš šel naprej. Veseliš se poklica prodajalca in se takoj vpišeš na trgovsko šolo. Uspeh imaš dober. Upaš na najboljše. Potem pa julija dobiš sporočilo, da nisi sprejet zaradi premalo zbranih točk. Verjetno se boš začel spraševati: »Kaj sem sploh delal v osnovni šoli? Veselil sem se poklica, zdaj sem pa zamočil. Zakaj se nisem bolj učil? Ampak, saj sem se učil dovolj. Učiteljica je rekla, da bo dober uspeh morda zadovoljil zahtevam trgovske šole, bil sem prepričan, da bom ...«

Na kraju obupa ne veš, kaj bi. Začneš iskati šolo, kamor bi te sprejeli ...

V novo šolsko leto greš brez vsakega cilja, saj je življenje zate izgubljeno. »Le kaj bom na strojni? Tega si nisem nikoli želel. Delo za stroji, v tovarni.«

Usoda je takšna. Kruta in neusmiljena. Mnogim osnovnošolcem se je to že zgodilo, mnogim se morda še bo.

Odločitev za vpis na srednjo šolo je res težka. Jaz si pravim: »Če so to prebrodili tisti pred nami, bomo tudi mi. Uspešno ali pa ne, nekako bo že.« Ampak vem, da je to flegmatično razmišljanje le uteha in tolažba, saj je ta odločitev mnogo težja. Vem, da moram razmišljati drugače, tako da bom zase izbrala čim bolj ustrezno šolo. A razmišljati optimistično je v današnjem času zelo težko, saj nas, mlade, ne pestijo samo te odločitve, ampak tudi problemi doma, v družbi ...

Veš, da je odločitev o izbiri šole zdaj najpomembnejša zate in se zato posvetuješ z vsemi: starši, pedagogi, učitelji ...

Vprašaš za mnenje, spoznavaš srednje šole in programe ter se odločaš. Tako je to, ja. Vendar jaz še vedno ne vem, kam naj grem.

Meta Sedminek, 7. a

RADA BI BILA GRAŠČAKINJA IN »KOVAČICA« KULTURNE DEDIŠČINE ŠEMPETRA V SAVINJSKI DOLINI

Šolsko leto 2017/2018

Če bi bila jaz graščakinja, bi uvedla veliko sprememb. Ne bi se ustavljala, dokler ne bi prišla do zelenega cilja. Vedno bi stala ob strani vsakomur, ki bi me potreboval. Poskrbela bi za dobro vseh.

Jaz bi vladala Žalcu in Šempetru. Osredotočila bi se na dva kraja in njuno okolico. Ostalim občanom bi vladali moji zvesti sodelavci, ki bi tako kot jaz delali v dobro vseh.

Kot graščakinja Žalca bi v prvi vrsti uvedla najpomembnejše ukrepe. Za detajle pa čez čas. Zgradila bi varna stanovanja za starejše. Takoj, ko bi bila domovanja končana, bi se lahko starejši vselili vanje, stanovanja bi se sprostila in mladi bi se vselili vanje. Dejstvo, da imajo stanovanje, pa jim bi dalo možnosti, da si ustvarijo družino. S tem, ko bi več mladih prišlo v Žalec, bi se zelo razvil. K večjemu razvoju spada tudi bolj obiskana turistična sezona in več dobička. Zaradi gospodarskega razvoja bi nastala nova delovna mesta, ki bi zmanjšala brezposelnost. Če bi se stare stavbe prenovile ali porušile, bi na tistem mestu nastal prostor za razvoj mladih podjetij in razvitost novih produktov. Razširila bi še zdravstveni dom in gasilske domove, policijsko postajo in vsem dala novo potrebno opremo. Pri gradnji in razvoju bi pazila, da ne bi ovirala delovanja obrtnikov, kmetov in gozdarjev, saj krčenje gozda in njiv ne pomeni nič dobrega. Strmela bi tudi k temu, da bi imeli čim večjo samooskrbo. Skrbela bi za čim manjše onesnaževanje, uporabljala obnovljive vire energije, ljudi ozaveščala o ekologiji in zmanjševala potrošništvo, ki je samemu sebi namen. Obnovila bi ceste in pločnike, poskrbela za invalide, otroke, starejše v prometu. Dobro bi služila tudi garažna hiša. Šolam bi omogočila učilnice v naravi in čim več praktičnih izkušenj za življenje. Dodatni prostori za šport in rekreacijo ter razvoj Rokometnega kluba bi dali še poseben čar. Velik pomen bi dala tudi dobremu in usklajenemu delovanju društev in raznih klubov, ki bi ljudi povezovali. Noben košček ne bi ostal neizkoriščen ali neviden mojemu očesu.

Vsepovsod bi se poznala moja vladavina. Novih stanovanj tam ne bi gradila, bi pa povečala šolo in dala poudarek enakomernemu razvoju. Menim, da bi se vse šole – ne samo šempetrska – morale bolj vključevati v učenje za življenje, sodelovati z generacijami ljudi v kraju, naravo in okoliškim dogajanjem.

V Podlogu, Gotovljah, Zalogu, Grušovljah in Rojah bi dala poudarek kmetijstvu – hmeljarstvo, gozdarstvo, poljedelstvo, živinoreja, zelenjadarstvo, sadjarstvo, čebelarstvo – čim večjemu predelovanju izdelkov na domu, povezovanju kmetij med seboj in skupno trženje izdelkov.

Pod mojo vladavino se ne bi nikomur nič slabega zgodilo. Vsi bi bili enakovredni in poštene, pridni, solidarni, spodbudni. Trudila bi se, da bi ljudje živeli v medsebojnem miru, spoštovanju in zadovoljstvu. Finance za razvoj žalske občine bi črpala iz skladov Evropske unije. Potem bodo lahko nekega dne moji vnuki in pravnuki pisali, kako plemenito babico so imeli; kakšno snovno in nesnovno kulturno dediščino jim je zapustila.

Matej Kumperger, 5. a

ZGODBA O TRIGLAVU

Naša misel, šolsko leto 2009/2010

Za tremi gorami je živel zmaj, ki je imel tri glave. Iz vsake glave je bruhal tri plamene in poznal je tri čarovnije.

Prva čarovnija je bila, da ko je trikrat preskočil potok, se je znašel v daljni vasi. Druga je bila, ko je trikrat bruhnil ogenj v vodo, je postal najmočnejši. Tretja pa, ko je trikrat skočil v reko, je bil pri prijatelju škratu, ki mu je omogočil vse te čarovnije. Ta zmaj je vsak dan trikrat preskočil potok in odšel v vas. Tam je vsak dan napadel tri hiše in iz vsake hiše pojedel tri ljudi. Ko je enkrat odšel v vas, je ugotovil, da je pojedel že vse ljudi. Tri dni in tri noči je iskal ljudi in ker jih ni našel, je od lakote skoraj umrl. Potem pa se je spomnil na škrate in trikrat skočil v reko. Prišel je do škratove hiše, kjer ga je škrat že nestrpno čakal. Zmaja je poškopil s čarobnim oljem. Zmaj se je pomanjšal in postal tako velik kot škrat. Skupaj sta odšla v škratovo hiško. Zmaj je škratu povedal, kaj se mu je zgodilo, zato je škrat zmaja zasmehoval: »Ti požrešnež, zakaj si pa vse pojedel?!« Zmaj se je skoraj zjokal, saj je mislil, da ga škrat ne bo zasmehoval. Ko pa je škrat prišel k pameti, je zmaju dal stekleničko in mu rekel, da je to seme za ljudi. Vsakič, ko bo na zemljo kanil tri kaplje, bodo zrastle tri hiše in v vsaki bodo trije ljudje. Zmaj se je škratu zahvalil. Škrat ga je spet povečal, zraven pa se je le smehljaj, saj je v stekleničko vlijal malo strupa. Kdor je pojedel te ljudi, je zaradi strupa okamnel in se spremenil v goro.

Zmaj se je veselo odpravil na pojedino. Ker pa je bil največja žival do sedaj, je postal tudi zelo velika gora in ker je imel zmaj tri glave, se ta gora še danes imenuje Triglav.

Polona Florjan, 5. a

ZANIMIVO DOŽIVETJE MOJEGA OTROŠTVA

Naša misel, šolsko leto 1981/1982, št. 2

Moja otroška leta sem preživela pri starših v Nemčiji. Hodila sem v vrtec in zelo dobro smo se razumeli z nemškimi otroki. Toda vse lepo hitro mine.

Mamica in oče sta mi nekega dne rekla: »Sedaj, ko boš stara 7 let, boš morala v jugoslovansko šolo v Slovenijo.« Tudi ta dan je prišel. Skupaj smo se odpravili iz Nemčije na dopust domov k stari mami. Lepo smo preživeli dopust, toda mamica in oče sta se morala vrniti v Nemčijo, mene pa sta pustila doma. Začela sem hoditi v prvi razred. Nehalo se je brezskrbno življenje in začele so se prve šolske skrbi. Dnevi so minevali, meni pa je bilo vsak dan bolj dolgčas po mamici in očetu. Kadar sem se spomnila na moj dom v Nemčiji, sem začela tako jokati, da me stara mama ni mogla utolažiti.

Sedaj sem se navadila na dom pri stari mami. Čutim pa vseeno praznino, da sem prikrajšana za mamičino ljubezen. Še vedno ju pogrešam in želim, da bi čim prej živeli skupaj.

Branka Vidmar, 8. a

KAM OBLAKI, PREKO POLJA, KAM?

Naša misel, šolsko leto 1983/1984, št. 1

Lep dan je danes. Dan prepoln sonca in otroškega živžava, ki odmeva po že močno izhojenih krpicah trave. Težko se je upirati skušnjavi, ki te nezadržno vleče ven, v naravo. Kar naenkrat se znajdem sredi travnikov in polj, kjer kmetje že pobirajo prve pridelke. Oko mi bega na vse strani. Zdaj opazujem reko, ki je svoj sijaj izpred mnogih let že davno izgubila, zdaj občudujem prelepe barve, ki skupaj z jesenjo barvajo krošnje dreves. Nenadoma pa mi pogled obstane. Zazrem se v oblake, ki se podijo po nebu. Kakor gruča razigranih učencev so. Vedno tavajo brezciljno. Zdaj tu krasijo nebo, a že nekaj časa drugje napovedujejo slabo vreme.

Takšen brezciljen oblak sem tudi sama. Leta osnovnošolstva se mi počasi iztekajo. Znašla sem se pred veliko odločitvijo. Zdi se mi, da stojim na velikem razpotju, kjer se za pravo smer nikakor ne morem odločiti. Veliko idej se mi poraja ob razmišljanju o poklicu. Veliko je želja, a kaj, ko se za najpomembnejšo skoraj ne morem odločiti. Rada bi postala učiteljica. To so moje že otroške želje. Že kot majhno deklico so me spraševali o bodočem poklicu. Vedno je bil moj odgovor enak: »Opravljala bom kar tri poklice naenkrat. Najprej bom zdravnica, potem bom na bencinski črpalki polnila avtomobile z bencinom, in nazadnje, vendar bi to najraje, bom tovarišica.« Ob tem so se mi starši nasmihali.

Toda sedaj, ko sem pred velikim korakom v življenju, se za nadaljevanje šolanja ne morem in ne morem dokončno odločiti. Včasih sem imela v mislih kar tri poklice, danes pa mi je pretežka odločitev le za eno samo šolo. Vem, da bi lahko naslednje leto odšla na pedagoško šolo, če bi me sprejeli, saj bi se mi tako izpolnile želje po poučevanju slovenščine, ali pa morda tudi zemljepisa. Vendar pa imam danes nekoliko več veselja do družboslovne šole. Tam me je najbolj strah tujih jezikov. Čeprav sama vem, da brez učenja ne bo šlo nikjer, toda dva jezika že v prvem letniku me malo strašita. Vendar ob vsem le upam, da mi s trdo voljo in delom to ne bo delalo prevelikih težav. Ena izmed ovir je tudi ta, da po končanem 4-letnem šolanju praktično nisi nič. Šolanje moraš nadaljevati še naprej. Naslednji cilj pa bi si rada postavila pedagoško akademijo, vendar se mi ta zdi zaenkrat še zelo zelo oddaljena, pot do nje pa tudi zelo trnova.

Toda to so danes še vedno le želje, ki pa jih življenje, žal, tako redko upošteva. Po globokem razmišljanju počasi pridem do zaključka, da le nisem samo brezciljni oblak. Ugotovim, da nekaj ciljev kljub vsemu le imam, le da so še vedno zaviti v meglice, ki pa se počasi že razblinjajo in prehajajo v jasnejšo prihodnost.

Gašper Četina, 5. b

POTEP PO STREHI

Naša misel, šolsko leto 2004/2005

Star sem bil dve leti in pol. Na obisk so prišli sorodniki. Njihovih pogovorov nisem razumel, bilo mi je dolgčas, zato sem se odpravil po svojih opravilih.

V roki sem imel kladivce. To je bila moja najljubša igrača. Imenoval sem jo DIN DIN. Z njo sem se odpravil na balkon. Ker je streha prekrivala del balkona, mi ni bilo težko splezati nanjo. Odpravil sem se na potep po strehi. Kot velik krovec s kladivom v roki sem se odpravil brez skrbi in strahu proti koncu strehe. Mimo hiše je po cesti pripeljal kolesar in ves začuden gledal proti strehi, kaj se dogaja. Od strahu, kaj se lahko zgodi, če me pokliče, je strmel v streho molče. Jaz pa sem veselo mahal s kladivcem in korakal po strehi. To je trajalo kar nekaj časa, saj me domači niso pogrešali. Moje veselje na strehi pa je opazila tudi soseda Milica. Brez besed je šla mimo hiše v našo kuhinjo povedat, kje me je videla. Vsi presenečeni in prestrašeni so domači in sorodniki prihiteli iz hiše. Ati je šel po lestev. Sestra Bojana in sestrič Franci sta šla, po isti poti kot pred časom jaz, po strehi proti meni. Vsi ostali pa so mi govorili: »Gašper, bodi čisto pri miru in čakaj.« Bojana se mi je približala, me prijala in dala Franciju. Tako sem ob pomoči sestre Bojane in Francija varno prišel s strehe na balkon. Le kako bi jim uspelo usmeriti me proti balkonu, je danes zame še vedno vprašanje, saj sem bil še tako nebogljen in nerazumen otrok. Mojega zanimivega in nevarnega potepanja je bilo konec. Starši in sorodniki so si oddahnili, saj bi se moja avantura na strehi lahko končala čisto drugače, lahko tudi žalostno. Sosedu Milici so starši še sedaj hvaležni, da je prišla povedat, kje se potikam. Začuden in prestrašen kolesar pa me še vedno vpraša, če še »popravljam« strehe.

Jasna Golc, 7. a

ZAKAJ RAVNO V ŠOLO?

Naša misel, šolsko leto 1989/1990, št. 1

Otroci hodimo v šolo. Nekateri radi, drugi pa s težavo in odporom. Tudi jaz bi šla včasih rajši kam drugam. In ravno to jutro sem s težavo stopala proti šolskim vratom. Noge sem imela težke in okorne, vlekla sem se kot megla in z zaspanimi očmi opazovala pred seboj. Kako mi je postalo tesno pri srcu, ko sem se spomnila, kako naporen dan je pred mano. »Oh, pa še test!« sem se zgrozila. Zazrla sem se v krošnje dreves in opazila polno brezskrbnih ptic, ki so brez vseh skrbi žvrgolele, vsaj meni se je zdelo tako. Toda nič si ne moreš, saj na svetu ni človeka brez skrbi. Ampak jaz bi vseeno rajši odšla kam drugam! Da bi dobila krila in odletela v neznano. Ves čas sem premišljevala in skoraj sem že pozabila, da grem v šolo. Predramila sem se šele takrat, ko sem srečala otroke s torbami na rami. Pa saj ni tako hudo v šoli, sem si začela sama sebi dopovedovati. Vse strašne misli so mi stopile iz glave in pogumno sem stopila skozi šolska vrata.

Neža Dežan, 7. a
KO SE ODLOČIŠ ODITI
Šolsko leto 2017/2018

Vse imaš: svet ti posodi ptice in par škornjev.

»Nikoli te ni doma!« je spet slišal mamo, ki je bila vsa objokana zaradi očeta, ki se je spet pritoževal, da mu nekaj manjka. »Ampak vseeno bi mi lahko oprala oblačila in zloščila čevlje!« je odgovoril razjarjeni oče. Nato sta nadaljevala: »In še večerje mi nisi pripravila.« »Saj sem skuhala juho, ki je tudi po mnenju Mihe zelo okusna,« je vsa objokana govorila mama.

Takrat pa je zaprl vrata svoje sobe, se ves objokan in nesrečen vrgel na posteljo in razmišljal, kaj bi ukrenil, da bi se ti rutinski prepiri končali. Razmišljal je, kako bi preprečil mamin jok, očetov bes in si po tihem želel, da bi se razšla. Preprosto ju ni mogel več prenašati. Bil je jezen, obenem pa tudi žalosten in nesrečen.

Čez nekaj časa se je odločil, da bo pobegnil. Že kar jutri. Namesto zvezkov si je v šolsko torbo spakiral oblačila za dva dni. Šel je spat in pred tem še enkrat ponovil ves svoj načrt. »Zjutraj počakam, da bosta mama in oče odšla. Nato vzamem steklenico z vodo in nekaj denarja. Potem grem na pot proti šoli, kjer pa namesto desno za šolo, zavijem levo na avtobusno postajo, kjer počakam na prvi avtobus. Potem se odpravim tja, kamor bo avtobus odpeljal,« si je rekel.

Nato je zaspal. Zjutraj se je prebudil. Strah ga je bilo, kaj se mu bo zgodilo. Slišal je očeta, kako je odšel, pet minut kasneje pa še mamo, ki je seveda za sabo zaklenila vrata. Malo je počakal, napisal pismo, da odhaja, potem pa odšel tudi sam.

Mama je vmes prišla domov po ključe. Na mizi je zagledala sinovo pismo. Tekla je za njim in ga opazila na poti. Korak je bil počasen, toda enakomeren in odločen. »Hej, kam si namenjen?« je zaslišal glas za seboj. »Kaj te žene na pot?«

Ni se oziral, čeprav je vedel, kdo ga je ogovoril. Mama. Miha je bil ves objokan, ko je slišal mamin glas, a vedel je, da mora oditi, saj je bil preveč žalosten zaradi stalnih preprirov med starši. Enostavno ni mogel več zdržati.

Ustavil se je na avtobusni postaji, kjer je čakal na prvi avtobus, ki bo pripeljal mimo. Mama mu je tiho in nevidno sledila. In ravno ko je želela ustaviti svojega dvanajstletnega sina, je avtobus pripeljal na postajo. Miha se je ozrl in ugledal mamo, ki je bila vsa objokana, ker njen sin odhaja. On pa je skočil iz avtobusa, jo objel, ji rekel »Zbogom!« in »Rad te imam, mama!« ter se vkrca na avtobus.

Skozi okno ji je še zadnjič pomahal v slovo ter za vedno odšel.

Afrika. Sanjska dežela. Mali Michael, črn kot oglje, se igra v peskovniku ob hiši iz lesa in slame. Srečen je, ker sta njegova starša ljubezniva, naklonjena drug drugemu ter srečna v preprostosti, enostavno zaljubljena.

Jani Šumečki, 7. b

ČE BI IMEL KRILA

Naša misel, šolsko leto 1980/1981

Večkrat gledam ptice in zaželim si, da bi poletel, da bi bil svoboden, kot so one. Stekel sem za eno izmed njih in jo hotel ujeti, da bi jo pobožal. Ptica pa me ni počakala, temveč je poletela. Beseda poleteti mi je zvenela v ušesih. Naenkrat sem začutil, da sem se začel dvigati. Začudil sem se, kaj naj to pomeni. Tedaj pa zagledam na svojih rokah perje, na glavi kljun ter grde noge. Postal sem žalosten. Želja se mi je uresničila, vendar sedaj nisem mogel domov. Tako sem letel dva dni, da sem prišel do Afrike. Videl sem velike travnike, živali in tudi ljudi. Letim nizko in zagledam dinosavra. Pozdravim ga, on pa, meni nič, tebi nič, me je hotel pojesti. Ustrašil sem se ter zbežal. »Te živali pa nimajo nič olike!« sem si mislil ter odletel dalje. Čez dva tedna sem prišel na Mars. Tam so me domačini dobro sprejeli. Vendar pa je bilo pri njih vse narobe. Hodili so po rokah, hiše so bile obrnjene na streho, v hišo so hodili skozi okna. Nekega večera nisem mogel zaspati. Slišal sem, kaj so se domačini pogovarjali. Mislili so me požreti. Hitro sem dvignil krila ter odletel nazaj na Zemljo. V svoji domovini pa zagledam lovca. Hotel me je ustreliti. Nič nisem mogel narediti. Lovec je sprožil puško, jaz pa sem padel. Ko sem padal, sem videl, da sem padel s postelje. »Torej, so bile to sanje?« sem se vprašal, istočasno pa sem si oddahnil, kajti sedaj sem videl, da je življenje ptic težko ter polno nevarnosti. Od takrat si nisem več zaželel poleteti, vendar sem se še nekaj naučil: »Najlepše je doma!«, in ponovno zaspal.

Katja Kundih, 6. b

ALI IMA ZAKAJ SVOJ ODGOVOR?

Naša misel, šolsko leto 1992/1993, št. 2

Ne, vsaj pri meni ne, no, mislim pri mojih starših.

Pridem iz šole, naredim nalogo, pospravim, skuham, se najem, pomijem, pripravim torbo za naslednji dan, nato pa grem k očiju: »Ali lahko grem ven?« Najprej premišljuje pet minut, nato pa reče: »Mamico vprašaj!« Grem v kuhinjo, kjer mati bere časopis, in rečem: »Mami, ali lahko grem ven?« Dve minutki še bere časopis, nato ga odloži in reče: »Ne!« »Buljim« vanjo, jo gledam vprašujoče, nato pa rečem: »Zakaj ne?« Ona odvrne: »Zato, ker ne!« Spet jo gledam kot bik v nova vrata. Nato jo vprašam: »Ja, pa povej mi, zakaj ne?« Mami pa se že napol zadere in reče: »Zato, ker sem jaz tako rekla! Ko boš imela svoje otroke, boš lahko njim ukazovala in tako tudi zaenkrat lahko še jaz tebi!« Kar odpihnili me je v svojo sobo. Nato se vržem v svojo posteljo, se mulim in vzamem svoje tri najboljše stvari ter se z njimi tolažim. Nato pa pride sestra: »Kaj ti je, kaj se že spet muliš?« Jaz pa: »Tiho bodi, mala!« Ona pa reče: »Zakaj? Zato, ker si ti rekla, aaa?« »Ja, zato, ker sem jaz rekla!« rečem sama. O, zdaj smo pa tam, saj smo si vsi enaki.

Tina Habe, 8. b

PRIJAZNOST

Naša misel, šolsko leto 1994/1995, št. 1

Hvala, prosim, nasvidenje, vse to so besede, ki nam pomagajo, da je naše življenje nekoliko lepše, da se počutimo bolje mi in drugi. Prijaznost je beseda, ki nas spremlja v življenju. Pomembno je, da opravimo tudi manjše delo. Če se znamo zahvaliti in če znamo pokazati naklonjenost in spoštovanje, nas bodo imeli ljudje veliko raje. Bolje bomo uspeli v šoli, službi, doma in v družbi. Mislim, da nastopajo prepiri v družini samo zaradi pomanjkanja lepe in prijazne besede. Dandanes nihče ne upošteva pregovora: »Lepa beseda lepo mesto najde,« saj vsakdo hoče priti do uspeha hitro, to pa je navadno mogoče le z grobstjo in nasiljem. Tudi v šoli je potrebna lepa beseda. Učitelji morajo biti do nas prijazni, vendar učenci tega ne smemo izkoriščati. Moramo jih spoštovati in jim prijaznost tudi vračati. Spoznavam, da je življenje le skupek prijaznih besed. Čeprav je včasih težko biti prijazen, je vseeno bolje, da se potrujiš in izpustiš iz sebe tisti nasmešek kot pa grobst, saj lahko neprijaznost stvar še bolj pokvari. Saj se ni težko nasmehniti, ali ne? Če bomo ljudje hoteli živeti v boljšem svetu, v svetu brez vojn in nasilja, bomo morali znati prisluhniti drug drugemu in si med seboj pomagati. Le naša prijazna beseda nam bo pokazala ključ do uspeha.

Damjan Četina, 8. a

RAZMIŠLJANJE O IZBRANEM POKLICU

Naša misel, 1986/1987, št. 3

L. 1992. Končal sem kmetijsko šolo na stopnji tehnika.

Sedaj živim doma in gospodarim. Velika kmetija, mnogo živine, to je moje posestvo. Z ženo rada delava. Začne se spomladi. Najprej v hmelju. Imava ga 3,5 ha. Sprva obrežemo sadeže. Nato se do vsakega sadeža napeljeta dve vrvici. To je veliko dela. V začetku maja se začne setev. Prej moramo vse njive pripraviti za setev. Sejemo koruzo. Kar na 7 ha. Kajti zima je dolga in 50 glav živine ne sme trpeti lakote. Trdo delava celo poletje. Nato pride jesen. To je vesel letni čas. Za kmete posebno, če je dobra letina. Pospravljamo pridelke od krompirja in koruze. Že prej, avgusta smo obrali hmelj. Pride hladen november. Njive so zorane, pridelek pospravljen ... počitek, boste rekli?! Res se v tem času manj dela, vendar dela nikoli ne zmanjka. Vsak dan je treba delati po hlevu in pripravljati mehanizacijo za naslednje leto. Pozimi prodamo tudi hmelj. Enkrat na leto pa prodamo 20 glav govedi. Boste rekli, da imam denarja na kupe. Lepo bi bilo. Vendar so tudi kmetijski stroški dragi. In tako teče delo iz leta v leto.

»Kosilo!« me prebudi mamin glas iz razmišljanja. Pri mizi sem ves čas pripovedoval o svojem razmišljanju.

Jasmina Kocič, 7. b

NEKOGA MORAŠ IMETI RAD

Naša misel, šolsko leto 1991/1992, št. 1

Vsak človek na svetu ima nekoga rad. Tudi jaz sem nekoč imela rada fanta. Odlomek iz Minattijeve pesmi me spominja nanj in na mojo prvo pravo ljubezen. Ljudje bi brez ljubezni težko živeli, saj moramo ljubiti in biti ljubljeni. Nekateri ljudje imajo radi več stvari, nekdo pa morda le majhno pikapolonico, ki mu prinaša srečo. Kot majhna deklica sem imela zelo ljubkega rdečega plišastega slončka, ki sem ga dobila ob svojem rojstvu. Podarili so mi ga mamičini sodelavci. Seveda se tega ne morem spominjati. Ko sem zrasla, je moja igrača vsako noč preživela z mano v postelji in vsak dan z mano v rokah. Če me je kdo vprašal, koga imam najrajši, sem imela takoj odgovor – slončka.

Praznovala sem svoj šesti rojstni dan. Na praznovanju so bili: sorodniki, sestrični in moje prijateljice. Sorodniki so seveda »čvekali« s starši, mi, otroci, pa smo se igrali, zabavali, plesali – kakor plešejo majhni otroci. Bila sem vesela in utrujena od zabave. Torta je bila že na mizi. Preden sem upihnila šest svečk, sem si zaželela, da ne bi več hodila v vrtec. Pojedli smo torto. Naenkrat pa sem se spomnila na svojega slončka. Kakor zmešana »kura« sem stekla ponj v sobo, a ga ni bilo tam. Preiskala sem skoraj vse kote v hiši, vendar vse zaman, ni ga bilo nikjer. Žalostna sem sedla v kot in jokala. V mislih sem imela samo dvoje, in sicer kje je slonček in kaj bom brez njega. Mami je poskušala »izvleči« iz mene, zakaj jočem. Napravila sem se, da je ne slišim. Ko je videla, da ne bo nič, me je samo prepričala, naj vstanem in se igram s prijateljicami. Zvečer so vsi odšli domov. Ko je bil čas za spanje, nisem hotela zaspati brez igrače oz. slončka. Mama je jezno zahtevala, naj ji povem, kaj je z mano, da nočem spati in se že dlje časa vedem nerazumljivo. Rekla sem ji: »Slončka ni in če ga ne dobim, ne grem nikoli več spat!« Mama se je začela glasno smejati. Razložila mi je, da je slona spravila, ker bi mi ga uničili otroci. Takoj, ko mi je to povedala, mi je nasmeh prekril solzni obraz. In že sem bila v njenem objemu, objemu moje zlate mamice. Mirno sem zaspala.

Slončka sem imela zelo rada. Zdaj ga imam na polici in me od zgoraj prav prikupno gleda s črnimi očkami. Nekoga moraš imeti rad, pa čeprav samo igračo, mamu ali naravo, saj te bodo le-ti imeli vedno radi ...

Petra Kopušar, 1. a

MOJA TOVARIŠICA

Naša misel, šolsko leto 1980/1981

1. a-razred uči tovarišica Vida Naraks. Moja tovarišica rada nosi rjavo bluzo. Zraven obleče rjavo karirasto krilo. Na roki ima uro in prstan. Lepe svetle lase ima postrizene. Včasih se tudi zelo lepo nasmeje. Vesela je takrat, ko smo pridni. Če smo poredni, je žalostna. Najbolj je stroga pri nalogi. Prijazno se pogovarja z nami. Vsak dan riše in piše za nas. Je zelo pridna. Jaz jo imam zares rada.

Leon Posedel, 9. a

OTROŠKI PARLAMENT

Naša misel, šolsko leto 2005/2006

V petek, 2. februarja 2006, je na naši šoli 5. šolsko uro potekal šolski 17. otroški parlament z naslovom Naše mnenje o devetletki. Tema, ki so si jo otroci izbrali na lanskem otroškem parlamentu, predstavlja osrednje zanimanje šolajočih se otrok. Šola je naša prav gotovo največja in najtežja obveznost v času odraščanja. Soočamo se s problemi kot posamezniki in kot skupina, generacija. Vse večje obveznosti in zahteve šole postavljajo pred nas številne izzive. Istočasno se povečujejo zahteve in pričakovanja staršev. Na naši šoli smo v petek javno spregovorili o šoli nekoč v primerjavi z danes, o času, ki ga preživimo v šoli, ocenah in zahtevnosti. V goste smo povabili gospo Sašo Smajila, predstavnico Sveta staršev, in go. Damjano Podkrajšek, zdravnico, ki sta nam vsaka s svojimi pogledi orisali »šolo«. Učenci smo k debati povabili tudi učitelje in ravnateljico, ki je med drugim povedala tudi svoje mnenje o zahtevnosti današnje devetletne osnovne šole. Všeč nam je bilo, ker smo učenci lahko na glas povedali, kaj menimo o šoli. V en glas pa smo se strinjali, da obiskujemo zahtevno šolo, in tako imamo radi. Tako, ki nas ne uči samo za ocene, ampak tudi za življenje.

Senka Žerič, 4. a

KAJ BOM, KO BOM VELIKA?

Naša misel, šolsko leto 1981/1982, št. 2

Ko bom velika, bi najraje bila pisatelj. Pisala bi knjige in ne samo za otroke, ampak za vse generacije. Otrokom bi napisala veliko smešnic, odraslim pa dogodke iz NOB. Najraje bi bila pač pisatelj. Pa ne mislite, da zato, da bi bila znana, temveč zato, ker rada pišem spise. Zdaj v 4. razredu jih pišemo zelo veliko in jaz napišem včasih kar po več strani. Ob pisanju spisov zelo uživam. To je tudi moj hobi.

Veseli me tudi poklic novinarja. Občudujem njihove reportaže, ki jih pripravijo. Tudi jaz rada potujem in bi posnela oddajo od Slovenije do Makedonije. Ta enournna oddaja bi imela pet delov. Odšla bi v ZDA in predsednika povprašala, kako se zanima za dogodke po svetu. Kar bi mi odgovoril, bi si zapisala in vse izjave oddala časopisu. Rada bi, da bi ljudje čim več vedeli o domačih in tujih dogodkih.

Zanima pa me tudi poklic učitelja. Opazujem našo tovarišico, kako neprestano brska po knjigah in nekaj piše. Tudi mene že dolgo časa mika, da bi postala učiteljica slovenščine. Kot sem že omenila, zelo rada pišem spise. Učencem bi dala pisati predvsem spise, pa tudi na samostalnike in drugo ne bi pozabila.

Oh, pa kaj se že sedaj mučim s temi mislimi, ko pa je pred mano še toliko let do poklica. Pa kljub temu je vredno premišljevati.

Nataša Fale, 6. b

NAŠA ŠOLA – OBDANA JE Z DREVESI IN GRMIČKI

Literarno glasilo Iskrice domišljije, šolsko leto 2005/2006

Naša šola je po zunanosti zelo lepa. Obdana je z drevesi in grmički. Tudi njena notranjost mi je všeč. Všeč mi je tudi, kadar so učiteljice tako prijazne in kadar tako lepi plakati krasijo in lepšajo učilnice ter hodnike šole.

Če bi že morala kaj spreminjati, bi malce preuredila urnik in obnašanje nekaterih učencev. Zadovoljna sem, ker si lahko učenci izmed tako veliko krožkov, ki jih imamo na razpolago, izberemo tiste, ki so nam ljubi. Rada bi pohvalila celoten kolektiv na šoli in njihovo delo, ki ga z veseljem in dobro voljo opravljajo. Pogrešam mogoče več prostega časa.

V večini sem z vsem zadovoljna in želim, da bi bila naša šola še naprej takšna, kot je danes. Prepričana sem, da je prav taka všeč tudi mojim sošolkam in sošolcem.

Jožica Sedminek, 4. b

NA NAŠEM DVORIŠČU

Naša misel, šolsko leto 1981/1982, št. 2

Živim v Zalogu, majhni vasici severno od Šempetra v Savinjski dolini. Moj dom stoji ob vznožju nizkih gričev, na katerih stojijo stare zidanice in nove vikend hišice. Pred hišo se razprostira veliko kmečko dvorišče, ki ga obdaja gospodarsko poslopje. Tam stoji traktor s prikolico, traktorski priključki in vozovi, avtomobili, otroški voziček in kolesa.

Po dvorišču se sprehaja naš muc, pasejo se kokoši, tu je nekoč gospodaril naš psiček Nero. To dvorišče je moje najljubše igrišče. Na njem se vedno kaj dogaja, vedno je živahno in polno otrok.

Že med kosilom me kličejo prijateljice in nestrpno čakajo, kdaj bom odprla vrata in skočila na dvorišče. Takrat naše dvorišče resnično oživi. Vik in krik se razlegata daleč naokoli, ko se lovimo, skrivamo in skačemo pod kozolcem. Na dvorišču je tudi dovolj prostora za igro z žogo. Takrat se nam je vedno pridružil tudi naš psiček Nero in nas je z veseljem lajanjem bodril. Žoga večkrat splaši jato kokoši, ki razburjeno kikirikajo. Psiček Nero pa jim je pri tem pomagal. Vsi smo imeli radi našega Nera, ker je bil mlad, razigran in prijazen. Vedno nam je delal družbo, tudi lovil, skrival se je z nami. Zapustil nas je le tedaj, ko se je na dvorišču prikazal muc. Takrat nam je priredil predstavo, da smo se do solz nasmejali.

Na našem dvorišču je še vedno dovolj zabave. Odkar pa Nera ni več, naše igre niso več tako vesele, kot so bile nekoč. Izgubili smo dobrega igralca in prijatelja. Želim si, da bi spet dobili prijaznega psička in da bi bilo vse tako, kot je bilo prej.

Sebastjan Kopušar, 6. a

V SVETU TEHNIKE: TELEFON

Naša misel, šolsko leto 1983/1984, št. 1

Saj vsi poznate telefon, škatlico, s katero se lahko pogovarjamo na kilometre daleč. Vendar, kako pravzaprav pa se naš glas sliši tako daleč? Če zunaj tako kričiš, te niti 100 metrov daleč ne slišijo dobro, kaj šele v kakšen drug kraj. V slušalko pa govoriš čisto tiho, sliši se pa na kilometre daleč. Kako se naša govorica prenaša iz kraja v kraj? Po žicah seveda, bi marsikdo odgovoril. Vendar ne verjamem, da bi vas sogovornik slišal, če bi bila med aparati razpletena navadna žica brez elektrike. Elektrike? Da, elektrike. To je prenašalka vseh besed, ki jih mi izklepetamo v slušalko, ali bolje rečemo mikrofona. Preden pa nadaljujemo, moramo opraviti poskus. Vzamemo posodo in vanjo vlijemo vodo. Nato se sklonimo nadnjo in začnemo govoriti. Opazili boste, da voda med govorjenjem valovi. Vzrok temu so zračni valovi. Vsakič, ko spregovorimo, se zrak zatrese in vzvalovi kot voda, če vanjo vržemo kamen. V mikrofona od telefona je tanka membrana, ki začuti vsak val zraka in se zatrese ter s pomočjo magneta ustvarja električne impulze. Pri slušalki pa je ravno obratno. Impulzi s pomočjo magneta tresejo membrano in ta proizvaja zvok. Vse telefone povezujejo centrale. Te so lahko lokalne, medkrajevne, meddržavne. Tok med centralami teče po koksialnih kablilih. Ti vodniki lahko prenašajo po tisoč osemsto pogovorov naenkrat. Pojavil pa se je novi optični kabel. Razlika v velikosti in teži je več kot stokratna, pa tudi prenos informacij je dvajsetkrat večji.

No, če pomislimo, telefon še sploh ni tako star. Pred sedmimi leti je praznoval »komaj« stoletnico. Se pravi, nastal je leta 1876 v glavi profesorja Grahama Bela. Seveda je med modelom prof. Grahama in sedanjim najnovejšim modelom razlika kot med metlo in sesalnikom za prah. Sodobni telefoni so postali pravi računalniki. Spomin za številke in naslove, sam odgovarja namesto gospodarja, sam pokliče ... No, če bi vas kdo vprašal, kaj veste o tej temi, bi že znali kaj povedati. Za konec pa še dve zanimivosti iz sveta telefonije:

- Ali veste, od kod znani »Halo?« Ko je Moze preizkušal svoj telegraf, je bil tako razburjen, da je odtipkal samo »hallo«.

- Pravijo, da je pod Beogradom v telefonskih kablilih več bakra kot v največjem rudniku Boru.

Prihodnjič: Kako si narediš svoj telefon.

Neja Rajh, 6. a

P-ZGODBA

Literarno glasilo Iskrice domišljije, šolsko leto 2005/2006

Pridna punčka Polona pa prijateljica Petra plezata po planinah. Potem pa prileti ptica, pa prestraši Petro. Petra pokliče Polono: »Polona, pridi pomagat!« Polona poskoči, priteče, pa pade po peščeni potki. Prijateljici potelefonirata prijaznemu prijatelju Primožu. Pol popoldneva preteče, pa Primož pride ponju. Pospremi prijateljici proti planinski postojanki. Ponudi prvo pomoč. Potem pomagajo Poloni priti proti počivališču. Poletno plezanje propade.

Ines Tavčar, 6. b

BABIČINA PRIPOVED

Naša misel, šolsko leto 1996/1997

Babica je zelo vesela, če dobi poslušalca njenih spominov. Zelo pogosto sem to jaz, čeprav moram priznati, da bi se njenemu pripovedovanju prav rada, z veseljem umaknila. Govori in govori, da ni konca. Ampak mnogokrat mi je njeno pripovedovanje tudi zanimivo. Babica se je rodila v revni družini. Oče je bil zidar, mati pa šivilja. Rodilo se jima je 10 otrok, in sicer 8 deklet. Žal je babičin brat Vinko umrl, ko je bil star sedem mesecev. Tudi tri sestre so umrle še kot otroci.

Zanimivo se mi zdi, da je v šoli pisala na tablico s kamenčkom. Tako si pač niso veliko zapomnili, saj so z gobico zbrisali vse sproti. V drugem razredu so dobili risanko, v katero so risali in barvali. V Šempetru je bila tedaj šola v današnji pošti. Obiskovala je le pet razredov, kajti oče ji ni dovolil hoditi še v 6. razred, ker je morala pomagati zidarjem pri strežbi.

Rada se spominja tistih let, četudi niso bila tako lepa, kot so moja sedaj. To rada poudari. Mene pa ravno to primerjanje vedno spravi v slabo voljo. Ampak babica je babica in zakaj je ne bi razveselila s tako majhno pozornostjo, kot je poslušanje njenih spominov!? Sicer je pa včasih prav zanimiva in zabavna.

Petra Uršič, 6. a

OBIRALA SEM HMELJ

Naša misel, šolsko leto 1983/1984, št. 1

Počitnice so hitro minevale. Sestra mi je obljubila, da bom lahko šla k njej v času obiranja hmelja. Obljubo je izpolnila. Hmelj sem že večkrat obirala. Prvi in drugi dan je šlo vse gladko. Tretji dan pa nam je prišel sosed povedat, da bomo okrog polnoči na vrsti pri obiralnem stroju. Takoj po kosilu smo sedli na voz in se odpeljali obirat hmelj. Moj nečak je vozil traktor, jaz, moja sestra in njen mož pa smo bili na vozu in trgali ter zlagali hmelj. Bil je še moker, ker je dopoldne deževalo. Voz se je počasi polnil s hmeljem. Bilo ga je že toliko, da sem morala sedeti na stranici. Voz je že večkrat zaškripal, a nismo si zaradi tega belili glave. Sedela sem že na najvišji stranici.

Naenkrat pa se začne vse nagibati in prevrže se. Moja sestra pa pade v četrto sosedovo vrsto. Najprej je mislila, da jo je kap, ker je videla samo moževe noge. Mene pa je voz in hmelj pokopal pod seboj. Zunaj sem imela samo roke. Sestra me je klicala. Ker se ji nisem oglasila, sta me začela z možem vleči ven. Škornji so mi ostali pod hmeljem. Hodila sem kar v dokolenkah. Nekaj časa smo se smejali, čeprav to v resnici ni bilo smešno. Sosed je s traktorjem poravnal voz. S sestro sva zmetali hmelj zopet na voz. Našla sem tudi svoje škornje. Na drugem vozu nisem delala nič drugega, kot se samo ozirala, kdaj se bomo zvrnili. Srečno smo se vrnili domov, saj se ni nikomur nič zgodilo.

Žiga Jordan Kozjak, 9. a

Z IGRANJEM NA KLAVIR IZRAŽAM SVOJO UMETNIŠKOST

Naša misel, šolsko leto 2005/2006

Se vam že svita, kateri konjiček bom opisal? Seveda, to je igranje klavirja, ob katerem preživljam svoje dobre in slabe dni – že 5 let.

Iz malega raste veliko, pravijo, in to res drži. »Stopati« se je začelo v 4. razredu OŠ s prvimi glasbenimi stopinjami pri g. Georgu Krajncu, ki me je učil igranja na sintetizator. Nad to igro sem bil zelo navdušen in me je resnično čisto prevzela. Naslednje leto so se mi odprla vrata v širši svet glasbenega nauka, v hišo glasbe, Glasbeno šolo Risto Savin Žalec, ki mi je druga šola ali moj drugi dom še sedaj, ko v njej opravljam VI. letnik pri profesorici Magdaleni Navodnik.

Marsikdo me vpraša: »Kako, da že tako dolgo vztrajaš, kako to, da si preklopil iz električne klaviature na klasično?« Odgovarjam, da je vztrajnost lepa čednost, kar potrjuje že star slovenski pregovor, da se tudi brez muje še čevelj ne obuže. Glede t. i. preklapljanja pa tako; če ima človek dovolj veliko željo po znanju (v mojem primeru igranje na klavirju) in poglobljanju klavirske tehnike, se bo tega hitro naučil.

To sem sam že velikokrat izkusil, ker mi je že kot učencu I. letnika uspel preboj v sam vrh, to pa pomeni, da sem lahko nastopal na seminarju svetovno znanega pianista Arba Valdme, ki je predaval na Škofijski gimnaziji v Ljubljani. Tisto leto mi je tudi uspelo, kot enemu redkih, da sem končal dva letnika v enem šolskem letu.

Moji nastopi so se nadaljevali v GŠ Risto Savin kot javne produkcije, v OŠ Šempeter pa kot spremljava zborom in samostojne igre. Znanje se je stopnjevalo, »pokazal« sem se na veliko javnih prireditvah. Vse naštetu je botrovalo prejemu občinskega priznanja na področju kulture in šolske knjižne nagrade za aktivno delovanje na kulturnem področju. Za višek vsega pa sem bil letos še posebej počaščen, ko sem bil povabljen k sodelovanju s komorno skupino dveh flaut in klavirja. Trio, ki smo ga sestavljali Tjaša in Vita Brišnik ter moja malenkost, je bil zelo uspešen. K temu je pripomoglo razumevanje članov, saj smo se zelo »štekal«. To je bila zmagovalna kombinacija, saj smo se dokazali z 92,33 točkami na regijski ravni in zmagovalnimi 95,6 točkami na državnem tekmovanju. Na vsa ta priznanja, pohvale in nagrade sem zelo ponosen. Seveda vsega tega ne bi bilo, če ne bi imel tako dobre profesorice, akademske glasbenice, ki je nastopala tudi drugod po Evropi (Hvar summer days, Turčija, Lovran).

Sam se v prihodnosti ne vidim v vlogi pianista, ker me bolj zanimajo znanja, ki mi jih ponuja osnovnošolsko šolanje. S tem nočem povedati, da me klavir ne zanima, ampak v njem ne vidim tako svetle prihodnosti kot drugje. Kot inštrument za izvajanje je klavir primeren za vse starosti, in ga lahko začnemo igrati v kateremkoli življenjskem obdobju. Vsem, ki jih tovrstna dejavnost zanima, z veseljem svetujem, naj čim prej začnejo, saj sam zelo dobro poznam začetke in njihove nevšečnosti. Predvsem pa je pri odločitvi, kateri inštrument igrati, pomembno obiskovanje koncertov. To svetujejo tudi profesorji, saj le tako človek vidi, kje se inštrument, ki se ga želiš naučiti, pojavi v orkestrih, in kaj dela izvajalec. Igranje klavirja je zelo zanimivo. Vsaj poskusite, zagotavljam, da vam ne bo žal!

Zlomila sem se. Preprosto zlomila. Še nikoli se nisem počutila tako osamljeno. Stala sem poleg groba.

Ime mi je Ema. Rodila sem se v Celju. Sem najmlajši član nekdanje petčlanske družine. Že od prvega razreda doma samevam z mamico in očijem. Sestra v Ljubljani študira glasbo, brat pa se je odločil za srednjo šolo v Ljubljani. Po treh letih se je še oči preselil v novo stanovanje, z 18 let mlajšo punco. In seveda, da je vse še bolj zanimivo, je hčerka družinskih prijateljev. Pestovala me je že pri rojstvu. Ni boljšega občutka, kot da zveš, da si že od rojstva povezan z osebo, ki ti bo nekega dne uničila družino. Tisti dan, ko so očijeve stvari izginile iz naše hiše, sem mislila, da je bil najhujši, ampak sem prebolela, prav tako kot preboliš poletno ljubezen. Minevala so leta, sestra in brat sta čedalje manj hodila domov in z mamico sva se čedalje več prepirali za majhne in nepomembne stvari. Skoraj vsak dan. Mami se je vse bolj obremenjevala s tem, kako se nikakor ne more spoprijateljiti s svojo hčerjo oziroma edinim otrokom, ki ga vidi vsak dan. Tudi sama sem večkrat dneve pre jokala in si mislila, kako sem lahko tako brezobzirna do mami.

Zdaj sem v devetem razredu. Družim se s tremi najbolj duhovitimi in inteligentnimi dekleti, kar jih svet pozna. Med sabo si zaupamo vse skrivnosti, gremo v kino, gledamo za luštnimi fanti, skupaj nakupujemo ter se predvsem smejimo. Edina stvar, ki je ne maram, je misel na to, da naslednje leto ne bomo več skupaj. Ne morem verjeti, da smo tako hitro odrasle. Ampak če mi je lepo v šoli, mi doma zagotovo ni. Z mamico se še vedno prepirava vsak dan in tega preprosto ne prenesem več. Ob vsakem prepiru mi grozi: »Ema, resno ti govorim! Preselila se bom v Avstrijo, kjer si bom zlahka poiskala službo!« Tega nikakor ne bom zmogla. Nočem zapustiti svojih prijateljic, očija, sestre, brata ter vseh ostalih sorodnikov. Nemščino se učim samo tri leta, pa še to ne preveč vneto. Za nameček pa bo seveda prodala hišo. Doma imam psa Miška. Tudi njega ne morem zapustiti, že od rojstva je z mano. Ampak seveda, ker je to že tolikokrat omenila, sem mislila, da govori zgolj v prazno. Vedno sem se zadržala nanjo, naj ne laže in da si tega ne upa narediti. No, pa si je.

Preketo dobro se spomnim tistega dne, tistega četrтка, ko me je poklicala sestra, da jo naj obiščem v Ljubljani. Bila sem takoj za, saj je nisem videla že več kot dva meseca. Kot po navadi sva z mami spet zamujali. Prekipelo mi je, da znova in znova zamujava, zato sem zavpila: »Avtobus do Ljubljane bo kmalu odrinil, mami! Pohiti, no!« Ko sva se končno odpravili od doma, je bila v avtu tišina, tako kot običajno, kadar sva bili sprti. Nato je mami začela jokati. Grozno me je stisnilo pri srcu, zato sem jo vprašala: »Kaj je narobe?« Odsotno me je pogledala, nato pa spet padla v jok. Po mučnih minutah hlipanja se je vendarle zbrala. Njen glas je bil otožen in globok: »Ema, veš, zakaj sem se tako dolgo odpravljala?« Pri sebi sem si mislila: »Le kdaj se ne?« Zopet je obmolnila. In v meni se je razraščala nestrpnost. »V Avstrijo grem.« Ko je izrekla te besede, sem začutila, kako mi je nekdo zabodel iglo v srce. Strmela sem vanjo s srepim pogledom. Bilo mi je hudo, a nisem mogla biti drugačna. Ne, ne, ne! Ne sedaj, ne še ona! Nato se je dotaknila moje roke, a sem jo takoj odmaknila.

Tiho je zašepetala: »Ema, dragica moja, prosim, reci kaj.« Iz sebe nisem zmogla spraviti niti ene besede. Kot okamenela sem sedela poleg nje. V glavi mi je brnelo, a usta niso mogla izreči ničesar. Niti: »Prosim, ostani, ne pojdi, vse bo v redu!« Vse do avtobusne postaje sva molčali. Razmišljala sem, kaj se je pravkar zgodilo. »Ne morem verjeti,« so bile moje prve besede in oblile so me solze. Mami me je objela in vrnila sem ji objem. *Moja mami, ne odhajaj!* Tako hudo mi je bilo, da sem bila zlobna. Še vedno me je stiskala k sebi in mi dejala: »Ema, prosim, ne skrbi, vse bo dobro. En mesec boš ostala pri očiju, medtem ko bom jaz delala v Avstriji, da zaslužim nekaj denarja. Saj veš, da nama zadnje čase ne gre ravno najbolje.« Tega sem se še predobro zavedala, zato sem komaj čakala na poletje, da bi lahko mami pomagala pri plačilu položnic s poletnim zaslužkom. To je bila moja največja želja, saj sem večkrat videla mami, kako objokana in izmučena sedi ob računalniku in majhni lučki ter plačuje položnice. Nato je odprla denarnico in mi v roke položila 100 evrov. Zavrnila sem denar in rekla: »Mami, prosim, nehaj. Ne morem sprejeti toliko denarja.« Nežno se je nasmehnila: »Narediva kompromis. Znesek razdeliva na pol.« Objela sem jo in ji rekla: »Rada te imam.« Tega si med sabo že dolgo nisva izrekli. Pogosto sva si samo pisali sporočila in jih puščali na moji pisalni mizi, kadar se čez dan nisva nič videli, saj je mami večkrat opravljala kar dve službi. Močno me je stisnila k sebi in odvrnila: »Jaz te imam še bolj, Ema.«

Prišel je avtobus in odšla sem nanj. Solze so mi polzele po licu, v srcu sem čutila, da mami odhaja stran dlje kot le v sosednjo državo. Sedla sem na sedež ob oknu, da sem lahko gledala mami, kako mi maha. *Še zadnjič.* Pozabila sem na vse najine prepire in pomislila, kako zelo ponosna sem nanjo. Avtobus je odpeljal, jaz pa sem si namestila v ušesa slušalke. Poslušala sem glasbo, ob kateri sem se zlahka zjokala. Pot se je vlekla, pa še kmalu mi je zmanjkalo baterije na telefonu, zato sem začela poslušati radio na avtobusu. Z eno roko sem se naslanjala na okno in razmišljala o najinem odnosu. Bila sem ponosna nanjo, a prav nič nase. Iz misli so me je predramila glasna poročila na radiu. Napovedovalka je z resnim glasom dejala: »Na avtocesti Maribor–Šentilj se je zgodila huda prometna nesreča. 54-letno žensko, ki je z osebnim vozilom znamke Renault Clio pravilno peljala v smeri proti Šentilju, je voznik tovornjaka zaradi neprimerne hitrosti zbil z avtoceste. Voznica je umrla na kraju nesreče. V voznikovi krvi so našli sledi alkohola. Natančnejši podatki bodo znani po koncu preiskave.«

Zastal mi je dih, v glavi se mi je zavrtelo. Nisem mogla verjeti, kaj sem pravkar slišala. Zazdelo se mi je, da sem glasno zakričala, pa se ne spomnim dobro. Jokala sem. Na glavni avtobusni postaji v Ljubljani me je čakala sestra. Vedela je, kaj se je zgodilo. Objela me je, jaz pa sem si predstavljala, da objemam mami.

Vame se je naselila črnina, praznina. Dnevi so minevali, sama pa nisem vedela, kdaj se bom zopet lahko veselila dneva. Moje telo je bilo preprosto tako težko.

Minili so meseci, leto. Z atijem in njegovo punco, ki sem jo počasi vzljubila, smo se preselili v najino hišo. Vsak večer odhajam na mamičin grob, kjer sem pogovarjam z njo. Tisti prostor me navdaja s spokojnostjo, z mirom in zdi se mi, da bo mogoče res še vse dobro. Nekoč, počasi, dan za dnem ...

Saša Krajnc, 6. a

MOJA KNJIŽNA POLICA

Naša misel, šolsko leto 1980/1981

Ta mesec je mesec knjige. Povsod je govora o knjigah in pisateljih. Zelo rada berem knjige Prežihovega Voranca, Toneta Seliškarja in Karla Grabeljška. Knjigo, ki mi je še posebno všeč, preberem tudi večkrat.

Do sedaj mi je bila najbolj všeč knjiga z naslovom Solzice. Napisal jo je Prežihov Voranc. Ta knjiga na zanimiv način opisuje mladost Voranca. V njej je več zgodb in najbolj všeč mi je zgodba Dobro jutro. Pripoveduje o pritisku tujcev na Slovence, predvsem na otroke, ki so se morali v šoli učiti nemščino. Na polici pa imam še veliko drugih knjig, ki so prav tako zanimive. Doma imam zbirko knjig Naša beseda in dva letnika zbirke Zlata knjiga. Rada bi še kupila ostala dva letnika iz te zbirke. Obiskujem šolsko knjižnico in pionirsko knjižnico v Velenju. Želela bi se tudi včlaniti v Svet knjige, saj je tam na razpolago veliko zanimivih knjig. Ni prav, da o knjigah pišemo in govorimo samo v mesecu knjige. Knjigam bi se morali posvečati vse leto, saj nas knjiga uči in vzgaja.

Želim si, da bi vsi ljudje z veseljem brali knjige in jih spoštovali kot naše prijateljice. Vsi skupaj moramo skrbeti za knjige, jih urejati, če je to potrebno in jih čuvati.

Matjaž Dimec, 8. a

ZAKLJUČUJEM OSNOVNOŠOLSKO OBVEZNOST IN RAZMIŠLJAM O VSEH TEH LETIH

Naša misel, šolsko leto 1989/1990, št. 1

Vse to se je začelo pred osmimi leti, ko so nas starši pripeljali v šolo v 1. razred, nam zelo neznan »pojem«. Večkrat se spominjam, kako je bilo v prvem razredu.

Drug drugemu smo bili tujci, dokler nismo spoznali in si začeli med seboj pomagati in sodelovati kot razred, celota. Potem je do tretjega razreda v mojem spominu veliko zatišje, ki si ga še sam ne znam razlagati. Ko smo bili v šoli v naravi, se je začelo moje novo prerojeno obdobje. Zgodilo se je nekaj, o čemer se bom še dolgo rad spominjal. Četrty razred je prišel in odšel brez spominov. V petem razredu smo odšli na smučanje. Pridobil sem nekaj izkušenj v ljubezni, zato mi bo to ostalo med najlepšimi spomini. V sedmem razredu se je začelo razmišljanje o osmem razredu, o plesnem venčku, valeti in te misli so nas še bolj združevale na poti v 8. razred.

In sedaj, ko sem v osmem razredu, mislim, da bi bilo najlepše, če se sploh ne bi razšli. Toda tako mora biti, zato si želim, da bi vezi, spletene v teh osmih letih, ostale tako trdne kot do sedaj, zato bi rad preživel še več takšnih let, kot je ta osmi razred, ki je poln smeha, veselja, ljubezni in lepih spominov.

Liza Privošnik, 6. b

KIRURGI SO DOBROSČNI LJUDJE

Naša misel, šolsko leto 2005/2006

Ko bom velika, odrasla, bom po poklicu kirurg. Šolala se bom v Londonu. Srednjo šolo bom obiskovala v Celju. Vpisala se bom na Srednjo zdravstveno šolo Celje, ki traja štiri leta, nadaljevala pa bom s študijem medicine, ta pa traja šest let, in sicer v Ljubljani. Po končanem študiju nastopi magisterij. Tudi pri meni bo tako. Delala bom v svetovno znani bolnišnici v Londonu. Ampak jaz ne bom navaden kirurg, temveč srčni kirurg, ki operira srce in ožilje srca. Ko bom šla v pokoj, bom vsak teden prišla na obisk in pozdravila svoje kolege, kolegice ter domače. Če kdo misli, da so kirurgi brez usmiljenja, da uživajo, ko režejo naše organe, se močno moti, saj se le trudijo, da bi nas rešili. Povem vam, da so kirurgi tudi zelo čustveni in dobrosrčni ljudje, saj ko bolnega resnično pozdravijo, so veseli in zadovoljni. Se morda sprašujete, kako to vem. Povem vam, da vse to vem iz lastnih izkušenj.

Marjetka Podbregar, 7. b

ŽAL MI JE BILO

Literarna priloga, šolsko leto 1988/1989

V soboto je naš družinski delovni dan. Mamica in jaz namreč čistiva po hiši in pri tem se obvezno skregava. Tako sva se tudi neko soboto na atijev in bratov »račun«.

Zjutraj sva kar zgodaj vstali, ati in brat pa sta poležavala še dve uri. Mami mi naroči, naj pospravim kuhinjo in doda, da bo tudi vso posodo pregledala. Ker mi pospravljanje ne diši najbolj, prižgem radio in ga »dam na ful« ter na nesrečo zbudim atija in brata, ki takoj začneta »tožiti«. Za njima pa se oglasi še mamica: »Daj že tega 'hudiča' bolj na tiho!« Brez besed se zaprem v sobo in potihem govorim, kako grozna je moja mama. Toda kmalu se je omehčala in nas povabila k težko pričakovanemu kosilu.

Šele takrat sem spoznala, kako potrpežljivo mamico imam, in bilo mi je žal, da sem jo, pa čeprav samo potihem, obsojala.

Urban Došler, 2. a

BIL SEM SREČEN

Naša misel, šolsko leto 1985/1986, št. 1

Mamica me je vzela s sabo na ekskurzijo. Najbolj všeč mi je bila bolnica Franja. Zanimiva je bila ozka pot. V barakah me je zanimalo, kako so živeli ranjenci. Zasmilili so se mi. Videl sem bunker. V njem me je bilo strah. Težko mi je bilo, ko sem vse to gledal. Ponoči sem sanjal o bolnici Franji.

Veronika Tavčar, 4. a

DOGODEK Z MORJA

Naša misel, šolsko leto 1989/1990, št. 1

Veliko otrok čaka na očetov in mamin dopust, saj vemo, da se takrat odide skoraj vedno na morje. Tudi naša družina se je odločila, da pojde na otok Rab.

Šli smo ati, mamica, sestra in jaz. Ker je bila sestra že precej velika, si je zaželela svoje družbe, da ji ne bi bilo dolgčas. Ko smo ji povedali, da lahko gre zraven nje tudi sošolka, sta bili obe zelo veseli. Odpeljali smo se opolnoči. Ko smo prispeli, smo najprej raztovorili prtljago. Sestra Diana in prijateljica sta imeli naporno nalogo. Treba je bilo postaviti šotor za njiju.

Prvi dan se nisem kopala, ampak v prikolici le spala. Naslednji dan pa brž v morje. Med plavanjem sem videla nekaj svetlega. Potopila sem se. Pred seboj sem zagledala v vodi 1000 din. To je bilo v tistih časih, ko sem bila stara 4 leta. Denar sem sušila na soncu in nestrpno čakala, da bi se posušil. Ko je bil končno suh, sem šla v slaščičarno, a je sladoleda zmanjkalo. Bila sem zelo jezna. Ker sta sestra in njena prijateljica hodili v disko, sta nekega večera spoznali nove prijatelje in prijateljice. Ko sta se vračali iz diska, sta prijateljem namazali šotore s pasto za umivanje zob.

Naslednji dan, ko sta šli s prijateljico v mesto na ples, in sta se pozno vrnili v kamp, sta bili presenečeni, saj šotora nista našli. Sploh sta mislili, da ne iščeta na pravem mestu. Končno sta ga našli na koncu kampa. Bilo je že skoraj svetlo. Spali sta do kosila. Od takrat naprej sta vedeli, da se vse vrne, če komu kaj posodiš – tudi nagajivost.

Ko smo se pripravljali na odhod, mi je mesto Rab dalo popotnico. Priškrnila sem se z avtomobilskimi vrati. Na poti proti domu je bilo v avtu slišati samo moj jok in težko vzdihovanje.

Andreja Ortl, 3. b

VELIKA ŽELJA

Naša misel, šolsko leto 1992/1993, št. 2

Že od malih nog rada potujem. Potovala sem že z osebnim avtomobilom, avtobusom, z vlakom in ladjo.

Moja velika želja je, da bi se peljala tudi z avionom na Havaje. Odpeljala bi se z avtomobilom na brniško letališče ter se vkrcala v avion. Vem, da bi bilo to posebno, nepozabno doživetje. Leteti nekaj tisoč kilometrov na višini z nadzvočno hitrostjo je verjetno za vsakega pilota znova in znova novo doživetje. Posebno v jasnem vremenu, ko lahko z višin vidiš pokrajine pod sabo prav razločno. Prednost potovanja z avionom je ogromna. V nekaj urah lahko preletiš iz enega konca sveta na drugega.

Želim si, da bi se mi ta velika želja uresničila in bi nekoč res poletela z avionom na Havaje in ne bi bile to samo želje.

Davor Cestnik, 5. a

NAŠEL SEM IZKAZ

Naša misel, šolsko leto 1996/1997

Nekega dne mi je mamica rekla, da se moram v šoli bolj truditi, če želim v življenju doseči višjo izobrazbo. »Tudi na srednjo šolo se ni v današnjem času tako lahko vpisati. Imeti moraš določeno število točk. Te pa začneš zbirati že v 5. razredu!« mi je še nekaj časa šumelo po ušesih. Od takrat sem resneje pristopil k učenju. Ampak v meni se je vedno pogosteje načenjalo vprašanje, kako sta v šoli »delala« moja starša. Ni mi dalo miru. Uspelo mi je priti do izkaza. Mami je imela same petice, oči malo slabše. Ampak s tistim dnem sem še bolj razumel skrb za moje učno delo. Tudi sam sem vzel učenje še resneje.

Špela Kasesnik, 7. a

ATA V NOB

Naša misel, šolsko leto 1985/1986, št. 1

Bilo je nekaj mesecev po smrti starega očeta. Stara mama nam je veliko pripovedovala o atu kot hrabrem partizanu v NOB.

Pred vojno so živeli srečno, četudi v majhni skromni hišici, pa tudi vsega, kar so potrebovali, niso mogli kupiti. Ko pa je začela vihrati vojna po Evropi, so tudi zanje prišli hudi časi. Ata je odšel v partizane. Tako mu je topel dom postal gozd in prijateljica mu je bila puška. Doma so ostali: teta in stara mama z majhnimi otroki. Ata jih je večkrat obiskal. Otrokom je pripovedoval, kako je, če si partizan. Nekega dne se je skrivoma zopet vrnil domov po hrano, pijačo in pletene nogavice.

Mama mu je pletla nogavice, če je le imela volno. Doma je ostal nekaj dni. Bila je huda zima. Zelo je pihalo, padal je sneg. Nenadoma so slišali težke stopinje po zaledenem snegu. Tudi lajanje psov je postajalo vedno glasnejše. Skozi okno so zagledali skupino nemških vojakov. Mama je že večkrat razmišljala, kam bo v takem trenutku skrila ata, a nikoli ji ni padlo nič pametnega na misel. V tem trenutku pa se je kar hitro domislila. Na podstrešje pod čebulo ga bo skrila. Res! Odšli so na podstrešje in dvignili desko. Ata se je hitro spustil po lestvi navzdol. Pokrili so odprtino in razgrnili čebulo. Hitro so stekli v kuhinjo. Že so bili pred vrati Nemci in tolkli po vratih. Mama jim je odprla. Preiskali so celo hišo. Tudi na podstrešje so se zapodili. Odkrili ga na srečo niso. Mama, teta, otroci ... so pravili, da je odšel.

Po dolgem času iskanja so odšli. Vsi so bili srečni, toda strahu se niso mogli otresti, kajti vsak čas bi se lahko Nemci vrnili in jim odpeljali ata.

Vanja Črepinšek, 8. a

OTROŠKE VRAGOLIJE

Naša misel, šolsko leto 1999/2000, št. 1

V svojih najmlajših letih sem bila živahna deklica. Ko sem kaj ušpičila, so vsi domači še bolj pazili name. Rada sem se potepala pri sosedu Mojci, ki je malo starejša od mene. Igrali sva se z barbikami in keni ter počeli še marsikaj nenavadnega.

Bile so poplave. Jaz nisem smela k Mojci, ona pa ne k meni. Kakšna žalost in jeza!

Pobegnila sem k njej skozi okno v kopalnici. Igrali sva se s punčkami. Ko sva se naveličali, sva se odločili, da se greva kopat v bližnji potok, ker je voda narasla. Ker je bila Mojca starejša, sem jo seveda ubogala. Slečeva kopalke in čakava na pogum ... Prav nič mi ni bila všeč njena želja po pustolovščini, ker sem bila strahopetna. Mislila sem, da v vodi živi povodni mož, ki me lahko zapre v svoje kraljestvo. Bala sem se ga. Voda pa je bila kalna in hitrejša kot običajno. Stojiva in nabirava korajžo. Oooo, mamica na kolesu! Le kaj dela tu? Iskala me je po vasi in pomislila tudi na »nesrečni« potok. Jaz nisem mislila, da me lahko odnese voda, ampak da me bo odnesel povodni mož. Zato sem se čudila mamičini skrbi. Oblekla naju je in pošteno okregala. Mojco je odpeljala domov in njenim staršem povedala, kaj sva nameravali, meni pa jih je doma »dala nekaj čez zadnjico«.

Ko se danes spominjam tistega dne, vem, kaj bi se nama lahko zgodilo. Vesela sem, da je takrat v mojih mislih taval povodni mož in me ustrahoval, da sem stala na bregu potoka in se odpovedala njegovemu kraljestvu.

Luka Smajila, 6. b

ŽIVLJENJE KOT V SANJAH, KAKO ZANIMIVO!?

Literarno glasilo Iskrice domišljije, šolsko leto 2005/2006

To bi bilo življenje!

Vse bi bilo tako, kot sem si jaz zamislil. Vsi bi bili bogati in jaz bi imel čisto vse. Bil bi kot kralj vsega in hkrati ničesar. Starši bi me ubogali in mi izpolnili vse želje. Najboljše pa je to, da bi bilo vse zastonj. Za življenje kot v sanjah sem si zamislil sebe kot človeka s palačo, za katero bi imel BMX-park. Tam bi izvajal trike vsak dan in se družil s prijatelji. »Vsi imamo vse« bi bil naslov naše (odklopljene) himne. Ko pa bi letel kam z letalom, bi tam dobil vse, kar bi si zaželel. Recimo: v Ameriko bi šel zaradi hrane, v Afriko bi šel za avanturami, v Avstralijo bi šel zaradi adrenalinskih športov, pa tudi na Rim in Firence ne bi pozabil. Ko pa bi šel na obisk h kakemu prijatelju, bi šla na jadranje ali kaj podobnega. Seveda ne smem pozabiti še na druge športe, tudi z njimi bi se še ukvarjal. Imel bi svojo jahto, letala ter letališče. Moja največja želja je, da bi se naučil pilotirati in da bi opravil šolo ter izpit za kapitana ladje.

To bi bil moj popolni svet in življenje kot v sanjah.

Ivica Zagoričnik, 8. a

KAM, OBLAKI, PREKO POLJA, KAM?

Naša misel, šolsko leto 1980/1981, št. 1

Ležim na jasi ob gozdu, na mehki trati, strmim v nebo in razmišljam.

Nebo je skoraj brez oblčka, le nekaj kodrastih ovčic se podi po njem. Veter jih nosi sem in tja kot jesensko listje. Bežijo sem ter tja po nebu, brez odločitve, brez cilja. Brezskrbno se lovijo in pogledujejo na Zemljo k nam, neznatnim ljudem. V teh letih smo tudi mi taki. Begamo sem in tja brez skrbi. Naenkrat pa se znajdeš pred odločitvijo, kam in kako po končani osemletki. Tudi sama sem se znašla pred to pomembno odločitvijo, ki je tako pomembna za vse nadaljnje življenje. Še pred nekaj meseci sem bila čisto brez cilja. Begala in tekala sem sem ter tja kot tile oblaki preko polja. Klicala sem v nebo: »Oblaki, kam hitite preko polja, kam? Počakajte, pomagajte mi poiskati življenjsko srečo!« Toda ne. Oblaki, kot da ne slišijo moje prošnje. Ne slišijo krika srca, obupanega dekleta, ki mu je tako, kot da se hoče nebo zrušiti nanj in ga zadušiti, pokopati pod seboj. Bila sem tako zelo nesrečna, vse moje sošolke in sošolci so skoraj že imeli izbran poklic, da nisem videla sonca in poletja, cvetja, ne slišala petja ptic, zamorjeno sem strmela v neskončnost in čakala, kdaj mi bo nasproti prišla moja sreča. Prijateljice so se norčevale, da sem zaljubljena, jaz pa sem hrepenela le po tem, kar so one že imele. Izbran poklic. Očka in mamica sta mi svetovala, naj se odločim za medicinsko smer. Toda ne. Draga starša, jaz ne ljubim tega poklica, jaz ljubim zemljo, vendar si vama tega ne upam povedati. Zakaj? Ne vem, občutek imam, da me bosta odbila. Toda večno ne morem živeti v tej neodločnosti. Nekega dne se le opogumim in izrečem to željo. In o, čuda! Moj strah je bil čisto odveč. Strinjata se. Zdaj nisem nič več podobna kodrastim oblčkom. Zdaj imam svoj cilj. Kmetijstvo. Srečna sem. Zbudim se iz razmišljanja. Trdno stojim na tleh, nihče me ne premakne. Počutim se kot drevo, ki je s svojimi koreninami zasidrano globoko pod zemljo. Ne izruje ga noben vihar. Počutim se močno, ker sem se nekomu izpovedala. Vztrajala bom pri svoji odločitvi, četudi se bo morda treba boriti, a svoj cilj, v katerem vidim vso svojo bodočo srečo, hočem in moram doseči. Želim izpolniti geslo, ki sta mi ga dala očka in mamica: »Ne pusti se zlomiti. Lahko se skloniš, upogneš do tal, ali zlomiti pod sovražnim bremenom se ne pusti nikdar, nikoli!«

David Lešnik, 4. b

TO SEM JAZ – TI – MI VSI

Naša misel, šolsko leto 1985/1986, št. 1

Ime mi je David. Imam temno rjave oči. Nisem preveč debel, ne preveč suh. Sem vesele narave, rad se smejim in se hitro razjezim. Občudujem tenis in druge športe. Ko bom velik, bi rad tudi jaz postal športnik. Rad pomagam in delam, priznam pa tudi, da mi ni vedno za delo. Rad nudim prijateljstvo drugim sovrstnikom. Družim se z velikimi fanti, da marsikaj izvem. Najbolje se počutim v kavbojkah. Rad sem urejeno oblečen in že gledam za dekleti. Nor sem na rock glasbo. Najlepši rock ples mi je break dance. Nekega dne se ga bom tudi jaz naučil.

Marija Sedminek, 7. a

POMLAD IN MLADOST

Naša misel, šolsko leto 1985/1986, št. 3

Spomladi je vsak človek mlad. Spomladi vsakemu človeku srce bije hitreje zaradi sonca, rož, lepote in sreče, ki jo vidiš v naravi in na obrazih ljudi.

Pomlad je čas mladosti. Zakaj ravno pomlad, zakaj ne poletje ali jesen? Morda zato, ker spomladi vse brsti, rože, travniki, ljudje. Da, tudi ljudje. Če se pozimi sprehajaš po cesti in opazuješ ljudi, vidiš, da se ljudje zavijajo v tople plašče in hitijo. Spomladi pa ... Spomladi vidiš na obrazih srečo in veselje. Da, spomladi začno brsteti tudi ljudje. Srečni so, ker jih zopet greje sonce, ker uživajo v lepoti. Pomlad je tudi čas zaljubljencev, ki se zatekajo v naročje narave, ki jim odkriva nešteto lepote, ki jih prej niso opazili. Pomlad, mladost in ljubezen!

Mar ni to najlepše, kar človek lahko doživi?

Nataša Toman, 6. a

ATLETIKA V ŽALCU

Naša misel, šolsko leto 1980/1981

V četrtek, 25. septembra, smo najboljši učenci v raznih disciplinah atletike odšli v Žalec na občinsko tekmovanje.

Najprej je bil v telovadnici na programu skok v višino za vse od najmlajših do najstarejših. Vsi ostali pa so bili gledalci, zato so spodbujali tekmovalce. Nato je bil na vrsti skok v daljino. Nekaj nas je odšlo na stadion k ogledu skokov. Vedela sem, da bom kmalu na vrsti, zato sem se šla ogrevat. Končal se je skok v daljino in že je bil na vrsti tek na 60 m za mlajše pionirke in pionirje, na 100 m pa za starejše pionirje in pionirke. Navijali smo za udeležence naše šole, vendar ni bilo uspeha. Čez nekaj časa pa smo izvedeli, da je Robi zmagal v skoku v višino. Razveselili smo se. Kmalu je piščalka zapiskala za start na 600 m mlajših pionirk. Med njimi sem bila tudi jaz. Dali so nam startno povelje in začeli smo teči. Takoj po startu je ena od tekmovalk padla. Bila sem med zadnjimi. Počasi sem se pomikala prosti ospredju. Ko smo pretekle en krog, sem bila že tretja, nato celo že na drugem mestu. Še malo in bila sem že v ciljni ravnini. Naši so me spodbujali in na cilj sem pritekla druga. Čestitali so mi, jaz pa zmagovalki. Preoblekla sem se, ker je začelo rahlo deževati. Do konca tekmovanja je bilo še nekaj disciplin. Po končanem tekmovanju smo odšli na podelitev v šolsko telovadnico. Robi je dobil zlato medaljo, jaz pa srebrno. Zadovoljni smo odkorakali proti avtobusni postaji in potem domov.

Šele doma sem se zavedala, da bi lahko tudi zmagala, če bi se le malo bolj potrudila. Vendar ostaja upanje – NASLEDNJE LETO.

Rudi Zupanc, 8. a

HROŠČ

Naša misel, Žarek v srcu, šolsko leto 1999/2000, št. 2

Leta 2000 se je bližalo kot vlak na cilju s hitrostjo 300 km/h. Vsi so noreli zaradi prestopa v novo tisočletje, čeprav so se vseskozi kregali, da je prestop v novo tisočletje šele leta 2001.

Po mojem mnenju ima vsak pravico do svojega razmišljanja. To je bila le majhna dilema, saj so znanstveniki in novinarji pisali in govorili, da bo vse računalnike napadel hrošč (programska napaka v računalniku). Opozarjali so jih, da bo zmanjkalo vode in elektrike. V bančnih računalnikih bo vse narobe, na zavarovalnicah, letališčih, železnicah oziroma na vseh ustanovah, ki delajo z računalniki. Nekje so tudi napovedali, da nekaj dni ljudje ne bodo mogli kupovati hrane. Najbolj negativni ljudje so napovedovali celo konec sveta. Naivni ljudje so kupovali hrano kot za šalo, dvigovali denar na bankah, si naredili zaloge vode. Varnostni ukrepi so bili na letališčih in železnicah (med 23.30 in 0.30 je bil promet ustavljen).

Na koncu je se izkazalo, da so bila vsa ta opozorila prazen nič.

Nastja Hriberšek, 7. b

DOGODIVŠČINE V ŠOLI V NARAVI

Naša misel, šolsko leto 2005/2006

V ponedeljek, 12. 3. 2007, smo se ob 7.30 uri z avtobusom odpeljali v dom Breženka, v Fieso.

Ko smo prišli tja, smo se razdelili po sobah in vse »razpakirali«. Po kosilu smo se peš odpravili v Piran, kjer smo podrobneje spoznali Tartinijev trg, Prvomajski trg, kulturne spomenike ...

V torek smo pisali angleško bralno značko ter spoznavali najznačilnejše sredozemske rastline našega Primorja. V sredo smo se že takoj po zajtrku odpravili na 19 km dolgo pot do vrha Križa. V četrtek smo nekateri učenci pisali matematičnega kengurujčka, drugi so pa imeli lokostrelstvo. Zvečer smo imeli predstavitev sob. Vsaka soba je morala nekaj pripraviti. Tri sobe, ki smo bile v tretjem nadstropju, smo se združile in pripravile Viktorje leta 1897 pr. n. št. Na oder smo vabile najboljšega športnika, najlepši par in tudi najbolj »seksi ritko«. Vsak, ki je bil poklican, da dobi »Viktorja«, je moral priti na oder in nekaj povedati. Po končanih predstavitvah sob smo imeli še disko, ki je trajal kar do 10.30 ure. Tudi naši učiteljici v ŠVN sta bili »zakon«!

Naslednji dan smo žalostni, a bogatejši za nova spoznanja in dogodivščine odšli domov. To je bila nepozabna šola v naravi.

Katarina Galič, 5. b

MOJA DOŽIVETJA NA MADŽARSKEM

Naša misel, šolsko leto 1992/1993, št. 2

Z radovednostjo in željo, da bi lahko šla z njima, spremljam priprave staršev na daljšo pot. Težko je skriti želje. Tako me starša največkrat potolažita, da bom kdaj pozneje lahko tudi potovala z njima.

»Če te tako mikajo potovanja – spoznanja novega, boš v življenju naredila vse, da se ti bo ta želja uresničila!« mi še zveni v ušesih.

In letošnjo zimo ... sem si pripravljala prtljago za pot na Madžarsko. Kar verjeti nisem mogla, da je to res. Da, odšli smo na obisk k prijateljem iz Škotske, ki so bili v času mojih zimskih počitnic v Meszekövesdu. Bila je družina svetovnega popotnika Davida Granta, ki se je pred dvema letoma odločila, da s konjem in kočijo prepotujejo svet. Zaradi vojne so bili več časa v Dravogradu, kjer sem živela tudi jaz in skupaj smo hodili v dravograjsko osnovno šolo. S Torenille, Eilidh in Fionn smo postali pravi prijatelji, gospod David pa očkov in mamičin prijatelj in sodelavec.

Tako, prtljaga je bila v avtomobilu. Zima, mraz in sneg so nas spremljali na poti proti Madžarski, ki je bila na zemljevidu dolga kar 550 kilometrov. Ja, avtokarta je bila naša najpomembnejša prtljaga! Po carinskih obveznostih so se začela mimo nas odmikati zasnežena polja in travniki. Ena sama ravnina. Dolgočasna vožnja. Nikjer nikogar, redok promet in mimo zaledenelega jezera se pojavijo visoke stavbe, nov svet, zame res vse novo in čudovito. Budimpešta! Glavno mesto Madžarske. Tramvaji, trolejbusi, velike ulice, trgovine, svetlikajoči napisi, lepe izložbe ...

Zagledam ogromno cerkev! Tako velike še nisem videla. Zvoniki, izrezljana stena! Kako lepa se mi je zazdela tisti hip. Kar naenkrat je bilo toliko zanimivih zgradb. Donava – most čeznjo, na njej pa trajekti, čolni. Čudovit pogled na to mogočno reko. In kar naenkrat je bila pred nami tabla z napisom Meszekövesd. Še vsa sem bila pod vplivom mesta Budimpešte, že je bila pred nami naloga poiskati prijatelje Škote. Ni bilo težko. Drugi dan smo si skupaj ogledali mesto. Spoznali smo starejšo gospo, ki je šivala posebne obleke, prte – vse ročno delo. Pri njej je kupil obleke tudi angleški – britanski kralj. Kako sem bila »važna«, ko je tako posebno obleko kupila mamica tudi meni. S prijatelji iz Škotske smo se morali pogovoriti o mnogih stvareh, saj se dolgo nismo videli.

Naše srečanje je prekinil čas, ki je tekkel, kot bi navil uro. Vožnje proti domu nisem več tako radovedno spremljala, ampak sem več razmišljala o prijateljih, ki so že drugo leto na poti. Ali je potovanje res tako zanimivo? O, je, ampak predolgo pa le ni biti lepo od doma!

Marko Bojinović, 8. a

NI TAKO ENOSTAVNO

Naša misel, Žarek v srcu, šolsko leto 1999/2000, št. 2

Biti mlad ni enostavno. Starši od tebe pričakujejo marsikaj. Po navadi, da se odločiš prav. Kar pa ni tako enostavno.

Sedaj, na pragu tretjega tisočletja, ima mlad človek veliko svobode, ki pa je dokaj navidezna. Res, da se lahko odločiš o svojem poklicu, pa tudi o vseh vsakdanjih stvareh: na primer o oblačenju, o verski usmeritvi, o poslušanju glasbe ... Vendar je vse omejeno. Tako je tudi prav. Saj če damo človeku preveč svobode, se naredi nekaj, kar se sedaj pogosto dogaja. Človek zaide v težave. Droga, alkohol, denar, vse te stvari človeka pokvarijo. In že veliko mladine je pokvarjene. Tehnološki dosežki, napredki bi nam morali v večini lajšati življenje. No, saj nam ga tudi. Ampak vedno so izjeme. Prav zato me skrbi, kaj bo čez deset let. Toliko sprememb. Ne sledimo jim. Res, da jim mladi sledimo lažje, saj smo ob njih odraščali. Ampak starejši ljudje ... Seveda to še ne pomeni, da tehnološki napredki niso pomembni, da jih ne rabimo. Pomeni le, da ne rabimo velikih »norcev«, ki izrabljajo tehnologijo v zle namene. Recimo, kdo rabi atomsko bombo? Saj je le stvar, ki nekatere države naredi vodilne! Tega ne rabimo! To me skrbi; ta želja po prevladi, ki je nekateri ne morejo ustaviti! To bi lahko spremenili. Nenormalno pa je tudi razmetavanje z denarjem. Ravno kar je spodletela odprava na Mars. Ta denar je izginil! Ni bil koristno uporabljen. Je pa toliko prizadevanj za odpravo lakote! To se mi zdi nemoralno! Čeprav vem, da se to še dolgo, ali pa nikoli, ne bo spremenilo. Najprej bi morali poskrbeti za svoj planet, nato pa bi lahko šli raziskat na primer Mars in druge ekstreme ...

Vita Janič, 6. b

V ROKAH DRŽIM ČAROBNI PRAH

Literarno glasilo Iskrice domišljije, šolsko leto 2005/2006

Spomnim se, kakor bi bilo včeraj, ko sem ležala na mehki zeleni trati, kjer me je grel topel spomladanski sonček. Skratka, sanjarila sem o čarobnem prahu, ki bi pregnal vsako mrzlo zimo. Veter mi je z vso močjo pihal v rjave valovite lase, kakor bi mi sporočal, da bom vsak čas dobila poseben čarobni prah. Velik rdeč cvet mi je sedel na sredino mojega mladega čela. Ustrašila sem se ga in ga odrinila na z rožicami postlano trato. Nakar sem zagledala v cvetu rumen cvetni prah. Mislila sem, da je to čarobni prah, zato sem ga vzela in ga shranila v pisan polžast lonček. Ko je prišla zima, sem cvetni prah raztrosila po snegu. Čakala sem na rezultate preganjanja zime. Na žalost se ni nič zgodilo. Bila sem zelo jezna! Od takrat naprej nisem več iskala čarobnega prahu. V čudeže pa sploh nisem verjela. Naslednji dan pa se mi je vendarle zgodil »čudež«. To, kar sem si že zelo dolgo želela, sem končno dobila. A, še vedno nisem verjela v čudeže in še danes ne verjamem.

Simona Štorman, 3. b

MOJA POMOČ

Naša misel, šolsko leto 1981/1982, št. 2

Vsak človek kdaj potrebuje pomoč, v eni ali drugi obliki. Mogoče je prav zdaj potrebna komu moja pomoč. Že včasih sem rada pomagala ljudem, ki so me potrebovali.

V sosednji hiši je živela starejša ženica. Bila je sama in ker so jo bolele noge, je težko hodila. Včasih me je prosila, naj ji kaj postorim, velikokrat pa sem se tudi sama spomnila, da potrebuje drva, zelenjavo z vrta ali pa kakšno stvar iz trgovine. Pred hišo je imela lepe rože, ki sem jih velikokrat zalila namesto nje. Kdaj pa kdaj sem ji pometla tudi hišo. Pogosto sem šla k njej, da sva se malo pogovorili in da ji ni bilo dolgčas. Včasih sem ji tudi kaj prebrala iz časopisa, ker je že slabo videla. Rada me je imela in je bila vesela, kadar sem prišla k njej. Tudi jaz sem bila vesela, kadar sva bili skupaj. Nekoč je hudo zbolela in morala je v bolnico. Skupaj s starši smo jo hodili obiskovat. Treba je pomagati drug drugemu in tako izkazati prijateljstvo, ki so ga kovali partizani in tovariš Tito.

Bojana Pinter, 8. a

KJER SE ZBIRAJO KAPLJICE, ZAČNE TEČI POTOK

Mlada misel, šolsko leto 1977/1978, št. 2

Sedim ob mizi in gledam prikupno lučko, ki visi nad njo. Iz sanjarjenja me prebudi rahel šum, ki postaja vse večji, in že se spremeni v trkanje ob okensko šipo. Ko že mislim skočiti pokonci in ugotoviti, kdo trka, uvidim, da so to le drobcene kapljice dežja. Temu šumenju se pridruži drugi, močnejši šum, ki je pravzaprav žvenket. Ta žvenket povzroči denar, ki mi ga mamica pripravi za v trgovino. Vzamem dežnik in odidem.

Drobne dežne kapljice se zbirajo in ob cesti že teče majhen potoček. Kapljice primerjam z denarjem. Tudi denar se kot kapljice zbira na hranilni knjižici, in več kot je majhnega drobiža, večja je vloga. Potočki se zbirajo v potok, denarja je vse več. Potoki se zlivajo v reko in ta reka je reka denarja, ki ga človek dobi za opravljeno delo. Reka se veča in že postaja mogočen veletok, kar pomeni na kupe denarja. Ta veletok narašča in v svoji strugi išče luknjice, nizke bregove, preko katerih bi lahko prodrla do rodovitnih polj in vse pridelke uničila. Tudi tako denar išče med množico ljudi takšne, ki so pripravljeni za določeno vsoto denarja bodisi izdati svojo domovino ali svoje prijatelje. Kot za reko – veletok, tako tudi za denar ni meje. Če ga imaš dovolj, lahko narediš, kar hočeš, ker so ljudje na svetu, ki jih denar bolj mika kakor vse drugo. Reka teži k temu, da ima čim več vode – pritokov, tako tudi denar ustvarja prekupčevalce, črno borzo ... Preveč vode v reki naredi poplave, tako preveč denarja ustvari nasilje. Denar je zaslužnil svet, je kakor krvoločno morje, v katerega se izlivajo vsi veletoki.

Ob tem premišljevanju sem prišla do trgovine. V roki sem držala mrzle nove svetle kovance, ki pomenijo kapljico vode v neizmernem oceanu.

Alen Muzelj, 7. a

SMEH JE POL ZDRAVJA

Naša misel, šolsko leto 2005/2006

Od nekdanj smo se ljudje motili in vedno se bomo. Moja pripoved to dokazuje.

Bil sem pri babici in nekega poletnega večera sva se odpeljala nazaj k nam domov. Preživela sva skupaj lep dan. V avtu sva se pogovarjala in se veliko smejala, saj sva bila oba dobro razpoložena. Opazoval sem okolico in nad streho neke lepe hiše opazil svetlečo okroglo stvar. Ugotovil sem, da je polna luna. Ves vesel to povem babici. A ona gleda okrog sebe, lune pa nikjer. Moral sem ji jo pokazati. Bruhnila je v smeh, me začudeno gledala, a jaz nisem ugotovil, kaj jo je spravilo v smeh. Še nikoli nisem tako premišljeval, čemu se babica smeji. Doma pred vrati mi je povedala, da ni bila polna luna in da sem videl navadno ulično svetilko. Ko so to izvedeli drugi družinski člani, so se vsi smejali. Še danes se smejejo na moj račun.

Moram priznati, da me je bilo takrat malo sram. A kot sem povedal v uvodu, se ljudje pogosto motimo. Zato vsakomur, ki se hoče norčevati iz moje »polne lune«, zabrusim: »Človeško se je motiti!«

Katja Toman, 6. b

MOJA MUCA

Naša misel, šolsko leto 1999/2000, št. 1

Spominjam se veliko lepih in tudi nekaj manj lepih dogodkov iz zgodnjega otroštva. Eden mi je ostal še posebno v spominu.

Ko sem bila stara štiri leta, so se pri stari mami skotile tri lepe muce. Ena mi je bila še posebej všeč. Bila je rumeno-rjave barve. Res je bila najlepša in prav to sem dobila. Doma sem ji uredila njen novi domek. Postlala sem ji v kartonski škatli, da ji je bilo toplo in mehko. Dodelila sem ji tudi posebno skodelico za hrano in mleko. Vsak dan sem z veliko ljubeznijo skrbela zanjo. Muca se je počasi privajala na nas, mi pa nanjo. Razmišljali smo o nakupu košare, da bi se v njej bolje počutila. Po štirinajstih dneh sem muco spustila na dvorišče. Ker ni bila vajena okolja, je takoj stekla na cesto. Povožil jo je avto. Vsi smo žalostni, najbolj pa jaz, saj sva se druga na drugo zelo navezali.

Res sem jo imela rada. Od takrat naprej dolgo nisem hotela imeti nobene muce, saj me je bilo vedno strah, da jo kdo povozi.

Patricija Pečnik, 8. b

MOJA KRILA

Literarno glasilo Zavetje domišljije skriva mojo zgodbo, šolsko leto 2008/2009

Neko jutro sem se zbudila in opazila, da sem bila drugačna. Dobila sem majhna krila. Šla sem v kuhinjo, kjer je imela mama težave in jaz sem ji priskočila na pomoč. Kar naenkrat so se moja krila povečala. Takoj sem vedela, da če bom še naprej opravljala dobra dela, mi bodo krila rasla. Na poti v šolo sem ob cesti opazila ubogega človeka, ki je padel po tleh in se udaril. Hitro sem pohitela k njemu in mu ponudila roko. Ko je vstal, se mi je zahvalil in rekel, da sem pravi angel. S temi besedami so moja krila zrasla toliko, da sem lahko letela. Odrinila sem se od tal in poletela. Odločila sem se, da bom odslej pomagala ljudem. Že v šoli so bile težave in vsem tistim, ki so jih imeli, sem pomagala. Vsi so dejali, da sem pravi angel. Moja krila pa so rasla in rasla, da so postala res ogromna. A neko jutro sem opazila, da kril ni več. V trenutku me je zagrabila panika, ker čudovitih kril ni bilo. Sedla sem na posteljo in razmišljala, kaj naj naredim, da bodo prišla nazaj. Posvetilo se mi je, da moram delati dobra dela. Ampak kje najti ljudi v težavah na ta čaroben in sončen dan? Odpravila sem se iskat ljudi v težavah. Našla sem jih v šoli. Vsi učenci so bili med sabo na moč sprti. Vedela sem, kaj narediti, nisem pa vedela, kako naj se tega lotim. Pri malici je bil vsak v svojem kotu. Samo jaz nisem bila sprta z nikomer. Začela sem pri dveh prijateljih in ju pobotala. Ko sem odhajala, sta mi rekla, da sem pravi angel, in krila so mi spet začela rasti. Nisem mogla verjeti, da imam spet svoja krila. Tako sem bila navdušena! Pomagala sem vsem sprtim prijateljem in ob koncu so bila krila ogromna. Še celo pozlatila so se. V enem dnevu sem spoprijateljila celo šolo, na kar sem bila zelo ponosna! Nazaj sem dobila svoja krila, s katerimi letim, in pomagam ljudem v stiski.

Anja Sedminek, 6. a

JAZ KOT UČITELJICA

Naša misel, šolsko glasilo 2005/2006

Ko se je moj bratranec »postavil« na rolerje, je v trenutku padel na tla. Pobrala se ga in mu rekla, naj pazi, ker kolesa gredo hitro, zato naj se ne drži nazaj. A on, kot da me ni, se je vesel pognal in spet padel na zadnjico. Odločil se je, da se ne bo več vozil z njimi, a jaz sem vztrajala. Še enkrat sem mu pokazala, kako naj se pelje. Šlo mu je bolje, zato sem se odločila, da greva na cesto. Sprva je še šlo, čeprav sem ga morala držati za roko. Ko sva prišla do hriba, so prišle tudi težave, ki jih nisem pričakovala. Začelo ga je premetavati sem in tja, jaz pa sem ga lovila, kolikor sem imela moči, a zaman. Skupaj naju je vrglo po hribu navzdol. Mislila sem, da ne bom nikoli več vstala s tal. Mimo sta prišli moji prijateljici in bilo me je sram. Ko sva prišla z bratrancem domov, sva potrebovala le še obkladke in mazila. Očitno zanj nisem dovolj dobra učiteljica rolanja. Odločila sem se, da se z bratrancem na rolerjih ne bom odpravila več na pot.

Primož Povše, 9. a
KAJ BO Z MANO?
Šolsko leto 2017/2018

Nekatera vprašanja, ki si jih zastavimo, dobijo odgovor šele čez nekaj mesecev ali celo let. Vsi smo na svet poslani z nekim namenom, ki ga prej ali slej odkrijemo. Nekateri že zelo kmalu vedo, kaj želijo postati v življenju in kaj želijo doseči. Nekateri potrebujejo za to več časa, nekateri pa celo zelo pozno ugotovijo, kaj je njihov namen v življenju.

Obdobje, ki ga preživimo v osnovni šoli, se mi zdi zato zelo pomembno. Takrat pridobimo osnovno znanje in neprecenljive izkušnje, v tem obdobju pa tudi odkrijemo svoje talente in se odločimo, kje bomo nadaljevali šolanje. Od te odločitve je tudi odvisno, kaj bomo postali v prihodnosti. Osnovnošolska leta so tudi leta, ko iz otrok zrastemo v mladostnike in postanemo že skoraj odrasli. V teh letih se začnemo torej izoblikovati v ljudi, kakršni bomo ostali do konca naših življenj. Zato smo lahko zelo hvaležni vsem učiteljem, ki so nam v času šolanja ne samo predajali znanje, ampak tudi svoje bogate izkušnje in nas usmerjali na pravo pot. Devetošolci s skupne poti zdaj odhajamo vsak na svojo, vsak bo sledil svojim sanjam in postal to, kar si je morda želel že kot otrok. Zagotovo se bo težko ločiti od sošolcev, s katerimi smo preživeli teh devet čudovitih let. Prehod iz osnovne v srednjo šolo bo zelo čustven, za mnoge tudi zelo žalosten, toda ko bomo začeli slediti svojim sanjam, nas bo vse prežela občutek sreče in prav posebnega ponosa. Hodimo naprej po poti do naših ciljev, do uresničitve naših sanj!

Vesna Melanšek, 8. b
KAM, OBLAKI, PREKO POLJA, KAM?
Naša misel, šolsko leto 1985/1986, št. 1

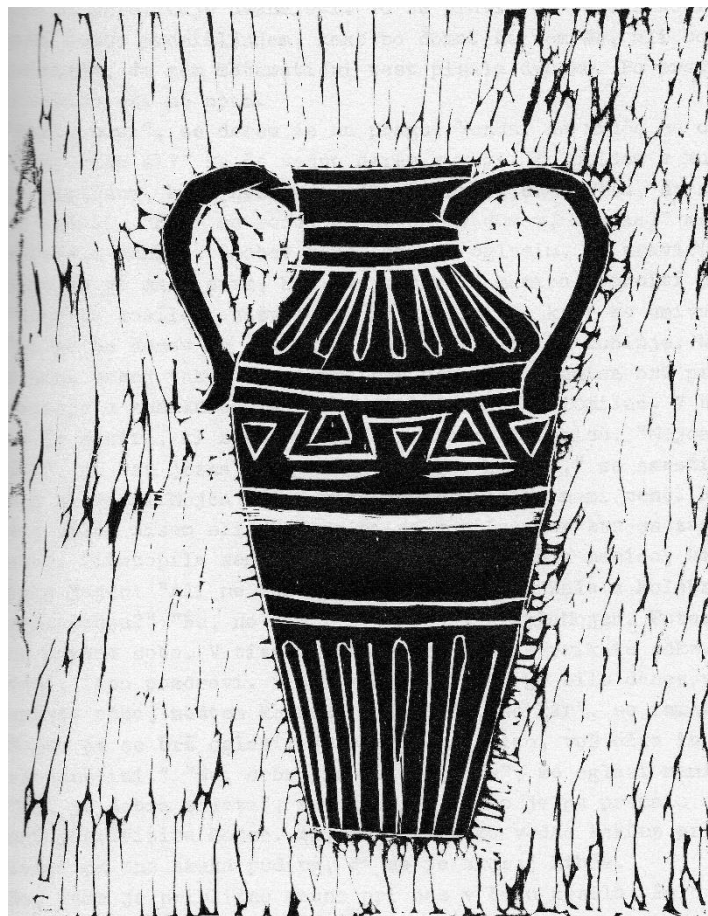
Zazrem se. Zazrem se v nebo in se zamislim: »Kam, oblaki, preko polja, kam?« Da, kamor bodo šli oblaki, kaj jih bo zanesel veter? Je usoda njih zapisana v vetru? Pomislim: »Ali nisem jaz eden izmed oblačkov, ki brez cilja, brez smeri 'tavajo' po nebu?« Da, tudi jaz sem ena izmed tisočih in tisočih. Tudi jaz sem oblček, ki čaka, da bo zapihal veter in me odnesel. Odnese, odnese ... odnese v daljavo – ali pa ...

Bili smo majhni, razposajeni, s torbicami na ramah, ki so bile skoraj večje kot mi. Bili smo prvošolčki. In ustanovili smo skupnost, v kateri smo dan za dnem živeli, se igrali, učili, veselili, jezili, žalostili. Vseh osem let. To skupnost bom po vseh teh letih morala zapustiti. In poslovili se bomo. Odšli bomo iz skupnosti, ki nas je družila dolgih osem let. Vprašali se bomo: »Kam, kam naj grem?« Vsak bo odšel svojo pot, pot svojega življenja.

Zapihal bo veter in vse nas raznesel po nebu. In vsak bo »zaplul« v svojo smer. V smer, ki je zapisana v vetru.

ESENCA STIHA (pesemska besedila)

Slutiš v daljavi, kako se v meglico ovita in v soju medlih kresnic razrašča pesem? Drobno, nežno stopiclja naproti in se vseda v srca. Sladkoben šepet besed, ki jih bruha ognjenik – počasi in vztrajno. Sprva črke nalahno tlijo, tu in tam kakšna pobegne, zatem se ob tresenju in premikanju spojijo v besede. V vrelišču postajajo mogočne, se stikajo in odbijajo. In ko postanejo vsemogočne, poletijo v svet. Dežujejo po razsušeni zemlji in jo napajajo z eliksirom življenja. Tako nastajajo naše pesmi. Pesmi za dušo, pesmi za srečo – pesmi za kristalno srce. Ko se ognjenik umiri, navidezno potihne, zavro besede v žarečem kotlu v kočici pod gorami. Neutrudno se lepijo ena poleg druge, kujejo povedi, odstavke. V vročični vznesenosti kot para švignejo skozi dimnik v širo prostranstvo, da se dotaknejo mene in tebe. Besede zate in zame – besede mojega sveta ujete v odsevu tvojih oči.

Jasmina Cijan, 7. a

VAZA

Mlada misel, šolsko leto 1977/1978, št. 2

Nana Šeško, 7. a

PUŠČA(MO) SLEDI

Tematsko glasilo Vse poti vodijo v Šempeter, šolsko leto 2014/2015

Skozi okno svoje sobe – Šempeter.
Za dolgo pot pod noge – Šempeter.
Mimo reke in vasi – Šempeter.
Mimo najstniških oči – Šempeter.
Mi v glavi roji – Šempeter.
V spominu doni – Šempeter.

Me pospremi na dolgo pot – Šempeter.
Mi svetuje, govori – Šempeter.
Se v spominu iskri – Šempeter.

Pa čeprav vse reči,
so majhne sledi,
so pa prave, edine,
njih spomin nikoli ne mine.

Šempeter.

Natalija Dolar, 8. a

PRVO

Naša misel, šolsko leto 1986/1987, št. 3

Moj prvi ples.
Najin pravi ples.
Ne smeva ga izpustiti.
Pridi ...
Tam bom ...
Čakala te bom ...
Čakala bom nate,
ki si me prvi popeljal v svet čustev.
S tabo je bilo vse prvo –
prvi dotik, prvi poljub, prvi objem ...
Prvo najlepše.
Čakala bom na prvi ples,
na prvo prepletanje prstov ...
Čakala bom, veš,
a bojim se, da zaman.

Lara Krajnc, 5. a

POTOVANJE MLEČNE CESTE

Naša misel, šolsko leto 2009/2010

Tja čez vse te galaksije,
tam se mlečna cesta vije.
Zdaj pri Marsu se ustavi,
zdaj z Merkurja nas pozdravi.

Je že Zemlji čisto blizu,
vidi reke, morja, hiše.
Potlej pa še zraven Afrike
majhen otok nam jo nariše.

Kot ste slišali, popotovanje
mlečne ceste lahko ni.
A ga vsak dan opravi za planete,
da so zadovoljni vsi.

Dejan Urankar, 6. a

POMANJKANJE

Naša misel, šolsko leto 1980/1981

Zdaj več pralnih praškov ni,
ves narod zdaj »kriči«.
Pa kave tudi ne,
zdaj police prazne so vse.

Pralni stroji zdaj so se ustavili
in se niso več s perilom bavili.
Kave nismo več mleli,
v skodelice je deli.

In naenkrat se je spremenilo!
Pomanjkanja ni več bilo.
Kave je zdaj dosti,
da ni treba več zanjo pros'ti.

Stroji so s praški začeli perilo požirati,
z Bohorjem ga spirati.

Jana Ušen, 6. b

ZA DEVETIMI GORAMI

*Zavetje domišljije skriva mojo zgodbo,
šolsko leto 2012/2013*

Tam zadaj za devetimi gorami,
kjer sonce se predrami,
tam zadaj, kjer hudournik zliva se v noč,
tam stoji dežela »Nesreča proč«.
Dan in noč nadzoruje človeško
razpoloženje,
povzroča ljubezni hrepenenje,
vojne bolečine.
Ko sonce iz obzidja izrine,
črne oči smrti privablja iz globine.

Strela švigne, grom predrami,
oči meščanov v strahu kričé,
le kaj bo z nami?
Ko pa zjutraj sonce vstane,
dobro obrodi polje,
nasmeh privre na človeška lica.
Takrat zaključi se življenja pravljica,
ki je ena sama večna mavrica.

Sergeja Planko, 8. b

POGOVOR

Naša misel, šolsko leto 1986/1987, št. 3

Ponovni metež ...
Piš zadušljivega zraka,
človek sredi oblaka.
Med nama zaprašena navlaka,
medtem ko izvir zamaka.
On pa naklada, naklada,
kot je njegova navada ...
Piš zadušljivega zraka,
človek sredi oblaka.
Kot sanjski otrok,
znan mu ni ne jok ne stok.
Odpri oči, poglej realno –
vidiš, življenje ni tako mikavno.

Vesna Kamenšek, 9. b

PODAJ MI ROKO

*Zavetje domišljije skriva mojo zgodbo,
šolsko leto 2010/2011*

Podaj mi roko,
odpelji me daleč stran,
tako da nikoli minil ne bo ta dan.
Kaj če dnevi so nama šteti,
ali si prenehava želeti,
da skupaj večno bi bila,
potem končajva vse raje tukaj, zdaj!
Zato podaj mi roko in odpelji me stran –
saj samo v tvojem objemu
čutim pravi bit srca.

Neža Pogačar, 8. b

PRIČAKOVANJE

Šolsko leto 2015/2016

Pričakovanje se v začudenju razpira,
kot roža na vrtu.
Čez vsako snov prodira,
kot šivanka na prtju.
Je kot čudež do nepresežnosti,
ki te razočara.
Zaradi te prevelike težnosti
se velikokrat razpara.
Njene oči so velike,
prevelike za življenje dano.
Zato se razprši
v neskončno dušo ubrano.

Aneja Simončič, 6. a
PEVKA SLAVNA – TO SEM JAZ
Naša misel, šolsko leto 2009/2010

V jutranji zori se zbudim
in na ves glas zakričim:
»Danes je moj najboljši dan,
saj Hollywood bo obiskan.«

Tja sem bom z limuzino pripeljala
in na rdeči preprogi ljudem bom mahala.
V zlati obleki in z zlato sponko v laseh
bom vsakogar spravila v prisrčen nasmeh.

V visokih petah se bom zavrtela
in v ritmu melodije noro pesem zapela.
Vsi ljudje bodo noreli
in z mano pesem zapeli.
»Ni boljše zvezde, kot sem jaz!«

Jure Jordan Kozjak, 8. r.
SONCE
Naša misel, šolsko leto 2012/2013

Sonce nas vsak dan greje,
z neba se nam veselo smeje.
Če pa oblaki ga prekre,
nam že vse narobe gre.
Je zelo majhna zvezda v vesolju,
a velika krogla na obzorju.
Ko z jutranjo zarjo Zemljo obsije,
ji novo življenje vlije.
Čez dan pa daje zlato svetlobo,
ki daje nam najlepšo podobo.

Metka Dobravc, 8. r.
OTROCI SVETA
Metkina spoznanja, januar 1999

Slišali smo njihov jok,
gledali smo jih umirati.
A niti kriki na pomoč in njihov stok
nam ni povedal, da morali bi jim
pomagati.
Ti in jaz, mi čisto vsi,
morali bi se zavedati,
da potrebujejo našo pomoč,
pa četudi so od nas daleč proč.

Da, našo pomoč so pričakovali,
sanjali so o tem, kako nekoč si bodo roko
v znamenju miru in prijateljstva podali.
A nazadnje so postali žrtve kriminala,
za njimi je le pekoča vest in misel ostala:
»Vsi otroci tega sveta,
vsak deček, vsaka deklica.
Hočemo v miru življenje živeti,
izbrisati sovraštvo in ljubiti začeti!«

Tajda Jereb Cilenšek, 8. a
POLJUB
Tematsko glasilo Vse poti vodijo v Šempeter, šolsko leto 2014/2015

V srcu zelene
doline leži.

Poljubljajo ga
polja zlata,
sonce rumeno,
reka skrivnostna.

Poljubljajo ga
rože na oknih,
bele poti,
dobrota ljudi.

Meni privablja
smeh v oči.

Sabina Šere, 8. b

V SAMOTI

Naša misel, šolsko leto 1983/1984, št. 1

V temo zavija zdaj se pokrajina,
tam nekje v daljavi zvonovi pojo.
Več ne obliva nas radost sijajna,
ni več ne sije sonce svetlo.
Nekje na dnu srca glas mi odmeva,
saj se poskušam samoti upreti,
a brez prijateljev ni mi več dneva,
ves svet se hoče mi zdaj zdaj zapreti.

Ni te več tu. Odšel si od mene,
kot bi pozabil najino srečo, kot bi želel,
da mi radost uvene, kot pokapal
bi ljubezen gorečo.
Strl srce si mi kot oreh bi strl,
upihnil veselje kot upihnil bi srečo,
vendar spomina mi nisi zatrl,
spomina na najino ljubezensko srečo.

Pokrajina zimska vsa je že v temi,
zvonovi še vedno pojo in pojo.
A zdaj v srcuujem ni več tesnobe,
morda pa le kmalu mi bo spet lepo.

Špela Kert, 9. b

VETER

***Zavetje domišljije skriva mojo zgodbo,
šolsko leto 2010/2011***

Veter v temni noči tam pihlja,
želi si, da odidem tja,
tja, od koder ni vrnitve,
tja, v spomine žalosti brez rešitve.

Veter nosi me na ramenih svojih,
ne znam se mu upreti,
trudim se, a zaman,
moči izpuhtele so drugam.

Še malo moram potrpeti.
In konec bo, konec vsega,
vse prekrila bo temá.

Ščemi mi telo, bolijo roké,
padem, ne morem vstati –
globoko v črnino pogoltne me.

Sara Gačnik, 9. a

ŽIVLJENJE

***Zavetje domišljije skriva mojo zgodbo,
šolsko leto 2010/2011***

Hodila sem po poti življenja –
bila je dolga in težka,
a pomenila mi je vse.
Hodila sem po poti življenja –
a konca ni in ni bilo,
a nisem se ustavila.
Hodila sem po poti življenja –
ovir je bilo na tisoče,
a sem jih premagala.
Hodila sem po poti življenja –
a ne sama,
z mano bilo je njegovo srce.

Tonja Balek, 8. a

ODGOVORNOST

Naša misel, šolsko leto 2008/2009

Tvoje rojstvo.
Rasteš.
Rasteš, dokler ne odrasteš.
Počasi se začneš zaljubljati.
Pride oseba. Hormoni ponorijo.
Prava oseba.
Ljubezen.
Postaneta par.
Nato čez nekaj let poroka.
In nazadnje še otroci:
... ENA VELIKA ODGOVORNOST.

Sabina Kulić, 8. b
PELJI, VLAKEC
Literarna priloga, šolsko leto
1996/1997

Pelji, vlakec, pelji, pelji,
po železni cesti tej,
vso gorje sveta pa zemlji,
ne sme postavljati nam mej.

Prvi je vagon pol sreče –
sreča kar kipi v nebo,
v drugem so veselja vreče,
v tretjem vse, kar je lepo.

V četrtem se vagon kar šibi
od teže slovničnih besed,
v petem so Savinjski hribi,
v šestem pridnost, znanje, red.

Sedmi je vagon cel sreček,
saj ljubezen pelje vlaček,
iz osmega moli bel smrček –
v njem se pelje moj pes Taček.

Deveti je poln mravljic –
ki posuše solzan obraz,
v desetem pa so knjige pravljic
za otroke, kot sem jaz.

Pelji, vlakec, pelji, pelji,
zlat pripelji s sabo dan,
žalost, srd in zlo pa odpelji,
saj tu klijejo zaman.

Ana Halužan Vasle, 9. a
PEČINA II.
Zavetje domišljije skriva mojo zgodbo,
šolsko leto 2010/2011

Zazrem se v daljavo
in vidim tam svojo pečino pogube.
V morju še vedno leži moje telo,
in moje srce še ne neha ljubiti.

A jaz sem drugačen.
Sem le duh, ki tava v temi.

A še vseeno poskusim.
Zaženem se dol, proti morju,
in prebijem gladino nekdanj mrzle vode.
Tam vidim svoje ledeno telo,
in nehote se zaženem vase ...

Začutim mraz, kot še nikoli,
in pljuča si želijo kisika,
z upanjem se zazrem naokoli
ter se požnem proti gladini ledenika.

Nato se prebudim iz otopelosti,
saj so le sanje,
in jaz sem le duh,
ki upajoč se nagiba vanje ...

Tadeja Zagoričnik, 8. a
PESMI NEKE LJUBEZNI
Naša misel, šolsko leto 1995/1996

Danes vem, da naivna sem bila,
ko vate sem se zaljubila.
A vseeno zopet sem naivna,
ko to ljubezen utapljam v solzah.
Kdaj te naivnosti mine?
Ti si mi dal pesniški navdih.
A vseeno zopet sem naivna,
ko to ljubezen utapljam v solzah.
Kdaj ta naivnost mine?

Zame si bil vse ...
Le prijatelj ne ...
Ljubila sem te ...
Ti pa zapustil si me ...
Lep čaroben dan podrl mi je svet.
Vedel si,
da ljubim te,
zato si izogibal se me.
Sošolko drugo si izbral,
mene ponižal in me izdal ...
Pozabljeni trenutki? Ne ...
Natrgan star papir edini je,
ki lahko nanj zjčemo se.
Edino te razumem,
ko omenim te!
Tebe, ki te ljubim,
tebe, ki ne ljubiš me.

Ljubezen ... potrebujem.
Pa ne katerokoli.
Tvojo ljubezen.
Tvoj objem.
Tvoj nasmeh.
Tebe, ki te ljubim!
Zakaj puščaš me?
Veš, da boli me srce?
Prosim te, ostani tu.
Ljubim te, želim si te ...
Nočem, da greš ... ostani še!
Imela sem prijateljico ...
Fanta vsakega lahko ima,
pa mi vzela je košček sreče.
Želela je več, želela je biti fantom všeč.
Izgubila je mene, vseeno ji je bilo,
pa se vprašam, ji bo kasneje tudi?

Tanja Četina, 8. a
SANJE
Naša misel, šolsko leto 1995/1996

Večkrat si prišel v moje sanje,
nikoli se nisem menila zanje,
kajti to je bil le plod moje domišljije,
ki ni ugasnila dolgo v noč.

Oh, tolikokrat si se mi smehljaj,
oh, tolikokrat si me poljubljal,
toda spet so bile le sanje,
sanje, ki razblinjajo se ob sončnem svitu,
ki razblinjajo se ob budilkinem krik.

Toda, ko si se mi noč za nočjo prikazoval,
se mi smehljaj in me ljubkoval,
začela sem verjeti v sanje,
da to le niso prazne marnje –
da to le ni plod moje domišljije,
ampak da boš moj princ na belem konju
in jaz princesa,
da se boš zaljubil vanjo.
Ko je vetrič pihal,
je liste okrog metal
in najino ljubezen odnesel ...

Ko je burja pihala,
sem jaz jokala.
Ko spet sonce je posijalo,
jaz sem se smejala
in si drugega fanta poiskala.

Skozi okno sem strmela v daljave
in mislila na boljše dni.
Ko ti dnevi so prišli,
sem se veselila,
ker tebe sem ob sebi imela;
ko pa ti si odšel,
vse lepe dneve s seboj si vzela.

Jerneja Jelen, 9. b

OBUP

***Zavetje domišljije skriva mojo zgodbo,
šolsko leto 2010/2011***

Strah v duši glasno zakriči,
nemočen krik v grlu obvisi.
Kot majhen ptič, ki se boji,
oprezam, a rešitve ni.

Ah ne, rešitev vedno je,
oglasi moje se srce.
Le skriva včasih se globoko,
za kakšno temno mislijo globoko.

Lara Kramberger, 4. a

ŠEMPETER

***Tematsko glasilo Vse poti vodijo v
Šempeter, šolsko leto 2014/2015***

Šempeter je zabaven kraj,
Šempeter je res pravi raj.
Vsi otroci drvijo,
v šolo hitijo,
se tam veliko naučijo
in dobre ocene dobijo.

Šempeter je zabaven kraj,
Šempeter je res pravi raj.
Po sredi reka teče tam,
zelenje svoje kaže nam.
Hmelja pri nas je res obilo,
kmetu se veselje je storilo.

Vsi smo zadovoljni in veseli,
da v takem kraju bomo še naprej živeli.

Nežka Zagoričnik, 5. a

SANJE

Naša misel, šolsko leto 2000/2001

Sanjam, da si princ,
princ na belem konju,
ki čaka le na me,
da pelje me v pravljice.

Usedem se na konja,
ki bel je kakor sneg,
oddirjam s svojim princem,
v pravljčni ta svet.

Ko ravnokar pridirjava
v pravljčni ta svet,
kakor padlo bi z neba,
zasliši se: drin, driiin!

To moja je budilka,
ki dere se na glas,
a kljub temu hrupu
slišim nežen glas – glas moje mamice.

Saša Lužar, 8. b

NI TE

***Literarna priloga, šolsko leto
1996/1997***

Ležim, tebe ni.
Zebe me, čutim?
Čakam na tvoj poljub,
na tvoje nežne roke, ni jih.

Solze mi polzijo po licu,
a tebe še vedno ni.
Odšel si. Zakaj?
Zakaj si me pustil samo?
Vem, vedela sem, da boš odšel.
Zakaj? Zaradi nje, vem.
Ona je kriva za to.
Ona je kriva,
da ni med nama več to, kar je bilo.

Odšel si.
Pustil si me samo,
to boli, boli preveč.

Z DRŽAVNIM PRIZNANJEM OVREDNOTENA BESEDILA IN DRUGJE OBJAVLJENA LITERARNA DELA UČENCEV ZADNJIH LET

Vijugasta pot, ki pripelje do izida šolskega glasila, je tako lahko mnogim zadovoljstvo in užitek. Mentorji usmerjamo učenčevo vedoželjnost in voljo po pisanju – izražanju najglobljih čustev, ki pogosto prerašča tudi literarno-teoretična in jezikovna vprašanja. Pomagamo jim z iskanjem dodatne literature, v trenutkih pa pišoče opogumljajo naši dobrodušni nasveti in spodbude. V vsak dosežek oziroma priznanje je tako nevidno vtkan tudi drobec našega truda, življenjske moči in znanja. To dokazujeta tudi dve nagrajeni glasili z naslovom Zavetje domišljije skriva mojo zgodbo literarne delavnice Esenca stiha in besede ter mnoga nagrajena besedila z državnih literarnih tekmovanj ter natečajev.

Mojca Divjak, 7. a

METULJ

Mlada misel, šolsko leto 1977/1978, št. 2

Lucija Povše, 7. a

NA KRESNO NOČ SE LAHKO ZGODI KARKOLI

Bodi pisatelj 2017, priznanje za najboljše literarno delo po izboru žirije v II. triadi, šolsko leto 2016/2017

Poletje se začne z najdaljšim dnem in najkrajšo nočjo. To je kresna noč, noč velikega ognja, ki ima poseben čar in posebno moč. Najdeš lahko zaklad, lahko si neviden, še dedek lahko postane otrok ... Povedala vam bom, kaj se je zgodilo letos ...

Bil je lep petkov večer, ko sem se odpravila na Stokarjevo kmetijo. Letos oni organizirajo zabavo na kresno noč. Na njihovem velikem dvorišču so že bile pripravljene klopi iz hlodovine. Postavljene so bile v krogu, na sredini pa je bil velik kres, ki so ga že prižgali. Janez in Polona Stokar, lastnika kmetije, sta imela sina Bojana. Stal je nekoliko stran od klopi in na žaru pekel klobasice. Bojan hodi na isto šolo kot jaz. Od nekdaj mi je bil simpatičen, ampak ga nikoli nisem zares spoznala. Šla sem k njemu in se predstavila. »Živijo, jaz sem Hana.« »Živijo, Hana. Jaz sem Bojan,« mi je odzdravil. Sama sem živela v bloku v mestu, zato me je zanimalo, kakšno je življenje na kmetiji. Rekel je, da je veliko dela s pridelovanjem hrane, pa tudi skrb za živali ni najbolj preprosta. Nato je začel govoriti o strojih, kar me seveda ni najbolj zanimalo. Pogledala sem, koliko ljudi je že prišlo. Bilo jih je okoli trideset. Videla sem Bojanovo mamo, ki je delila papirnate krožnike. Ko sem opazila svojo prijateljico Evito, sem se na hitro poslovila od Bojana in odhitela k njej. Pozdravili sva se. »Hej! Komaj čakam počitnice,« je rekla.

»Jaz tudi. Najbolj se veselim tega, da ne bo več matematike.« Sedli sva na eno izmed klopi, jedli klobasice in opazovali ogenj. Čez dobre pol ure je prišel Bojan in me povabil, da si grem z njim ogledat kmetijo. »Lahko gre tudi Evita zraven?« sem vprašala. »Em ... Mislil sem, da bi šla sama ...« je rekel in se nerodno nasmehnil Eviti. Vprašujoče sem jo pogledala, kot bi hotela reči: »Te ne moti?« »Vidva kar pojdiva,« je odgovorila na moj pogled. Tako sva odšla. Bojan mi je pokazal hlev, v katerem so bile krave. Skremžila sem se. Bojan je to opazil in šla sva ven. »Oprosti. Živim v bloku, zato nisem navajena takšnih vonjav.«

»Saj je v redu. Vodil sem že veliko ogledov, saj veš, ko učitelji pripeljejo učence na kakšno kmetijo. In verjemi, vedno se je našel kdo, ki mu ta vonj ni bil všeč.« Zasmejala sva se. Potem sva šla na bližnji grič in sedla na tla. Od tu si lahko videl celo vas. Ko sem gledala v dolino, sem tik pod gričem opazila majhno leseno hiško. Zdela se mi je zelo zanimiva. »Je tudi tisto vaše?« sem vprašala Bojana in odšla proti hiški. »Ne! Ne, ni naša, sosedova je. In ... in zelo je jezen, če kdo vohlja tod okoli,« je prisopihal za mano. »Ni videti, da bi bil zdajle kdo tu. Se pravi, da lahko greva pogledat, ne?« sem mu rekla.

Vstopila sva. V hiški je bila samo ena soba. Raztrgane rjuhe so visele prek oken, verjetno zato, da kdo ne bi videl v hiško. Stene so bile plesnive in umazane, deske na tleh so škripale.

Miza in stoli so prevrnjeni ležali na tleh iz blazin, ki so bile razmetane po sobi, je kukalo perje. Vse je prekrivala debela plast prahu, tudi pajčevin je bilo dosti. Smrdelo je po vonju iz hladilnika, polnega plesnive in pokvarjene hrane. »Fuj, še hujše je kot v vašem hlevu. Kaj se je zgodilo tu?« sem rekla in si z roko zamašila nos. Bojan je izgledal, kot da je pravkar videl duha. Ritensko se je začel umikati proti vratom. Stekel je ven in pustil vrata odprta.

»Neeee, počakaj me!« sem zavpila. Ko sem že bila pri vratih, so se pred mojim nosom zaprla. Zaslišala sem škripanje. Nekdo se je zasmel, kot bi se smejala coprnica. Pritisnila sem na kljuko, a vrata se niso odprla. Nekdo se mi je približeval, ampak nikogar nisem videla. Zakričala sem in se z vso težo naslonila na vrata. Končno so se odprla. Stekla sem, kakor hitro sem lahko. Bila sem na vrhu griča, ko sem se zasopla ozrla nazaj. Hiška je bila videti natanko takšna kot prej in nikogar ni bilo v bližini. Šla sem naprej. Ko sem prišla na dvorišče, sem vprašala Bojanovega očeta, ali lahko dobim kozarec vode. »Kar v kuhinjo pojdi. Mislim, da je tudi Bojan tam. Ti bo povedal, kje so kozarci,« mi je odgovoril in se mi prijazno nasmehnil. Zahvalila sem se in odšla v kuhinjo. Bojan je ravno pritekel vanjo, in rekel: »Kje si pa bila? Povsod sem te iskal!«

»Zakaj pa?« sem vprašala. »Morava se pogovoriti,« mi je odgovoril. »Oprosti zaradi tistega v hiši.«

»Ne, ti oprosti meni. Posvaril si me, jaz pa sem vseeno šla notri,« sem se mu opravičila. »Ne, mislim ... Hotel sem reči ... Veš, moja mami se vsako polno luno spremeni v čarovnico. Lahko je nevidna, če hoče. Težava je v tem, da se takrat ne more obvladati. Zato smo postavili tisto hiško. Vsakič jo zapremo vanjo. Velikokrat je razgrajala, prevračala stvari. Ko se je zdanilo, se je preobrazila nazaj v »normalnega« človeka. Ker sem vedel, da bo nocoj v hiški, sem ti poskušal prepričati, da vstopiš.«

»Oh, Bojan, tako mi je žal. Nisem vedela,« sem rekla.

»Saj nisi mogla. Moral bi ti povedati, preden si šla v hiško.« Nekaj časa sva bila oba tiho. Ko sem vstala, je rekel: »Hana, vesel sem, da si moja prijateljica.« Nasmehnila sem se: »Jaz tudi.« Skupaj sva šla na dvorišče. Tam ni bilo več nikogar, kar niti ni bilo tako čudno, saj je bilo že pozno. Ravno sva šla mimo kresa, ki je še vedno gorel. »Poglej! Nekaj se premika!« sem vzkliknila. »Misliš na ogenj? Veš, plameni se običajno premikajo,« je rekel Bojan in me zaskrbljujoče pogledal. »Pa ne plameni, nekaj je v ognju!« sem rekla. Bojan je stopil poleg mene in se zazrl v žareče zublje.

Sredi ognja je lebdel nekakšen mehurček in poskakoval na mestu. »O, pa res!« je vzkliknil Bojan, ko se mu je posvetilo, o čem govorim. »Kaj misliš, kaj tista poskakujoča kroglica počne tam?« Odgovorila sem mu: »Nimam pojma ...« Takrat je lebdeči mehurček skočil iz ognja. Velik je bil približno dva centimetra.

Opazila sva, da ga obdaja nekakšna žareča modra svetloba. Še vedno poskakujoč je odletel čez dvorišče proti griču. Z Bojanom sva stekla za njim. Ko sva bila na vrhu, sva opazila, da gre v hiško. Spustila sva se z griča. Tedaj je hiško napolnila zaslepljujoča svetloba, ki se je širila in širila, tako da z Bojanom nisva mogla več gledati in sva si zakrila oči. Nekaj je počilo in svetloba je izginila. Previdno sva šla k hiški in odprla vrata. Notranjost je bila čisto drugačna kot prej. S stropa je visela luč in razsvetljevala prostor, prek oken so visele lepe, kremno bele zavese. Stene so bile na novo prepleskane, blazine niso bile raztrgane in stoli so bili lepo pospravljeni za mizo. Za pajčevinami in prahom ni bilo več sledu in tudi smrdelo ni več. Na tleh, sredi sobe, je ležal črn plašč. »Kje pa je potem?« je vprašal Bojan, a ravno takrat je na sredo sobe stopila gospa Stokar. Oblečeno je imela karirasto srajco in kavbojke, lase pa je imela spete v čop. »Mami!« je vzkliknil Bojan in jo objel. »Kako to, da nisi več čarovnica? Saj je še vedno polna luna!«

»Tega pa res ne vem. Saj se spomniš dedka, vedno je govoril, da se na kresno noč lahko zgodi karkoli,« je rekla Bojanova mama. »Ja, enkrat mi je rekel, da se je leta 1952 kar naenkrat pojavil na neki plaži in je tam ostal pol ure, potem pa se je spet pojavil doma,« je povedal Bojan in se zasmejal. »Pridi, gremo domov, oči bo zagotovo zelo veseli,« je še rekel, nato pa smo šli.

Kot je rekel Bojan, je bil gospod Stokar vesel, a hkrati začuden. Fant me je čez deset minut pospremil domov, saj me je klicala moja mami. Vprašala me je, ali pride tudi Evita. Rekla sem, da je že šla domov. Ko sem ležala v svoji topli postelji, sem razmišljala o tem, kar je rekel Bojan o svojem dedku. Mogoče se res na kresno noč lahko zgodi karkoli ...

Ajda Ušen, 9. a

SANJAM, SANJARIM

Osnovnošolski haiku natečaj, nagrada žirije, šolsko leto 2017/2018

Sanje so lepe,
neizprosna resničnost
v našem svetu.

Sanjam o temi,
kjer smo vsi enaki,
večji in manjši.

Zala Grobelnik, 6. a

KJER SE PREPIRATA DVA, TRETJI ...

Literarni natečaj za najboljšo basen Vodnikove domačije, nagrada žirije, šolsko leto 2015/2016

V gozd je posijalo sonce in vse se je pričelo prebujati razen dveh lastovic, ki sta se v hrastovi krošnji prepirali zaradi slastne rdeče maline, ki sta jo zagledali pod drevesom. Obe sta jo namreč hoteli imeti, zato je vsaka trdila, da jo je zagledala prva.

Ker sta se tako glasno prepirali, sta zbudili pol prebivalcev gozda, med njimi tudi ježa, ki je prišel pogledat, kaj se dogaja.

Ker sta lastovici tako vreščali, sploh nista opazili, da je tudi jež v jutranjem soncu zagledal sočen sadež, ga utrgal in pojedel.

Ko sta se odločili, da dobi malino tista, ki prva prileti do nje, sta opazili, da je ni več. Grdo sta se spogledali in jezni odleteli.

Jež pa je s polnim trebuščkom zadovoljno legel v posteljo.

Lana Grudnik, 6. a

MUHA NE BO NIKOLI ČLOVEKOV NAJBOLJŠI PRIJATELJ

Literarni natečaj za najboljšo basen Vodnikove domačije, nagrada žirije, šolsko leto 2015/2016

Živela je muha po imenu Mici. Zelo rada je nagajala ljudem. Ko so spali, jim je brenčala okoli ušes, ko so bila okna čista, se je na njih pokakala, če so jedi zunaj, je skakala po krožnikih. Mislila je, da so ljudem njene vragolije všeč.

Nekega dne je muha Mici priletela v hišo, kot že tolikokrat poprej. Tokrat se je človek razjezil in začel je mahati z muholovcem. Mici ni vedela zakaj. Za mušji krempljček je ušla muholovcu. Ko se je zadnji hip izmuznila skozi odprtino med vrati, je pred njimi zagledala psa. Vsa prestrašena mu je hitela pripovedovati, kako je za las ušla smrti. Pes ji je povedal, da je ljudje sploh ne marajo, saj je nadležna in grdo brenči. Žalostna in hkrati razočarana, se je Mici odpravila domov. Doma si je prisegla, da ne bo nikoli več nagajala ljudem in da se bo naučila lepo brenčati. Naslednji dan se je spet pritihotapila v hišo. Usedla se je na rob police in opazovala gospodinjino pri kuhanju. Čakala je in čakala, a je gospodinja sploh ni opazila. Vonj pravkar pečene torte je bil vse bolj omamen. Mici si je rekla, da je zaobljuba ne zanima več in zletela je proti torti. Njene nožice so se potopile v dišečo mehkobo in sladka krema je napolnila njena usta.

Nauk zgodbe je, da je skušnjava močnejša od zaobljube.

Neža Ravnak, 5. a

BISER DRUŽINE

Nagrajena pesem festivala otroške poezije Rima raja v šolskem letu 2017/2018

Pravi biser je v krogu družine,
kot na primer moj brat Bine,
z njim ti hitro čas mine.

Ali pa sestra Urška,
sladka je kot hruška,
a včasih kriva je, da mi zraste buška.

Da sploh ne omenjam mame,
ki zjutraj hitro vstane,
da nas toplo objame.

Kaj pa oče?
Ta ves čas ropoče:
»A bi nehali težiti' mogoče?«

Ana Kumperger, 7. a

HMELJ – ZLATA DEDIŠČINA SPODNJE SAVINJSKE DOLINE

Literarni natečaj Medobčinske splošne knjižnice Žalec Zgodbe Spodnje Savinjske doline, nagrada žirije, šolsko leto 2017/2018

Hmelj je ena od prepoznavnih značilnosti Spodnje Savinjske doline. Pravimo mu tudi zeleno zlato, ker se je včasih veliko kmetov preživljalo z njim.

Ker je moja babica kot otrok iz Štor vsako leto hodila v Šempeter obirat hmelj, sem jo vprašala po njenih občutkih in doživetjih. Povedala mi je, da so imeli njeni stari starši veliko njiv hmelja, zato je vsako leto od 15. avgusta do 1. septembra šla na »delovne počitnice« v Savinjsko dolino in z 20 do 25 ljudmi obirala živo zelene sadove hmelja, da si je lahko zaslužila denar, s katerim so ji starši kupili šolske potrebščine. Opisala mi je tudi, kako je potekal njen »počitniški delovni dan«.

Zbudila se je približno ob 7.30 zjutraj in ob 8. uri šla na njivo z ostalimi »obirovci« obirat hmelj. Nekateri so bili na njivi že ob šestih. Povedala mi je, da je bilo zjutraj obiranje hmelja zelo zoprno, saj te je ob dotiku rastline močno zarsbela roka. Srbečica pa je nato trajala še cel dan. Zanimivo se mi je zdelo, ko mi je povedala, da je takrat hmelj rasel ob hmeljevkah, ne pa tako kot danes, ko se vzpenja po vrvicah, ki so napeljane na žičnico. Obirali so do teme, vmes pa so imeli tri obroke: zajtrk, kosilo in večerjo. Za zajtrk so največkrat jedli žgance. Za kosilo so največkrat imeli »tople murke z ocvirki in fižolom«, značilno jed za obiralce hmelja. Za večerjo pa je bilo vedno nekaj mlečnega, npr. mlečna juha.

Babica mi je povedala tudi, da so bili večeri zelo zabavni, saj so na dvorišču obirovci plesali, peli in se igrali razne igre. Včasih je kdo povedal kakšno šalo, ki so se ji potem vsi smejali. Večkrat so se med njimi spletle tudi ljubezenske vezi. Spali so v kleti, na koruznici. Ker so imeli stranišče zunaj, je bila ponoči pot do njega včasih zelo strašljiva. Kljub slabim dnem, ki so včasih prišli, mi je povedala, da so bile to nepozabne »delovne počitnice«.

Ker dandanes jaz z družino živim ob njivi hmelja, grem mimo ali ob njej večkrat na sprehod. Tako se pomirim, si prečistim misli, ker včasih ljudje to pač moramo narediti. Pogosto skozi okno svoje sobe gledam tudi te živo zelene cvetove oz. liste hmelja.

Spomnim se dneva, ko sem šla na sprehod. Bilo je poletje, počasi se je začelo že hladiti. In ravno takrat se je sonce začelo spuščati za hrib. Še zdaj se spomnim tiste žareče rumene svetlobe, ki je prodirala skozi liste hmelja. Iz hlačnega žepa sem potegnila telefon. Želela sem fotografirati hmeljišče s sončnim zahodom, a enostavno fotografija ni imela pravega čara narave. Telefon sem raje pospravila nazaj v žep in se prepustila užitku čarobnega večera. Česa takega še nisem videla. Hmelj se mi zdi res nekaj posebnega.

Čudovito je, če greš na sprehod poleti, proti večeru, saj takrat lahko slišiš kaplje vode, ki neenakomerno padajo iz namakalne cevi na liste, in kamenčke, ki trkajo drug ob drugega, ko hodiš po makadamski poti. To je res sproščujoč in pomirjujoč zvok za ušesa. Všeč mi je barva hmelja, ki se ti že od daleč naseli v oči. Mogoče bi bilo zanimivo poskusiti obirati hmelj, ampak mislim, da bi po enem dnevu obiranja imela drugačno mnenje o tem.

Vesela sem, da živim v takem okolju, da lahko (za)čutim dih narave takoj, ko stopim iz hiše, da se lahko ob sprehodu sprostim in zadiham svež zrak, opojni vonj hmelja in drugih rastlin, da sem del bogate kulturne dediščine, ki jo moramo skrbno negovati in ohraniti še za naše zanamce.

Laura Brglez, 9. b

JAZ OTROK – ODPIRAM USTA

Prejemnica zlatega priznanja z državnega tekmovanja za Cankarjevo priznanje v šolskem letu 2013/2014

»Vse se da v poeziji naučiti, samo dvoje ne. Ako nima tvoje oko svojih žarkov, ako nima tvoja kri svojega utripa – nikdar ti ne bo pesem sijala, nikdar ne bo pela,« je o poeziji zapisal slovenski pesnik, modernist Oton Župančič.

In res, kaj je poezija? Prava poezija je tista, ki se dotakne vsakogar; prava poezija je poezija, ki jo lahko vidiš v več barvah. In takšna vsem znanstvenim raziskavam še vedno ostaja skrivnost. Poezija je navigator potovanja v svet domišljije, razpetosti med svetovi, naročje besed ... Niko Grafenauer je zapisal, da je temeljna lastnost poezije ta, da v besedah obudi njihovo sveto skrivnost. Z besedami se začne človek zavedati sam sebe, se spraševati, kaj je, od kod je, s kolikšno popotnico ga življenje pošilja na pot. S temi vprašanji raste, se »kali«, zaznava čustva in vsak v sebi postaja pesnik.

»Človek nosi na svojih popotovanjih, ki so grmadenje spomina na spomin, vse s seboj. Nenehoma vse, kar se dogaja okrog njega in v njem, preučuje, da bi doumel, kaj je z njim. In bolj ko se temeljito in zagrizeno sprašuje, manj so odgovori jasni, večje skrivnosti so skrivnosti,« je v predgovoru pesniške zbirke z naslovom Skrivnosti, ki je namenjena odraščajoči mladini, zapisal literarni kritik Jože Snoj. O skrivnostih je pisalo veliko pisateljev. A, ko pomislim na besedo skrivnosti, se spomnim na pesnika, sodobnega književnika Nika Grafenauerja.

Pesnik Niko Grafenauer se je rodil v Ljubljani. Študiral je na Filozofski fakulteti na Oddelku za primerjalno književnost in literarno teorijo, kjer je tudi diplomiral. Napisal je mnogo pesniških zbirk za odrasle in otroke: Odtisi, Skrivnosti, Pedenjped, Nebotičniki sedite ... Dobil je tri Levstikove nagrade, Kajuhovo, Prešernovo nagrado in še nekaj drugih. V sodobni književnosti je ustvarjala tudi pokojna Saša Vegri. Zadnja zbirka, v kateri so njene pesmi, je izšla leta 2009. Zbirka Naročje kamenčkov je prav posebna in »/.../ zato ni mogoče, da ne bi sedla v srce in te spremljala vse življenje ter nadaljevala tudi med naslednje generacije,« je o antologiji zapisal Tone Partljič, ki je podpredsednik Bralne značke in aktiven pisatelj. S Partljičem se vsekakor strinjam, saj je antologija čisto svoj svet za nikogar in vsakogar in tudi tiste najbolj resne pesmi se v svojih glasovih smejejo. Človeško popotovanje se začne z rojstvom in vsak človek ima male ali velike skrivnosti. Tako kot tudi lirski izpovedovalec v pesmi Ne bom odpiral ust. Ob pesmi sem dobila občutek, da se otrok trudi dokazati svojo zrelost.

Zdi se mu, da starši ne bodo nikoli popolnoma zadovoljni z njim, vedno bo nad njim visela neslišna kritika. Verz »Joj, kakšen otrok!« se ponovi dvakrat – po mojem mnenju je pesnica z velikimi črkami želela pokazati bistvo pesmi in njene vsebine. Kot sporočilo sem razumela, da otroke pogosto prezremo, njihovih mnenj ne upoštevamo, ker so za nekatere preveč otročji. Tudi Grafenauer opeva tišino v pesmi Molk.

Vse pesmi v pesniški zbirki Saše Vegri širijo opazovalno in doživljajsko optiko v smeri nenavadnih zornih kotov, saj podirajo mnoge tabuje, so drugačne od drugih pesmi in predvsem nam ni več jasno, ali je sporočilo knjige namenjeno nam ali otrokom, in če se prebrano dogaja v nas ali v knjigi. Takšne občutke sem dobila predvsem v drugem razdelku, ki je namenjen otrokom, ampak bi se lahko tudi starejši marsikaj naučili. In ta razdelek je tudi najbolj poučen ter z največ tabu temami. V tej pesniški zbirki sem tako kot dr. Igor Saksida našla svojo pravo pesem, kot bi rekel Tone Pavček, »z rano in rožo zaznamovano«, ki je zaradi sporočila in velike metaforike pesem Vse bajke nočnih senc. Lirski subjekt je ženska, ki je obremenjena z življenjem, doživlja veliko tesnob, ker se ni mogla pogovoriti z nikomer (in vse tesnobe, ki jih molk rodi), zanjo je življenje igra čustev, želi si tišine morja in umika k sebi (naj tišina morja me oblije).

Jaz odpiram usta, ker si ne želim takšnih tegob, kot jih ima lirska izpovedovalka in nočem obžalovati izgubljene priložnosti za svoje mnenje. Naše mnenje nikoli ni napačno, vsak misli s svojo glavo in ima pravico do njega. Mislim, da je pesniška zbirka Naročje kamenčkov primerna za vse generacije, za najmlajše kot tudi za starejše, saj nikoli ni odvečno potovati v svet poezije. Pesniška zbirka nas popelje na poetično potovanje od otroškega pogleda na svet pa vse do odrasle ženske. Mozaik kamenčkov je sestavljen iz 75 pesmi, ki so nastale pod peresom Saše Vegri. Pesmi je izbral dr. Igor Saksida, ki jih je uredil in zbral v pet razdelkov. Prvi je namenjen mlajšim otrokom, sledijo pesmi za mladino, zadnja dva razdelka pa sta namenjena odraslim. Naslovi razdelkov: Zdravilne laži, Zakaj, kako in kaj, Cica, ptica, Bajke nočnih senc in Moje naročje. Poetično potovanje obogatijo še izvirne ilustracije Damijana Stepančiča, ki je iz kamenčkov sestavil mozaik. Pesniška zbirka mi je bila všeč, ker je zelo inovativna, drugačna, medgeneracijsko povezana, predvsem pa so v njej pesmi, ki so name naredile močan vtis.

Z Grafenauerjevimi pesmimi se lažje poistovetim in že iz naslova lahko izvem, kaj bo pesem opevala. Kot zbirka pa me je vseeno bolj pritegnila antologija Naročje kamenčkov. Prav to, da ljudje odpiramo usta, nas dela edinstvene, drugačne od ostalih bitij in vsak je svoj kamenček, svet zase. Tako pesnik kot tudi pesnica sta me pritegnila s svojim jezikom. S. Vegri uporablja veliko metafor, okrasnih pridevkov, sinestezije. Grafenauerjev jezik je zavit v obilico metafor, okrasnih pridevkov. Ena izmed sestavin pa je tudi igra. »Tista žlahtna prвина, ki se zrcali v besedni igri, zdaj humorni poigravanjem, pa z blagim posmehom nad pojavom,« je v Kroniki zapisal Igor Gedrih.

Oba pesnika pa na svojevrsten način predstavljata velike skrivnosti, odgrinjata tančico skrivnosti življenja in ga vsak po svoje prikazujeta od njegovih igrivih začetkov pa vse do poslednjega hipa, ko se zazre v nebo in gre na dolgo pot.

Saša Vegri – to je njeno umetniško ime – se je rodila v Beogradu, umrla pa leta 2010 v Ljubljani. Nižjo gimnazijo je končala v Celju, nato pa je obiskovala šolo za umetno obrt. Je prva avtorica na Slovenskem, ki je v svoji poeziji spregovorila tudi o temnejših plateh otroštva, pokopala je mnoge tabu teme v slovenski mladinski književnosti. Napisala je pesniške zbirke: Mesečni konj, Tebi v tišino, Jure Kvak Kvak in druge. Njen prepoznavni znak je mnogoglasje, spreminjanje glediščnih točk, soobstajanje in sočasnost različnih pogledov. Za njen 75. rojstni dan je založba Miš izdala antologijo z naslovom Naročje kamenčkov.

Pesnica, ki je za pesniško zbirko Mama pravi, da v očkovi glavi leta 1980 prejela Levstikovo nagrado, ima veliko podobnosti z Grafenauerjevo prefinjeno pesniško besedo. Glavna podobnost se mi zdi ta, da oba pesnika silita bralca k razmišljanju o različnih skrivnostih. Tako Vegrijeva kot tudi Grafenauer nas vabita v naročje besed. Kakršnekoli so besede, kdorkoli jih zlije na list in »kuje stavek na stavek«, v kateremkoli obdobju so napisane, to ni pomembno. Temeljno je, da bralca nagovarjajo iz srca.

Eva Kumperger, 9. a

ZAJOKALA BO SPROŠČENA ZEMLJA

Prejemnica srebrnega priznanja z državnega tekmovanja za Cankarjevo priznanje v šolskem letu 2014/2015

»Oče, Sloveni se moramo spreobrniti. Oče, jaz jih poboljšam, ko bom starešina. In vojskovanja se moramo naučiti, vojskovanja od sovražnikov, če ne, bomo tepeni,« reče Iztok očetu Svarunu v mladinskem romanu Pod svobodnim soncem, ki ga je napisal slovenski pisatelj, duhovnik, dramatik in prevajalec Fran Saleški Finžgar.

Rodil se je v Doslovčah na Gorenjskem leta 1817 in umrl v Ljubljani leta 1962. Pisal je povesti (Gozdarjev sin), ljudske igre (Divji lovec), romane (Iz modernega sveta), novele (Zaroka opolnoči), črtice (Francetov France), potopise (Iz veselih časov) ... Svoje življenje je opisal v spominih Leta mojega popotovanja. Leta 1951 je dobil Prešernovo nagrado za življenjsko delo. Njegovo najbolj znano delo je mladinski in zgodovinski roman Pod svobodnim soncem. Gre za obsežno epsko delo z narodno vsebino, ki ima namen buditi narodno zavest. Izdajal ga je v Domu in svetu v delih od leta 1906 do 1907. Idejo zanj je dal Janez Ev. Krek, ki je želel, da pisatelj v knjigi obudi čase slovenske svobode in samostojnosti. Iz Kosovega gradiva mu je prebral: »Navajeni smo Sloveni, da si lastimo tuje ozemlje, ne pa, da bi si drugi osvojili našo. Taka bo naša navada, dokler bo kaj boja in kaj mečev.« K temu je dodal še: »Ali si slišal? Tako so odgovarjali naši starešini Oborom. Tu je prostor in polje za kralje fantazije. Povejte našim ljudem, da naši očetje niso bili tako hlapci, kot smo sedaj mi.« (Dom in svet, 1917; Izbrana dela V) in ga s temi besedami spodbudil k snovanju povesti davnih dedov.

Finžgar si je roman najprej zamislil kot trilogijo, vendar je zaradi primanjkovanja denarja in časa tretji del nadomestil epilog. »/.../ šlo mu je za zgodbo, ki naj odgovori na vprašanje: zakaj se je v zgodovini teh narodov obrnilo tako in ne drugače in kakšen nauk naj iz teh dogodkov velja za danes. Kaj izpričuje zgodovina in kaj ukazuje načelo lepega človeškega sožitja, ki ne velja samo za sedaj, temveč za vedno?« (Finžgar, Izbrano delo V). Zdi se mi, da je Finžgar resnično odgovoril na ti dve vprašanji in želel, da bi bil roman vedno aktualen. In to mu je uspelo, saj ga lahko vedno znova prestavimo v drugačna okolja, npr. v obdobje Karantanije, v obdobje med 1. in 2. svetovno vojno, v obdobje Jugoslavije, hkrati pa nas tudi danes spodbuja, da odidemo v svet kot Iztok in se vrnemo z novo rešitvijo za Slovenijo. Lahko bi rekli, da je kar brezčasen.

Nekateri kritiki so zgodbo pohvalili, drugi pa so jo skritizirali. Toporišič je zapisal: »Bralci prepoznavajo v Finžgarjevih delih samega sebe, svoje radosti in trpljenje, upe in razočaranje, poraze in uspehe. In če ne sebe, potem svoj narod ali del svojega naroda, kako se je trudil za boljši kos kruha, za ljubezen, lepoto in svobodo v davni in nedavni preteklosti.« (Petdeset najlepših po izboru gledalcev, 1978, spremna beseda). Popolnoma se strinjam z njim, saj sem med prebiranjem knjige začutila, da nisem dovolj ponosna na svoj narod in da bi morali biti nanj vsi bolj ponosni, čeprav je majhen in ne tako dobro poznan po svetu. Sami bi morali dokazati, da smo drugačni, najti nekaj, v čem smo zares dobri, ter se znali pohvaliti. Slodnjak je delo pohvalil, izpostavil pa je, da ni vedno dovolj prepričljivo. Z njim se strinjam, saj se mi je branje včasih le na trenutke zazdelo dolgočasno. Kritik Debevec je kritiziral predvsem, da je odveč razkošnost in razuzdanost bizantinskega dvora. Zapisal pa je tudi, da nekateri raje prebirajo zgodovino kot zgodovinske povesti, ker v njej najdejo čisto resnico (Finžgar, Izbrana dela V). Kritiki so kritizirali tudi predvsem črno-belo oznako oseb, kar tudi meni ni všeč. Bizantinske osebe so preveč negativne in nikjer ne najdeš nič pozitivnosti, razen pri Ireni in Epafroditu.

Finžgarjev jezik v romanu je izjemno liričen, saj vpleta številne arhaične besede, povedi v grškem jeziku, stilno zaznamovane besede, primere, metafore, brezvezje, mnogovezje ... Povest davnih dedov je sestavljena iz dveh delov po petindvajset poglavij z epilogom. Književna prostor in čas sta v romanu jasno in natančno določena. Zgodba se odvija v 6. stoletju, po naselitvi Slovenov na današnje ozemlje, ozemlje severno od Donave. Avtor si ju je izbral zato, da bi pokazal, da v zgodovini le nismo bili vedno nesvobodni, in opozoril na odločilen pomen (ne)sloge ljudstva, ki je bila ključna za obstanek naroda. Večplastnost romana se kaže tudi v številnih motivih, ki jih v njem zasledimo: spor med brati, spletke, spoznavanje krščanstva, zavist sobratov v antskih vrstah, želja, hrepenenje po svobodi, ljubosumje, domoljubje, vojna, maščevanje, zavezništvo med ljudmi, ljubezen, upanje v prihodnost ...

V 1. odlomku med motivi najbolj izstopata domoljubje in hrepenenje po svobodi, ko se Anti in Sloveni spet združijo in se odločijo napasti Bizanc, čeprav jih je manj. V 2. odlomku jih Nina Intihar primerja z Davidom, ki je bil manjši in šibkejši od Goljata, pa ga je vseeno premagal z zvijačo. Tako so Sloveni premagali tudi Toper in bi verjetno tudi Bizanc, če ne bi prišla zima. Strinjam se s trditvijo Intiharjeve, ki je zapisala, da Sloveni »*postanejo in ostanejo svoboden narod, ki želi ohraniti svoje pravice življenja in ne dopušča potujčenja*«.

Namreč, predvsem danes se moramo tudi mi Slovenci boriti, za kar si želimo, in ne smemo pustiti, da si nas drugi narodi podrejajo. Osrednja oseba prvega odlomka in knjige je Iztok, Svarunov sin, ki v romanu odraste in se nauči ogromno novih stvari. Iz zvestega pogana se z Irenino pomočjo spreobrne v kristjana. Iz mladeniča željnega slave se spremeni v odraslega, ki zvesto ljubi Ireno in se ne poveličuje. Hrepeni po svobodi svojega naroda, ki mu jo je vcepil njegov oče Svarun, a spozna, da brez znanja tega ne bo mogoče narediti. Želi, da bi Sloveni premagali Bizantince, ki jih je veliko več od njih, zato odide v Bizanc in se tam nauči vojskovanja po njihovo in ga prenese med Slovene. Zaveda se tudi, da bodo dolgo pot k svobodi zmogli le, če bodo enotni in povezani – Slovene bo vodilo zaupanje, spoštovanje in enakopravnost.

Vrline, ki jih potrebujemo tudi danes. Imamo tudi danes »svojega Iztoka«, ki bo znal iz nas povleči vse vrednote in nas združiti, da bomo končno poznali, da skupaj zmoremo velike reči, hkrati pa se naučili, da se je tako kot za svobodo tudi za državo potrebno nenehno boriti in jo »negovati«.

Iztoka bi lahko primerjali z Azbadom, ki je bil mogočen in cenjen vojak. Spoštovala sta ga tudi Justinijan in Teodora. Njegova največja želja pa je bila ponižati in ubiti Iztoka, ker mu je prevzel ljubljeno Ireno in ker ga je vedno premagal, mu to ni uspelo. S Teodorino pomočjo ga je spravil v ječo, ampak ga je Epafrodit rešil. »Kdor ljubi – je blazen,« si je Epafrodit večkrat rekel. Da ta misel drži, je dokazal Iztok, ki je vedno znova žrtvoval svoje življenje, da bi lahko srečal Ireno. Podobno kot je bil Iztok zaljubljen v Ireno, je bil Rado zaljubljen v Ljubinico. Hkrati pa tudi Azbad v Ireno in Teodora v Iztoka. Vedno znova se v romanu pojavljajo ljubezenski trikotniki, zato se na trenutke bralcu zazdi, da prebira »špansko limonado«, ne pa zgodovinskega romana. Zato se mi zdi ljubezen – poleg želje po svobodi – glavni motiv »povesti davnih dedov«. V prvem odlomku najdemo misel »zajokala bo sproščena zemlja.« Po desetletjih nesprestanih bojov, prelivanja krvi in pokopavanja padlih junakov, si zemlja želi, da padejo tisti, ki so začeli prelivati kri. Potem ko bo konec vojskovanja, bosta dež in rosa (prikazana kot solze) sprala iz zemlje vse sledi padlih vojakov in Sloveni bodo svobodno zaživel na svojih tleh.

V knjigah, ki so izročilo naših prednikov, se ohranjajo spomini na lepe, svobodne, a tudi težke, trde čase, ko so se dedje borili za našo domovino. Izročilo knjige je nenazadnje čarobno popotovanje v čase, kraje, tja onkraj, kjer je vse mogoče, kjer besede gradijo svet, o katerih sanjamo tu in za katere vemo, da se bodo ohranjali le v naši brezmejni domišljiji in Povest davnih dedov nam zagotovo ponuja vse naštet.

Neža Pogačar, 8. b

SVOBODA – REALNOST ALI ŽELJA?

Prejemnica zlatega priznanja z državnega tekmovanja za Cankarjevo priznanje v šolskem letu 2015/2016

Smo res svobodni? Lahko res storimo vse, kar si želimo? Ne, nihče ni popolnoma svoboden. Vsaj mislim, da nas dandanes vedno kaj omejuje. V okolju pravila obnašanja, v prometu prometni znaki, v šoli učitelji, doma starši, v službi nadrejeni ... Lahko pa smo svobodni navznoter, v svojem srcu. Lahko svobodno mislimo, a tega naglas ne smemo ali ne moremo vedno govoriti. Lahko svobodno delujemo, a takšni ne smemo vedno biti ...

Tudi te teme se je v svoji uspešnici dotaknil slovenski pisatelj in predavatelj Vladimir P. Štefanec. Poleg tega se je uveljavil tudi kot umetnostni zgodovinar in filozof, saj je na ljubljanski Filozofski fakulteti diplomiral ravno iz teh predmetov. Rodil se je 9. maja 1964 v Ljubljani in še vedno živi ter dela v Ljubljani.

Napisal je Morje novih obal, To se zgodi porednim fantom, Viktor Jelen, sanjač, Pariške zgodbe ... Poleg proznih piše tudi publicistična besedila o prevodni književnosti in likovni umetnosti. Njegova knjiga, nagrajena z nagrado večernica, je bila »Sem punk čarovnica, Debela lezbijka in ne maram vampov«, ki je realistični, deloma tudi problemski mladinski roman. Leta 2014 je bil izdan pri založbi Modrijan. Roman je napisan kot prvoosebna pripoved najstnice Daše – glavne protagonistke. Delno je avtobiografski, saj je dogodek z verigo resničen, tudi Štefanec je nekdanji panker kot oče v romanu. Knjiga je posvečena avtorjevi hčeri, ki je bila tudi prva recenzentka. Posebnost je zanimiv slog, ki se izraža v inovativni zgradbi. Roman ima 44 poglavij, analitično-sintetično zgradbo, črna, vložna poglavja predstavljajo Dašine vrednote, želje, dožemanje sveta in odnos do okolice. Celoten roman je zgodba prepletenka – pričetek novega poglavja se začne podobno kot konec prejšnjega. V delu zasledimo jezikovne posebnosti: raba slenga (skeri, sranje), posebne stavčne strukture (obrnjen besedni red; dodajanje mašil: Z besedili so lahko sporočili, da je v družbi marsikaj narobe in to.) z vmesnim vulgarizmom (»fak«). Izzivalen je tudi naslov (izvira iz Dašinega čarovniškega poskusa z očetom in imena profila: Debela lezbijka), ki ga razumeš šele, ko knjigo prebereš. Med motive knjige lahko prištevamo: nasilje v šoli, navidezno priznavanje drugačnosti, odrinjenost drugačnih, izključenost drugačnih, naraščajoči elitizem med mladimi in luknje v šolskem sistemu. Ima oster družbenokritični naboj, čeprav ne posega po drastičnih socialnih situacijah, zato pa morda nosi toliko bolj univerzalno sporočilo: pomembno je prisluhniti sebi in misliti s svojo glavo. Globok uvodni citat njegove knjige pravi: »Prihodnost še ni napisana«. Gaja Kos je v svoji recenziji knjige zapisala, da je omenjeni »roman z zanimivimi in dobrimi nastavki, ki pa žal, kot rečeno, ostaja nekoliko dolgočasen; takšen vtis nemara še podkrepi kontrast med udarnim naslovom in ne tako razburljivo vsebino.«

Naslov letošnjega tekmovanja je »Domovina med platnicami«, ki je domovina bralca – strastnega »črkohrusta«, ki lepoto domovine najde med besedami pesnikov, pisateljev – literarnih ustvarjalcev. Ki se lahko z literarnimi osebami poistoveti, živi in diha njihovo življenje.

Roman pripoveduje o raznolikem življenju malega slovenskega človeka, družin, skupnosti (šolskega razreda) in odnosih, ki vladajo med njimi. Branje mi je bilo v veliko veselje, saj sem se v knjigi marsikje našla ter poistovetila s samo protagonistko.

Svoboda. Beseda, pojem, včasih tudi želja, ki jo venomer srečujemo. Morebiti na plakatih, v pogovorih, na raznih predavanjih, ali nas preletava v mislih. Morda ravno zaradi dvoma o njeni resnični vrednosti. Mnogi ne vedo, kako je biti svoboden. Mogoče se jim bomo prav vsi na žalost pridružili, saj svobodnih »stvari« začenja primanjkovati. Vsak dan bolj se mi zdi, da je vse tako ali drugače nadzorovano. Nadzor zasledimo v bankah, saj je vse nadzorovano s kamerami, v prometu, ko vse skušajo opazovati policisti, v šoli, ko nas pod nadzorom skušajo obdržati učitelji, te pa ravnatelj ... Manjka precej zaupanja med ljudmi. V starih časih, morda niti ne tako daleč nazaj, saj mi je o tem pripovedovala mami, je bilo vse drugače. Vse, kar so imeli, je bilo zaupanje. Ni bilo kamer, znakov ali česar koli podobnega. Bili so ljudje z zaupanjem in zato svobodni.

Res je, da smo danes svobodni po zakonu, pa smo res? Je pa res, da imamo določene pravice, zaradi katerih prevečkrat tožimo in premalokrat kaj zares ukrenemo. Nismo svobodno aktivni. Daša se je tega začela zavedati prav na koncertu svojega najljubšega benda (Green Days). Prej je glede raznih nepravilnih, nepremišljenih stvari le negodovala sama pri sebi, potem pa je spoznala, da se samo ne bo nič popravilo. Iz pasivne osebe postane samozavestna, aktivna junakinja, ki se odloči, da bo posegla v svet in ga spreminjala, saj ji je ljubša možnost »da ostaneš in se boriš, boriš za tisto, v kar verjameš«, kot pravi komad njej ljubljene skupine. Zaradi njenega malce neobičajnega punk videza so jo namreč diskriminirali. Tako se je odločila, da jih bo poskusila prepričati v nasprotno, saj meni, da je drugačnost treba sprejeti. Prav na drugačnostih se gradi svet. Nikoli nismo bili vsi enaki, nismo vsi enaki, ne bomo enaki, in prav je tako. Zato menim, da se je odločila pravilno, saj se tudi sama vedno skušam postaviti zase in kaj spremeniti na boljše. Če samo čakamo, da to namesto nas stori kdo drug, ne bomo nikoli ničesar dosegli, ne bomo srečni. Če pa povemo, kaj si mislimo, smo lahko ponosni nase, tudi če nam zelenega ni uspelo doseči. Vemo, da smo poskusili, se trudili in mnoge vsaj vzpodbudili, da so »odprli oči«.

Prav ta aktivnost pa se nemalokrat lahko sprevrže v uporništvu, saj smo vsi ukalupljeni v svet nekakšnih, včasih tudi nesmiselnih pravil, ki nas siromašijo svobodnega razmišljanja. Morda prav to vzpodbudi nekatere posameznike, ki jih to moti, da skušajo glede tega kaj napraviti. Vedno več jih je, kar bi nam lahko dalo misliti. Tem ljudem lahko z drugo besedo pravimo »uporniki«. Zaradi tega je več pravil, nato še več upornikov, nastane še več pravil ... Prišli smo v začaran krog, iz katerega še nismo našli izhoda.

Prvi odlomek predstavlja dogajanje na dan v Dašini šoli po koncertu. To je bil dan, ko je bila Daša v središču pozornosti. V njenem razredu sicer vladajo »osrednji« z razrednim trojčkom na čelu – s šefico Ajšo in njenima pribočnicama Carmen in Tonjo. Poleg vseh drugih sošolcev jo je prišla o koncertu izprašat tudi Ajša. Njej je odgovorila z eno samo besedo, medtem ko je svoji novi klapi (Anja, Vid, Mica, Petra, Ivo), kjer je bila v središču pozornosti Daša, kar je bil za njo nek čisto nov, drugačen občutek, povedala še kaj več. Med drugim tudi to, da se je na tistem koncertu prvič v življenju počutila res živo.

To je bil tudi vzrok za njeno poslednjo aktivnost v svobodi. Ravno takrat je spoznala, da se na svetu samo ne bo nič spremenilo, spremeniti ga mora ona, ki skuša s svojim videzom in obnašanjem delovati uporniško, kritično do družbe, krivic, hinavščine in vseh mogočih stereotipov: glasba jo v njeni samosvoji drži vsekakor še posebej določa.

V glasbi, bolje rečeno v njeni najljubši skupini, se je pravzaprav našla. Pevec je postal njen idol, vzornik, junak in cilj življenja. Njen odnos do njega je veličasten, predvsem pa resničen. Občuduje tudi ostale člene skupine, vendar se ji zdi, da se lahko s pevcem najbolj poistoveti. Še bolj se lahko združi z njihovimi skladbami, njihovimi melodijami in zelo globokim besedilom. Svet, kateremu Daša pravi tudi bolan stroj, je okolje, v katerem vladajo pravila. Pravila določajo pomembneži, ki niso vedno tako pravični, pametni, nepristranski ... A kot pravi pesem pesnice N. Maurer z naslovom V ozadju, »barve pripadajo tistim, ki so spredaj«. Tako barve v Dašinem razredu pripadajo »osrednjim«, predvsem šefici Ajši, ki je pomembna predvsem zaradi svoje mame. Zato Daša nekega odnosa do okolja nima, kot tudi ne do teh, tako imenovanih »osrednjih«. Ima pa dober odnos do nekaterih drugih sovrstnikov, kot so njeni prijatelji oz. klapa (Anja, Petra, Ivo, Vid, Mica). Ta klapa se je nekako izoblikovala ravno tisti dan, ko se je glavna junakinja začela počutiti živo.

Od nekdanj je bila pravična do vseh, prijazna predvsem do tistih, ki so ji to vračali, uporniška do vsega, kar je na tem svetu narobe ... Vendar teh vrednot ni širila med druge ljudi vse do tistega dne, ko je spoznala resničnost o možnem spreminjanju življenja. Dobila je nove ideje in lastno samozavest. Sedaj je prepričana, da lahko stopi v svet in ga aktivno spreminja. Nekaj idej je dobila tudi v besedilu neke skladbe njene priljubljene ameriške skupine.

Z razmišljanjem drugega odlomka se strinjam, saj tudi sama menim, da moraš svobodo čutiti v sebi in da ti te svobode ne more nihče vzeti, redkeje pa jo lahko deliš še z drugimi. Te trenutke moramo ceniti, saj jih lahko kar v hipu izgubimo. Nič ni večno, trajno, vse se spreminja, kar je dobro, saj lahko tako v stvareh bolj uživamo, ker se za njihovo izgubo ne bojimo. Lepo je, da se tega zaveda tudi Daša, ki se je opogumila, da bo svoje »znanje« delila z drugimi in jim tako pomagala do boljšega življenja.

V knjigi sem zasledila stavek, ki se te hitro dotakne: »Danes je prvi dan preostanka naših življenj«, in že danes lahko svoje pusto, krivično življenje začnemo spreminjati na bolje, bolj pravično in drugačno. Prej ko začnemo, hitreje bomo živeli življenje, kot si ga sami želimo. Daša je s tem že začela. Kaj pa vi?

Jana Ušen, 9. a

BARVE PRIPADAJO TISTIM, KI SO SPREDAJ

Prejemnica zlatih priznanj z državnega tekmovanja za Cankarjevo priznanje v šolskih letih 2014/2015 in 2015/2016

»Barve pripadajo tistim, ki so spredaj,« je v pesmi V ozadju zapisala Neža Maurer. Glede na to, da največ bogastva pripada ravno »tistim, ki so spredaj« oz. v sredini, bi se z njenimi besedami delno strinjala. Sreča je namreč namenjena visokoletečim pticam, ki obvladujejo najvišje sloje neba. Namenjena je večini, družbi enako mislečih ljudi, ki nikdar niso fizično sami. Lahko bi rekli, da sreča pripada skupini, ker je pogoj zanjo nemara prav bližina sočloveka. Barvitost življenja je torej prednost osrednjih. To zaznam tudi v mladinskem, delno problemskem romanu Vladimirja P. Štefaneca – Sem punk čarovnica, Debela lezbijka in ne maram vampov.

Glavna junakinja romana – Daša je namreč pripadnica tistih, ki so v »ozadju«. Rekla bi, da je nekakšna »frikica«, ki si ne kroji življenja po merah elite. A kakor pravi 2. besedilo, je zategadelj prikrajšana za barvitost, ki pripada »osrednjim«. Prikrajšana je za ljubezen, prijateljstvo in sploh toplino sočloveka. V družbi, ki pod svojim navidezno strpnim površjem skriva izjemno ksenofobično in rasistično naravo, je »avtsajderka«, nerazumljena, nesprejeta. Dokler se tudi sama počuti čudno in »bedno«, so ji zato dobrine srednjih nepoznane oz. nedosegljive, ko pa po koncertu spozna, da ni sama. Ko se zave svoje moči, pa tudi njo oblije val sreče, odobravanja, ljubezni itd. Mislim, da njen preskok v »obsijanosti z barvo« nakazuje na povsem preprosto logiko sreče v življenju posameznika. Dokler si prepričan, da si v ozadju, izrinjen in nepomemben, je verjetno res težko zajeti življenje s polno žlico. Če pa si prepričan v lastno moč, se lahko stvari hitro obrnejo tebi v prid. Sicer pa iz lastnih izkušenj vem, da življenje ni tako črno-belo, kakor tudi samoodobravanje hodi z roko v roki z odobravanjem družbe. Za najstnika kot tudi za katerega koli človeka je namreč po moje izjemno težko zgraditi tolikšno samozavest, da bi je ne mogla prizadeti okolica. Iskanje samozavesti in sebi pristajajoče identitete je ena izmed problematik in hkrati sporočilo delno avtobiografskega romana Sem punk čarovnica, Debela lezbijka in ne maram vampov. Ostali motivi romana so sicer še medvrstniško nasilje, slab šolski sistem, ljubezen med očetom in hčerko, odhod na koncert benda vseh bendov itd.

Ker se tudi sama srečujem s podobnimi problemi, je roman na meni zagotovo pustil pečat. Poleg vsebine me je impresioniral, če ne zmedel tudi slog in oblika »neke vrste pripovedne prepletenke«, kot je roman poimenovala komisija za nagrado večernica, ki jo je delo tudi prejelo. Jezik romana je poln slogovno zaznamovanih besed, posebnih stavčnih struktur, zamenjanega vrstnega reda, ki skupaj z vulgarizmi ustvarjajo živo podobo urbanega mladostniškega jezika 21. stoletja. Zanimiva se mi zdi tudi sama zgodba, ki ima analitično zgradbo ter 44 poglavij, med katerimi se najdejo tudi posebna »črna poglavja«.

Nedvomno gre torej za domiselno zgradbo, ki se sklada z vsebino romana. Slednje je bila tudi želja Vladimirja P. Štefaneca, diplomiranega filozofa in umetnostnega zgodovinarja, ki se dandanes preživlja s predavanjem o fotografiji in pisanjem leposlovnih del.

Do danes jih je napisal že 8, med njimi tudi: Morje novih obal, Sprehajalec z nočnih ulic, Republika jutranje rose, 66.3 m². Njegovo prvo mladinsko delo – Sem punk čarovnica, Debela lezbijka in ne maram vampov – vsebuje tudi mnogo avtobiografskih prvin, saj je bil Štefanec nekoč tudi sam punker. Kljub temu pa po mnenju Gaje Kos delo ne prinaša presežka, ki ga naslov obljublja.

Kljub kritikam pa me je roman s precej realističnim prikazom mladostniškega doživljanja sveta več kot prepričal. Tudi sama namreč živim med vrstniki, ki so mi bolj ali manj podobni. Večinoma je njihov pogled na svet sicer popolnoma drugačen od mojega. Na podoben način se tudi Daša ne more ujeti z osrednjimi, ki predstavljajo bistvo 8. c-razreda, ki ga obiskuje. Vodja osrednjih je »afnasta« Ajša, ki ob začetku romana, ki se sicer zaradi analitične zgradbe dela pravzaprav dogaja po obisku koncerta oz. prelomne točke v Dašinem življenju, glavni protagonistki romana Daši iztrga uhan oz. ziherico. O tem dogodku govori 2. odlomek, ki nakazuje na Ajšino potrebo po vodilnosti. V času, ko se je opisano zgodilo, je Daša okrog sebe že zbrala svojo malo klapo drugačnežev, kar je ogrozilo Ajšino vodilno vlogo. Čeprav mislim, da je bila njena reakcija nekoliko pretirana, pa vseeno ni bila brez smisla. Pravzaprav je ravnala kot prava »alfa« tropa, ki se vedno bori za svoje mesto. S svojim dejanjem je pravzaprav branila svoje vrednote in svoj pogled na svet. Čeprav nam pisatelj ustvari občutek, da so njena nagnjena pokvarjena kot tudi njihovo uresničevanje, so v današnji družbi zelo vsakodnevna. Vseobsegajoče posnemanje televizijskih idolov je namreč stalnica v današnji družbi kakor tudi poenotenje vrednot tovrstnih »ovčic«. To pomeni, da so Ajšine vrednote zelo podobne vrednotam igralcev TV-nadaljevanj, ki jim po Štefanečevem mnenju ni modro zaupati niti krmljenje kokoši.

Zato ni čudno, da je Ajša egocentrična, ksenofobična in egoistična punca, katere vrednote so kopija vrednot TV-nadaljevanj. Kakor igralci v slednjih zato sovraži geje in lezbijke, drugačne, se neprestano dobrika učiteljicam itd. Čeprav se nam zdi, da so ovčice le »osrednji«, pa je v današnjem globaliziranem svetu ovčica že skoraj vsak. Pri kopici informacij je namreč inovativnost, posebnost zelo težka, če že ne skoraj nemogoča. Tudi Daša namreč sledi neki manjšini – punku. Čeprav vestno trdi, da sama noče slediti le punku, ampak le sebi, kar sicer začne uresničevati po koncertu, nekje ob začetku romana reče, da so »njihove ideje postale tudi moje,« pri čemer se navezuje na bend vseh bendov. Njene vrednote so torej prav tako kopija vrednot Green Dayjev. Zanka je zame le v tem, da Green Day ni dovolj popularen, da bi jo spremljal na vsakem koraku, zaradi česar ji ostane ogromno »prostega prostora« za sebi lastno inovativnost. Njene vrednote so torej še vedno lahko ljubezen do narave, živali, odklanjanje mučenja in trpinčenja, samozavestno odklanjanje avtoritete itd. Po drugi strani pa v romanu spremljamo še mnoge druge mladostnike, s sebi lastnimi težavami. Posplošeno gledano sta Tonja in Carmen kopija njune šefice Ajše, čeprav si ne drznem posploševati njunega notranjega doživljanja sveta. Pisatelj je bil po mojem mnenju pri opisovanju »osrednjih« rahlo preveč pristranski in njihovih osebnosti ni opisal, temveč jih le obtožil nesramnosti. Zdi se mi, da je v njih našel grešnega kozla za vse tegobe družbe. Čeprav je Ajšina klapa res nekakšna brezglava kopija medijev, se mi zdi, da ni nujno, da so njihove vrednote toliko pokvarjene. V procesu identificiranja se mladostniki namreč iščejo na različne načine.

Ajša se je zadovoljila z vzorcem »večine mladostnikov«, ki ga je našla na TV, Daša pa je svojo drugačnost stopnjevala do posnemanja punk benda. Sama lastne vrednote iščem predvsem iz knjig, pa od staršev, ki so mi pravzaprav privzgojili mnogo lastnosti. Kakor Daša zato ne prenesem mučenja živali, sprenevedanja itd., pa vseeno nisem idej iskala pri punk bendu. Zato zaključujem, da je ogromno odvisno tudi od vrednot naših staršev in okolja, kjer živimo. Vrednot Carmen in Tonje zato ne poznam, predvidevam le, da so vsaj na površju podobne Ajšinim. Na drugi strani se mi zdi Ajšin oboževalec in občasno pijan Vid zelo smešen primerek še ne identificiranega in ustaljenega človeka, ki vsaj uradno nima nobenega vzornika, ki bi mu pomagal oblikovati svoje ideje. Kot Daša ugotavlja, je zato enkrat za bratstvo in podobno, drugič pa bi najraje Slovenijo očistil Judov. Takšna nestanovitnost v vrednotah posameznika sodeč po romanu privede do pijančevanje (Vid), nemara tudi rezanja (Anja). To torej pomeni, da otrok oz. mladostnik na poti iskanja samega sebe nujno potrebuje nekakšnega idola, da mu lahko sledi. Od vzgoje in vsebine posameznikovega »srca« pa je odvisno, po katerih idolih se bo zgledoval. Daša je že po naravi dobra, prijazna, kot je to tudi Mica, s pomočjo benda pa si po moje pomaga, da svojih vrednot ne razproda, kot so to nemara naredili nekateri Ajšini privrženci.

Zdi se mi, da je ravno ta očitna razlika med načinom uresničevanja vrednot razlog, zakaj se »osrednji« ne morejo razumeti z »avtsajderji«. Kot je namreč očitno tako iz romana, kot iz 1. odlomka, Ajša Daše ne prenese, ravno tako kot Daša Ajše ne. Glavna protagonistka romana in vodja razreda namreč ustvarjata dva povsem različna pola, ki bi se sicer po vseh pravilih morala privlačiti, a se vseeno več kot očitno ne. Dokler je bila Daša še pasivna protagonistka, ki se ni preveč upirala in je svojo drugačnost kazala le z načinom oblačenja, jo je Ajša še nekako prenašala.

Čeprav ji je neprestano težila v zvezi z načinom oblačenja, se vsaj fizično ni znašala nad njo, kar se v 1. odlomku več kot očitno dogodi. V trenutku, ko je Daša postala aktivna borka za lastne vrednote, ki je ustvarila svojo klapo, pa se je v 8. c-razredu nekaj spremenilo. Domnevam, da Daša ni bila več le »avtsajderka«, postala je nasprotnica. Nemara se je Ajša zbala, da bi izgubila svoje podanike. Slednji so se je po moje držali le zaradi možnosti, ki jim jih je nudila. Z njo so lahko živeli v ospredju, če so si to zaslužili ali ne, kot pravi 2. besedilo. Kot stranskemu opazovalcu igre, se mi tako zdi, da tudi osrednji niso tvorili povsem spontanega kroga prijateljev, čeprav so svoja duševna nagnjenja uresničevali na podoben način. Dašina klapa na drugi strani pa je tvorila krog prijateljev, ki so se povezali iz čiste nuje po preživetju, kot je v intervjuju z Vesno Sivec Poljanšek dejal Vladimir P. Štefanec. Njihovi odnosi torej prav tako niso samo prijateljski, temveč bolj sotrpinski.

Lahko bi torej rekla, da je dandanašnja družba sestavljena iz dveh skupin. Ena je v ospredju, druga pa v ozadju (2. besedilo). Pripadniki obeh skupin se po moje povežani bolj naključno, kakor pač nanese življenje. Sama verjetno trenutno spadam v tisto skupino, ki so ji barve življenja tuje. Vem, da sem nekoč tudi sama imela izbiro, a sem izbrala samostojno pot in življenje v temi. Sicer je res, da se te svoje izbire nisem nikdar zavedala, prišla je tako zelo spontano, rekla bi da neprisiljeno. Kar na enkrat sem se znašla na drugi strani. Vseeno pa imam občutek, da ta moja spontana »odločitev« ni ravno dokončna.

Mislim, nikoli verjetno ne bom del tistih »osrednjih«, a vseeno to ne pomeni, da ne bom užila lepote in barv življenja. Čeprav mi je včasih težko, predvidevam, da bom nekoč le našla neko skupino, ki ne bo le družba naključno povezanih drugačnežev, temveč skupina ljudi z menimi podobnimi vrednotami. Do takrat pa bom poskusila ostati zvesta svojim vrednotam in kot pravi znana pesem benda vseh bendov – Bulvar razbitih sanj, bom samotarila in čakala, da me morda nekdo najde.

Nana Šeško, 9. a

NOV LIST

Prejemnica zlatega priznanja z državnega tekmovanja za Cankarjevo priznanje v šolskem letu 2016/2017

Partljič v svoji komediji Moj ata socialistični kulak opisuje čase po vojni. Takrat so se obračali novi listi, brala so se nova poglavja, nove knjige. Pavček je v svoji pesmi VI. zapisal: »Čas se je v novo ero zaskukal,« s tem pa povedal, da je vojna v Partljičevem primeru odnesla stare čase in v Partljičevo rodno Pesnico pripeljala nove.

Tone Partljič je slovenski pisatelj, dramatik, scenarist in politik. Rodil se je leta 1940 v Mariboru. Služboval je kot predmetni učitelj, dramaturg in umetniški vodja, do upokojitve je pa deloval kot poslanec. Piše črtice, novele, romane in dramska dela. Njegova dela za mladino so Hotel sem prijeli sonce, Slišal sem, kako trava raste, Dupleška mornarica in še mnoge druge. Odrasli ga poznajo predvsem po dramskih delih in televizijskih igrah.

Za svoje delo je osvojil Levstikovo nagrado, Grumovo nagrado, Glazerjevo nagrado in nagrado Prešernovega sklada. V njegovih delih zasledimo predvsem hvaležne satirične teme in trpek humor. Njegova avtobiografska satira o agrarnem, Moj ata, socialistični kulak, je nastala leta 1983 v dobri polovici dneva. Je komedija o agrarni zemlji in revni družini, ki jo za kratek čas dobi, nato pa ji jo odvzamejo. »Je zgodba o usodi malega človeka, pri čemer zlo ne izhaja iz ljudi, temveč prihaja nekje od zgoraj (z vrha družbene lestvice) ali pa od daleč (odmev iz državnih centrov),« je zapisal N. P. Tasić. Njen dogajalni kraj je v okolici Maribora, dogajalni čas pa povojni (1945–1948). Napisana je v štarjerskem narečju in ima osem slik (Vrnitev, Prevzgoja, Agrarno, Socialistični kulak, Ljubosumnost, Politika, Komisija in Vrnitev). Obsega motive, kot so boj za oblast, oblast proti cerkvi, družinska sreča, manipulacija, ljubosumnost.

Leta 1981 je napisal »zbirko 14 spominskih črtic«. V njej prikazuje spomine na svoje otroštvo, iz njegovih spominov pa nastane obsežno besedilo. Vsaka črtica v njej je napisana na podlagi drobnega dogodka, z njimi razkriva svoje razpoloženje ali kakšen zanimiv pripetljaj. Kraj in čas sta v črticah resnična (Pesnica pri Mariboru, čas po drugi svetovni vojni), a prikazana tako, kot jih vidi otrok tistega minulega kraja in časa. Iz povezovanja Partljičevega in današnjega otroštva izhaja sporočilo dela, tj. mozaik doživljanj glavnega literarnega junaka.

Motivi črtic so raznolikost sveta, ki obdaja Partljiča kot otroka, pisane podobe narave, podobe človeške nravi ali značaja, pripadnost družini, izobčenost, krivice, nasilje, revščina, kruh, doživetje življenja od otroštva do smrti (Balada o kozji). V besedilu Tone Pavček ugotavlja, da se Partljič loči od večine slovenskih komediografov in da se mu ni problem nasmejati ali pa nasmejati nas. To je značilnost Partljičevega pisanja. Celotno delo (Hotel sem prijeli sonce) zaznamuje komičnost – še tako trpko, ganljivo situacijo pospremi smešni otroški komentar ali smešni pisateljevi odrasli komentarji. Komedijski efekti v Partljičevih delih izhajajo iz nasprotja med starim in novim svetom (po vojni). Komična perspektiva Partljičevega pisanja se v komediji kaže z uporabo različnih narečnih besed, vulgarizmov, ruskih ljudskih in cerkvenih pesmi in izborom imen (npr. Olga – naivka).

V pesmi Pavček govori o novih časih, časih, ki še prihajajo oz. so že prišli. Pravi, da se je: »Čas v novo ero zasukal,« s čimer je želel povedati, da so danes drugačni časi. Partljič, prvoosebni pripovedovalec, v svojem delu Hotel sem prijeli sonce, pretekle čase, ki jih opisuje z vidika mladega Toneta, neprestano povezuje s časom njegove hčerke. Ta čas je naš čas. Prilaga tudi lastne odrasle komentarje, s čimer celotno delo aktualizira. Sporočilo pesmi vpliva na Tinčka in na Tončka. V komediji, ki se dogaja po drugi svetovni vojni, ko nihče ni bil popolnoma prepričan, kaj sme in česa ne, so vse literarne osebe rahlo zmedene. To je opravičljivo, saj nihče ni vedel, kaj bosta prinesla tranzicijsko in posttranzicijsko obdobje. V ospredju je Vanč, ki neprestano opozarja, naj bo družina previdna, naj pazi. Kasneje pa se sam ujame v past in postane »kamen, ki je spodaj«, kot bi mu rekla Neža Maurer v pesmi Tisti spodaj. Sporočilo pesmi v tej komediji ustreza tudi atu, saj njega najbolj zadane negotovost tega obdobja.

Poleg tega je dobričina in želi vsem ustreči, zato ko ga Medved in župnik prosita, naj ne vzame njune zemlje, na deljenje agrarnega pošlje mamo. Mama je zato ravnovesje celotne igre in »pogoltne« vse. Tinček si pa po drugi strani težave tega časa predstavlja nezapleteno, otroško. Tak je tudi ton igre. Tinček vidi in govori tisto »pravo« resnico, od katere si vsi zatiskajo oči ali pa je nočejo videti, to resnico upesni, zato ga poimenujejo »pesnik« in »filozof«. V črticah, ki so pravtako postavljene v čas Partljičeve mladosti, se Tone spominja bežnih, malih dogodkov, ki so se dogajali v tistem času, vendar ne poudarja teh časov po vojni, pač pa usmerja v svoja dejanja, kot majhen otrok ali pa mladostnik, ki mu niso pri srcu, kot so takrat, ko je zvrnil teto v jarek, pa ko se je zgodaj spomladi kopal v ledenem potoku ter ko je debelo narezan sočni kmečki sendvič zamenjal s suhim gosposkim. Slednji dogodek ni prevzet s humorjem, kot prejšnja dva, temveč ga Partljič opisuje na čustven, tipičen »Cankrajanski« način.

Partljičev način pozna dva Slovenca. Eden je kmet – ta je pošten, skromen, delaven in prijazen. Drugi je pa oblast, ki daje in vzema. Kot bi gledal »dobre in slabe«, s tem da: »Partljičev junak ni pravi junak, temveč prej antijunak,« piše Kermauner. Pravzaprav je: »Edini spor mogoč in nujen le na liniji kmet-oblast,« kot je dejal Kermauner. Sporočilo komedije je, da je družbeni svet, ki ga na nek način popljuje, nezanesljiv, prepirljiv in da so njegove vrednote zakasnele, kar v svoji pesmi sporoča tudi Pavček: »Razsušen zeha največji sod, pob je sam, v sebi ujetnik,« je zapisal, kot da čuti Partljičeve misli o takratni družbeni ureditvi in sistemu, ki ga družina Malek takrat ni podrobno razumela.

Mene osebno pesem vedno bolj prepriča, vendar menim, da ima mladi bralec v tem primeru težko odločitev. Tinček ali Tonček je lahko s pomočjo Partljičevega smisla za humor in kančkom svoje domišljije vsak mladi bralec 21. stoletja. Vsak se lahko vrne v staro Pesnico, popolnoma ruralno, z njivami in polji, takšno, kot jo je poznal Partljič kot mladi otrok, takšne, ki je zdaj verjetno ne bo več videl, saj so prišli (tako kot takrat) drugi časi, reke so zamenjale hidroelektrarne, polja pa avtoceste.

Jon Žnidarčič, 9. a

UNIKATNA IDENTITETA

Prejemnik zlatega priznanja za literarno delo na XXXI. Roševih dnevih v šolskem letu 2017/2018

NIHČE ni enak,
ne jaz ne ti,
zato je poseben, čisto vsak.
Vsak človek identiteto ima,
včasih je uporabljati ne zna,
večinoma zato, ker nam grozijo,
da je izražati ne smemo.
Vsakomur nekaj leži
in mu nekaj stvari
sploh ne diši.
To skozi čas tudi ugotovimo,
saj nihče izmed nas ni vsestran,
ampak je tako le lahko največji teleban.
Meje naše unikatnosti
so meje našega neba in jezika
ter posledično sebe samega.
Z besedo izraziti se da veliko,
zahteva samo trud ter domišljijo (pre)veliko.
Za mladega človeka je pomembno
ohranjati misli brez meja,
domišljija naša je vendarle čar sveta.
Ključno je, da se razvije vsak
po svoji poti
in postane čisto pravi unikat.

Blaž Šoba, 9. a

NA GRENKI STRANI ŽIVLJENJA: ZGODBA O UPANJU

Prejemnik zlatega priznanja za literarno delo na XXVI. Roševih dnevih v šolskem letu 2012/2013

Na svetu je mnogo ljudi, ki jim zdravje in posledično tudi življenje predstavljata največjo željo, pa se jim to enostavno ne more izpolniti. Zato z upravičenim namenom ponavljamo: »Ceni to, kar imaš, in vedi, da je najlepše darilo življenje samo.« Žalostno je, ko gledam, kako se ljudje tega ne zavedajo. Mogoče pa tudi sam ne bi tako močno spoštoval življenja, če me ne bi zaznamovala zelo neprijetna izkušnja – no, ta se je pravzaprav bolj dotaknila predvsem mojih staršev, a vendar ostajam del nje.

Pisalo se je leto 1981. Za moja starša je bilo najbrž eno srečnejših, saj je na svet privekal njun prvorojenec, ki sta ga poimenovala Robi. Tako se je odprla še ena nova knjiga življenja, za katero bi vsak rekel in seveda tudi hotel srečen konec. A ta je postal skoraj nedosegljiv cilj že po prvih mesecih Robijevega življenja. Kaj kmalu se je namreč izvedelo, da Robija pesti težka bolezen srca.

Menim, da bi bil vsakdo neizmerno pretresen, če bi vedel, da lahko ljubljena oseba na eni strani živi pravo življenje – takšno, kot je dano meni, tebi in na srečo večini ljudi na našem modrem planetu – na drugi pa, da mu je današnji dan zadnji v takšni življenjski knjigi. Ponosen sem na svoja starša, ker sta bila vedno optimista. Velikokrat sta mi pripovedovala, da se jima je »trgalo srce«, ker Robiju nista smela dopustiti ukvarjanja s športom, vožnje s kolesom in podobnih reči, kajti zdravje je bilo, je in ostaja na prvem mestu. A vedno sta upala na boljši jutri.

Upala sta, da bo Robi ozdravel in bo lahko zaživel življenje, ki si ga je s svojo pridnostjo in dobroto prislužil. Seveda je upal Robi z njima, saj se je svoje bolezni zavedal. Na njegovem mestu bi marsikdo (morda celo jaz) obupal, izgubil voljo do življenja in na veliko žalost končal svojo zgodbo na drugačen način. A on ni. Zaradi optimizma z vseh treh strani so mamica, očka in Robi vedno znova dokazovali, da znajo živeti s to hudo boleznijo in se kljub njej zabavati ter živeti lepo življenje. Tako so na tegobo sproti pozabljali. In tako se je nadaljevalo dneve in dneve, leta in leta. In tu bi morebiti lahko končal zgodbo. Vemo namreč – konec dober, vse dobro. Toda tega ni bilo.

1997 – tisočletje se je počasi iztekalo in večina ljudi je menila, da jim zadnja tri leta ne bodo prinesla večjih sprememb. Navajeni nadvse prijetnega, pozitivno obarvanega življenja, so bili enakega mnenja tudi mami, oči in sin – Robi, seveda. Tisto leto v septembru je ta dopolnil šestnajst let in veselo zakorakal v sedemnajsto. Vendar tega svet ni dočakal. 30. oktober je bil tisti dan, ki bi ga moja starša izbrisala iz zgodovine, z željo, da ne bi nikoli obstajal ali pa se ponovil. Tistega večera se je Robi odpravil na prijeten klepet s prijatelji. In ravno med tem se je zgrudil na tla tako, kot jaz »padem« v posteljo, kadar si neizmerno želim le spanca. Mamici in očku je bilo pretežko opisati njune občutke, ko je Robijev prijatelj prinesel domov njegovo čelado in na kratko dodal, da ga ni več. Kot da bi se v trenutku podrl ves svet. Sam ne bi zmožl prenesti te bolečine. Tudi starša sta ob takšnem trpljenju stežka prenašala bolečine, a optimizem ju je še vedno spremljal.

Vedela sta, da stvari ne moreta spremeniti. A osebno zadovoljstvo in misel, da sta mu šestnajst let polepšala in mu omogočila, da jih je preživel kar se da popolno, jima je vlila novo upanje, ki ga ne bosta obžalovala nikoli. Tako sem v letu 1998 prišel na svet še jaz. In še preden se je tisočletje izteklo, sta se v naši družini zgodili kar dve ogromni spremembi – žalostna smrt in veselo rojstvo. Kot da mi je Robi odstopil svoj košček sveta. Lahko povem, da mi je še danes – šestnajst let po neprijetnem dogodku – žal, da nisem poznal svojega brata, ki je hkrati eden od mojih osebnih junakov. Malokdo se pozitivno spopade z boleznijo, ceni življenje in ga zna živeti polno, ne glede na to, če mu je dano za šestnajst ali sto let. Žal mi je tudi, da si ne morem ogledati dvaintridesetletnega gospoda, postati stric in živeti v štiričlanski družini. A kljub temu ostajam ponosen na to, da spadam v družino dobrih ljudi, ki vedo, da te lahko zapusti vse (na žalost tudi zdravje), a ostane optimizem in upanje.

Marsikatero stvar nas osrečujejo. Mene bi sedaj najbolj osrečilo to, da bi ob branju zgornjih vrstic vsaj en človek na celim svetu vsem jasno povedal, da bolj ceni življenje ter ga želi zaživeti in živeti na veliko. Tako, kot ga je znal ceniti moj brat – Robi.

KOLOFON

Zbornik besedil ob 200-letnici šolstva v Šempetru v Savinjski dolini

Spominsko glasilo Naša misel –
izbor besedil in grafike iz ohranjenih šolskih glasil in drugih publikacij
od leta 1977 do 2018

Izdala: Osnovna šola Šempeter v Savinjski dolini, Šolska ulica 2, 3311 Šempeter v Savinjski dolini

Zanjo: Uroš Vidmajer, ravnatelj šole

Zbrali in uredili: Valentina Toman Čremožnik, Barbara Cotič Papotnik

Spremna beseda: Valentina Toman Čremožnik, Barbara Cotič Papotnik

Jezikovni pregled: Barbara Cotič Papotnik, Valentina Toman Čremožnik

Naslovnica: Angela Pinter

Računalniško oblikovanje naslovnice: Anja Knez

Oblikovanje: Barbara Cotič Papotnik, Valentina Toman Čremožnik

Avtorji objavljenih besedil, likovnih grafik in njihovi mentorji: učenci in učitelji
Osnovne šole Šempeter v Savinjski dolini od 1977 do 2018

Tisk: Grafika Gracer, d. o. o., Celje

Leto izida: 2018

Podatek o nakladi: 400 izvodov

Maloprodajna cena publikacije: Publikacija je brezplačna.

Šempeter v Savinjski dolini, november 2018

